

สภาพและข้อเสนอแนะการบริหารงานวิชาการตามความคิดเห็นของครุ

โรงเรียนกิตติบริหารธุรกิจ สังกัดสำนักบริหารงานคณะกรรมการ

ส่งเสริมการศึกษาเอกชน

ว่าที่ ร.ต. สมชาย การฤกษ์

สารนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรครุศาสตร์มหาบัณฑิต
สาขาวิชาการจัดการการศึกษา วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

พ.ศ. 2555

**TEACHERS' ATTITUDE TOWARDS ACADEMIC
ADMINISTRATION OF KITTI BUSINESS ADMINISTRATION
COLLEGE UNDER THE OFFICE OF THE PRIVATE EDUCATION
COMMISSION**

THAT VOLUME. S JOHN THE OCCASION

เลขทะเบียน.....	0225791.....
วันลงทะเบียน.....	- 3 ก.ย. 2556
เลขเรียกทั้งสี่อ.....	371.2.....
	๘๒๓๗๙
	[๒๕๕๖]

A Thematic Paper Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements

For the Degree of Master of Education

Department of Education Management

Collage of Education Sciences, Dhurakij Pundit University

2012

ใบรับรองสารนิพนธ์

วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

ปริญญา ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต

หัวข้อสารนิพนธ์

สภาพและข้อเสนอแนะการบริหารวิชาการ โรงเรียนกิตติบริหารธุรกิจ
สังกัดสำนักบริหารงานคณากรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน

เสนอโดย

ว่าที่ ร.ต.สมชาย การฤกษ์

สาขาวิชา

การจัดการการศึกษา

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ อาจารย์ ดร.วราวดา วิสุตตาภา

ได้พิจารณาเห็นชอบโดยคณะกรรมการสอนสารนิพนธ์แล้ว

.....
(รองศาสตราจารย์ ดร.กัลยา ทองขาว) ประธานกรรมการ

.....
(อาจารย์ ดร.วราวดา วิสุตตาภา) กรรมการและอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์

.....
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพบูลย์ กลิ่นกุหลาบ) กรรมการ

วิทยาลัยครุศาสตร์รับรองแล้ว

.....
(ศาสตราจารย์ ดร.ไพบูลย์ สินЛАตัน)
วันที่ 19 เดือน เมษายน พ.ศ. 2556.....

กิตติกรรมประกาศ

สารนิพนธ์ เรื่องสภาพและข้อเสนอแนะการบริหารวิชาการตามความคิดเห็นของครูโรงเรียนกิตติบริหารธุรกิจ สังกัดสำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชนครั้งนี้ สำเร็จลุล่วงด้วยความอนุเคราะห์อย่างดีเยี่ยมจากการของศาสตราจารย์ ดร.กล้า ทองหา ผู้อำนวยการ บัณฑิตศึกษา สาขาวิชาการจัดการการศึกษา อาจารย์โชค แย้มแสง รองศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ ดร.ทัศนีย์ ชาติไทย รองศาสตราจารย์ ดร.สุนันท์ สังข์อ่อง และ ดร.ดวงใจ ช่วยธรรมุล ที่ได้กรุณาให้ความเมตตาสละเวลาให้คำแนะนำ ข้อคิดเห็น และการตรวจแก้ไข ข้อบกพร่องต่างๆ ใน การดำเนินการวิจัยจนเป็นผลสำเร็จ ผู้วิจัยสึกษานะชี้ในความกรุณาเป็นอย่างยิ่ง

ขอขอบพระคุณคณาจารย์สาขาวิชาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตทุกท่านที่ได้ให้ความรู้ และประสบการณ์ที่เป็นแนวทางสำหรับการวิจัยในครั้งนี้

ขอขอบคุณผู้เชี่ยวชาญทุกท่าน ที่กรุณาตรวจแก้ไข และให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ในการสร้างเครื่องมือวิจัยให้สมบูรณ์ ขอขอบคุณคณะผู้บริหาร คณาจารย์ โรงเรียนราชปิยภารธุรกิจ และโรงเรียนกิตติบริหารธุรกิจ ที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามเพื่อการวิจัย และเก็บรวบรวมแบบสอบถามส่วนกลับคืนมาได้อย่างสมบูรณ์ จนทำให้งานวิจัยในครั้งนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยขอน้อมระลึกถึงพระคุณอันสูงสุดของคุณพ่อ คุณแม่ ผู้เป็นแรงบันดาลใจให้การอบรมสั่งสอน ปลูกฝังความใฝ่รู้ในการศึกษา พร้อมทั้งให้กำลังใจ ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์ทุกท่านที่ได้อบรมสั่งสอน ถ่ายทอดความรู้ ช่วยเหลือ ส่งเสริม สนับสนุน และ ให้กำลังใจ แก่ผู้วิจัยประสบผลสำเร็จ

ว่าที่ร.ต.สมชาย การฤกษ์

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	๖
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	๗
กิตติกรรมประกาศ.....	๙
สารบัญตาราง.....	๙
สารบัญภาพ.....	๙
บทที่	
1 บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	4
1.3 ขอบเขตของการวิจัย.....	4
1.4 ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย.....	5
1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
1.6 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	6
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	7
2.1 แนวคิดเกี่ยวกับความคิดเห็น.....	8
2.2 แนวคิดเกี่ยวกับการบริหารวิชาการ.....	17
2.3 สภาพการบริหารวิชาการ.....	48
2.4 บริบทของโรงเรียนกิตติบริหารธุรกิจ.....	52
2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	58
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	66
3.1 ประชากร.....	66
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	66
3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	68
3.4 การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้.....	68

สารบัญ (ต่อ)

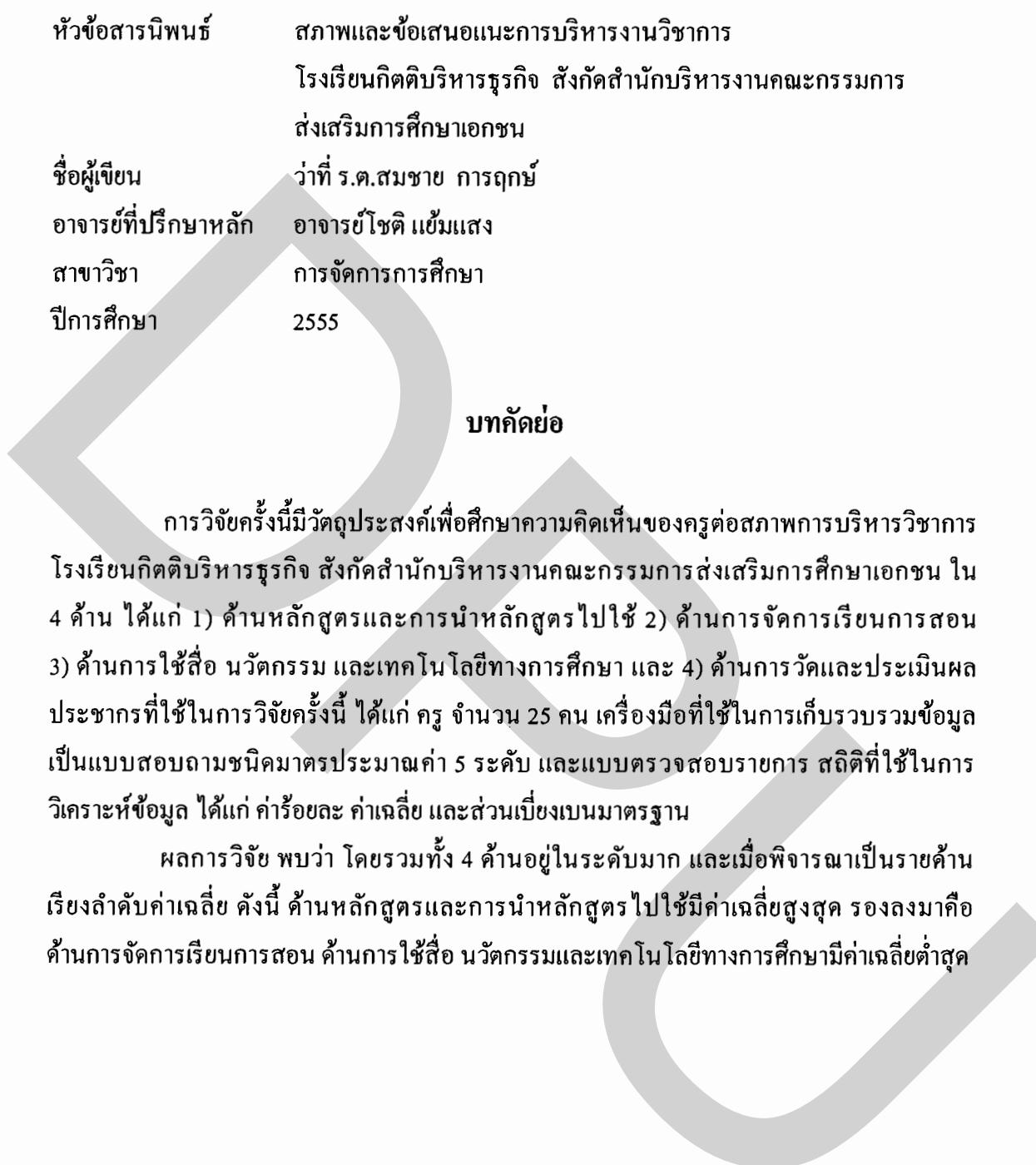
บทที่	หน้า
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	70
4.1 สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	70
4.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	70
5 สรุปผล อกบิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	79
5.1 สรุปผลการวิจัย.....	79
5.2 อกบิปรายผลการวิจัย.....	79
5.3 ข้อเสนอแนะ.....	84
บรรณานุกรม.....	85
ภาคผนวก.....	93
ประวัติผู้เขียน.....	100

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
4.1 จำนวนและร้อยละของครู จำแนกตามเพศ อายุ ตำแหน่งหน้าที่ ุณิการศึกษา ประสบการณ์ในการทำงาน.....	71
4.2 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับความคิดเห็นต่อสภาพการ บริหารวิชาการของโรงเรียนกิตติบริหารธุรกิจ สังกัดสำนักบริหารงาน คณะกรรมการส่งเสริมการศึกษา เอกชน โดยรวม.....	72
4.3 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับความคิดเห็น ต่อสภาพการบริหารวิชาการของ โรงเรียนกิตติบริหารธุรกิจ สังกัดสำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษา เอกชนด้าน หลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้.....	73
4.4 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับความคิดเห็นต่อ สภาพการบริหารวิชาการ โรงเรียนกิตติบริหารธุรกิจ สังกัดสำนักบริหารงาน คณะกรรมการส่งเสริมการศึกษา.....	74
4.5 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับความคิดเห็น ต่อสภาพการบริหารวิชาการของโรงเรียนกิตติบริหารธุรกิจ สังกัดสำนักบริหารงานคณะกรรมการ ส่งเสริมการศึกษาเอกชน ด้านการใช้สื่อ นวัตกรรม และเทคโนโลยีทางการศึกษา.....	76
4.6 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับความคิดเห็น ต่อสภาพการบริหารวิชาการของ โรงเรียนกิตติบริหารธุรกิจ สังกัดสำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน ด้านการวัดและประเมินผล.....	77

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
1.1 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	6
2.1 ขั้นตอนการบริหารวิชาการ.....	23
2.2 โครงสร้างการบริหารงานวิชาการ โรงเรียนกิตติบริหารธุรกิจ.....	56

Thematic Title	And suggestions for academic administration and proposals for academic administration in accordance with the views of teachers, school administration Kitti. Under the Office of the Private Education Commission.
Author	Accing Sub Lt. Semchai
Thematic Paper Advisor	Choti Yamsang
Department	Education Management
Academic Year	2012

ABSTRACT

This research aims to study and recommendation of the Executive Department of Business Administration School Kitti. Under the Office of the Private Education Commission. It was found that the opinions of teachers regarding the overall technical management. The opinion in that. When considering all the aspects. The opinion in that. In descending order from most to least, is the course and the course to take. The curriculum. Measurement and evaluation. The use of innovative media. And education, respectively.

The more feedback comments about the academic administration of the Business School Kitti. Should be promoted continuously in the four areas and the development of new knowledge to the students apply what they have to apply look forward to the future success of the ASEAN approach to educational development in Thailand.

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษาเป็นรากฐานที่สำคัญที่สุดของการพัฒนาประเทศ การศึกษาเป็นปัจจัยในการสร้างและพัฒนาความรู้ ความคิด ความประพฤติ และคุณธรรมของบุคคล และเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการพัฒนาประเทศทุกๆ ด้าน เป็นกระบวนการสำคัญยิ่งในการพัฒนาคนให้มีคุณภาพช่วงวัยรากฐาน พัฒนาการของชีวิตตั้งแต่แรกเกิด การพัฒนาศักยภาพและปัจจัยทางด้านต่างๆ ที่จะดำรงชีวิต และประกอบอาชีพได้อย่างมีความสุข รู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงรวมเป็นพลังสร้างสรรค์การพัฒนาประเทศอย่างยั่งยืน การศึกษาเป็นกระบวนการที่มุ่งพัฒนาคนให้เป็นมนุษย์ที่มีคุณภาพมีความสามารถ เต็มตามศักยภาพ มีพัฒนาการที่สมดุลทั้งปัญญา จิตใจ ร่างกาย และสังคม ได้สังคมบ้านเมืองได้ให้การศึกษาที่ดีแก่เยาวชน ได้อ่าย根ทั่ว พอเนาะกันทุกๆ ด้าน สังคมและบ้านเมืองนี้ก็จะมีพลเมืองที่มีคุณภาพ ซึ่งสามารถรับรักษาความเริ่มมั่นคงของประเทศไทยได้ และพัฒนาให้ก้าวหน้าต่อไปได้ตลอดไป (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2544, น.1)

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 มาตรา 4 ได้กำหนดให้การศึกษาเป็นกระบวนการเรียนรู้ เพื่อความเจริญทางวัฒนธรรม การสร้างสรรค์จริงความก้าวหน้าทางวิชาการ การสร้างองค์ความรู้อันเกิดจากการจัดสภาพแวดล้อมทางสังคม การเรียนรู้และปัจจัยเกื้อหนุนให้บุคคลเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต และในหมวด 4 ได้วางแนวทางจัดการศึกษาไว้ในมาตรา 22 การจัดการศึกษาจะต้องยึดหลักการที่ว่า ผู้เรียนทุกคนมีความสามารถในการเรียนรู้ พัฒนาตนเองได้ ถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามสภาพธรรมชาติ และเต็มตามศักยภาพ

นักวิชาการทางด้านการศึกษาหลายท่าน ได้ให้ความเห็นในเรื่องของการจัดการศึกษาไว้ว่า การจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ ทั้งร่างกาย ศติปัญญา ความรู้ มีคุณธรรม จริยธรรม และวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่น ได้อย่างมีความสุข เปิดโอกาสให้สังคมมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา พัฒนาสาระและกระบวนการเรียนรู้ให้เป็นไปอย่างต่อเนื่อง (กระทรวงศึกษาธิการ 2546, น.1-2) ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ และตามแนวคิด การปฏิรูปการศึกษาซึ่งก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางปฏิบัติในระดับสถานศึกษาเป็นอย่างมาก

โดยเฉพาะอย่างยิ่งในงานด้านวิชาการที่เกี่ยวข้องกับการวัดและประเมินผลการเรียน ตลอดจนงานอื่นๆ ทางด้านวิชาการ (กมล ภู่ประเสริฐ, 2545, น. 6)

สถานศึกษาเป็นองค์กรหนึ่งที่มีส่วนเกี่ยวข้องโดยตรงในการพัฒนาเยาวชน ซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบในการจัดการศึกษา โดยมีจุดมุ่งหมายสำคัญในการพัฒนานักเรียน และเข้าชั้นของชาติให้เป็นคนที่มีคุณภาพ และมาตรฐาน หากพิจารณาในด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนแล้ว งานบริหารที่สำคัญที่สุดและสังพลโดยตรงต่อนักเรียนก็คืองานวิชาการ เพราะมีขอบข่ายหน้าที่เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน ซึ่งเป็นภารกิจหลักของสถานศึกษา ทั้งนี้เพื่อให้ผลผลิตซึ่งก็คือนักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดี จะเห็นได้ว่าการจัดการศึกษาของสถานศึกษา มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาประเทศ

งานวิชาการเปรียบเสมือนเป็นหัวใจสำคัญในการจัดการศึกษา ในระดับสถานศึกษา การบริหารวิชาการเป็นกระบวนการดำเนินงานเกี่ยวกับหลักสูตรและการเรียนการสอน เพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้ตามที่กำหนดไว้ในจุดมุ่งหมายของการพัฒนาผู้เรียน โดยทั่วไปงานวิชาการจะประกอบด้วยการศึกษาปัญหาในชุมชนและสังคม ภูมิปัญญาห้องถัน การพัฒนาและการนำหลักสูตรไปใช้ในการจัดการเรียนการสอน การวัดผลและประเมินผล การดำเนินงานเกี่ยวกับห้องสมุด แหล่งการเรียนรู้ การนิเทศติดตามผล การวางแผนและกำหนดวิธีการดำเนินงานทางด้านวิชาการ รวมถึงการประชุมทางวิชาการ (อนุศักดิ์ สมิตสันต์, 2540, น. 17)

การจัดการศึกษาในทุกระดับงานด้านวิชาการเป็นงานที่ความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะการบริหารการศึกษาก็เพื่อการตอบสนองความต้องการของผลทางวิชาการหรือการเรียนการสอนจุดมุ่งหมายของงานวิชาการอยู่ที่การสร้างนักเรียนให้มีคุณภาพ มีความรู้ มีจริยธรรม และมีคุณสมบัติตามที่ต้องการ ดังนั้นการบริหารวิชาการจึงเป็นงานที่สำคัญของผู้บริหารที่จะต้องรับผิดชอบในการใช้หลักการในการบริหารงานด้านนี้อย่างมีประสิทธิภาพ วิธีการจัดหรือบริหารงานวิชาการมักจะเน้นกระบวนการดำเนินงาน และความรับผิดชอบให้แก่ผู้ทำหน้าที่ทางด้านงานวิชาการอย่างเต็มที่ เพื่อให้มีเสรีภาพทางวิชาการ (Academic freedom) อันเป็นผลให้เกิดความรู้และวิธีการคิดใหม่ๆ ที่ทำให้โรงเรียนก้าวหน้าต่อไปอย่างไม่มีหยุดยั้ง (ภาควิชา สารศรีสุทธิ, 2550, น. 1)

การบริหารวิชาการในบุคคลิกภาพการศึกษา โรงเรียนมีโอกาสในการตัดสินใจมากขึ้น หลักการกระจายอำนาจทางการศึกษาที่ให้สถานศึกษารับผิดชอบการบริหารวิชาการ โดยตรงเป็นเรื่องที่สถานศึกษาจะต้องปรับตัวเป็นอย่างมาก ผู้บริหารสถานศึกษาจะต้องมีความรู้ ความเข้าใจ และมีทักษะเกี่ยวกับการบริหารวิชาการ โดยเฉพาะในเรื่องของการบริหารหลักสูตรและกระบวนการเรียนรู้ มากยิ่งขึ้น โรงเรียนที่ประสบกับความสำเร็จในการบริหารวิชาการ ได้นั้น ผู้บริหารจะต้องเป็นผู้นำทางวิชาการทั้งในด้านหลักสูตร และด้านการเรียนการสอน ซึ่งหมายความว่าผู้บริหาร ผู้ที่เกี่ยวข้องทุกฝ่าย

จะต้องรู้และเข้าใจกรอบแนวความคิดของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน และกระบวนการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษาเป็นอย่างดี จนสามารถนำไปดำเนินการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษาที่ เป็นไปตามหลักสูตรแกนกลาง ในขณะเดียวกันก็จะต้องตอบสนองความต้องการ ความสนใจ ศักยภาพ ของผู้เรียน ผู้ปกครอง และชุมชน รวมทั้งสามารถพัฒนาสื่อและเทคโนโลยีการเรียนรู้ที่เหมาะสม ตลอดจนการพัฒนาแหล่งการเรียนรู้ที่เพียงพอ (สำนักงานปฏิรูปการศึกษา, 2545, น. 5)

การบริหารวิชาการ ถือได้ว่าเป็นงานหลักของโรงเรียน บุคลากรจะต้องร่วมมือกันปฏิบัติ ให้บรรลุคุณมุ่งหมายของการจัดการศึกษา เนื่องจากประสิทธิภาพของการบริหารวิชาการจะส่งผลต่อ คุณภาพของนักเรียนโดยตรง ถ้าหากโรงเรียนบริหารวิชาการอย่างมีประสิทธิภาพ นักเรียนก็จะมี คุณภาพตามมาตรฐานที่น่าพอใจของหลักสูตร ถ้าโรงเรียนมีปัญหาในการบริหารวิชาการก็จะส่งผลให้คุณภาพ ของนักเรียนด้อยลง ไปด้วย หรือไม่เป็นไปตามมาตรฐานที่น่าพอใจของหลักสูตร ดังนั้นครุในโรงเรียนจะต้อง สนใจและเอาใจใส่ในการบริหารวิชาการของโรงเรียนอย่างเต็มที่ในการดำเนินการตามนโยบาย และเป้าหมาย เพื่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์อย่างสูงสุดแก่นักเรียน (ธิร ภู่สาระ, 2545, น. 51-52) มาตรฐาน และคุณภาพของสถานศึกษาจะพิจารณาได้จากผลงานทางด้านวิชาการเบริญเสมอเป็นหัวใจของ สถานศึกษา การบริหารวิชาการเป็นกระบวนการบริหารกิจกรรมทุก ๆ อย่างที่เกี่ยวกับการปรับปรุง การพัฒนาการเรียนการสอนให้ได้ผลดี และมีประสิทธิภาพ ให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่ผู้เรียน ผู้เรียน ที่จบการศึกษาไปจะเป็นคนที่มีประสิทธิภาพทางเศรษฐกิจ สังคม และประเทศชาติหรือไม่นั้น ย่อมขึ้นอยู่กับวิธีการที่ได้รับการถ่ายทอดจากกระบวนการบริหารวิชาการนั้นเอง

ด้วยเหตุผลดังกล่าวมาข้างต้น ผู้ที่ปฏิบัติหน้าที่ในการบริหารวิชาการของโรงเรียน จะต้อง ให้ความสนใจเป็นพิเศษในการกำหนดนโยบาย เป้าหมาย วัตถุประสงค์ และการวางแผนงานของ โรงเรียน ควบคุมติดตาม และนิเทศงานวิชาการอย่างมีระบบ พัฒนาหลักสูตรให้สอดคล้องกับ มาตรฐานการเรียนรู้ ส่งเสริมให้ครุชัดจำแนกการสอน และพัฒนาการจัดการเรียนรู้ ส่งเสริมให้ครุนำ เทคนิควิธีการใหม่ๆ ที่เหมาะสมมาใช้ดำเนินงานวิชาการของโรงเรียน เพื่อให้การจัดการศึกษาของ สถานศึกษามีคุณภาพ (อุทัย บุญประเสริฐ, 2540, น. 101)

โรงเรียนกิตติบริหารธุรกิจเป็นสถานศึกษาที่เปิดสอนในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) และระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพพื้นสูง (ปวส.) ประเภทอาชีวศึกษาเอกชน ซึ่งได้แบ่งการ บริหารงานโรงเรียนออกเป็น 4 ฝ่าย ได้แก่ ฝ่ายบริหารงานทั่วไป ฝ่ายกิจการนักเรียน ฝ่ายปกครอง และ ฝ่ายวิชาการ มีการแบ่งขอบข่ายของการบริหารออกเป็นงานต่าง ๆ โดยได้แต่งตั้งครุซึ่งปฏิบัติหน้าที่ใน การสอนเป็นหัวหน้างาน และเป็นกรรมการรับผิดชอบครบทุกงาน ครุบางคนอาจจะต้องรับผิดชอบ งานมากกว่า 1 งาน ครุทุกคนนอกจากจะปฏิบัติหน้าที่ในการสอนแล้วยังมีภาระงานอื่นๆ ที่จะต้อง รับผิดชอบอีกมากmany เมื่อได้รับการแต่งตั้งให้ปฏิบัติตามหน้าที่ต่างๆ นอกเหนือจากการสอนซึ่งเป็น

งานหลักครุส่วนใหญ่จึงปฏิบัติงานได้ไม่เต็มที่ เพราะมีข้อจำกัดและขาดแรงจูงใจ ก่อให้เกิดปัญหาและอุปสรรคต่อการบริหารวิชาการ ทำให้การบริหารวิชาการไม่บรรลุผล และเป็นไปตามเป้าหมายที่ได้กำหนดไว้ในแผนการปฏิบัติงานของโรงเรียน และยังส่งผลกระทบต่อการปฏิบัติหน้าที่หลักของครุซึ่งก็คือการสอนและการพัฒนาการศึกษาให้มีคุณภาพตามเกณฑ์มาตรฐานนั้นเอง

ดังนั้นผู้วิจัยในฐานะเป็นผู้บริหาร โดยดำรงตำแหน่งรองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ จึงมีความสนใจที่จะศึกษาความคิดเห็นของครุต่อสภาพการบริหารวิชาการ โรงเรียนกิตติบริหารธุรกิจ สังกัดสำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน เพื่อนำผลที่ได้จากการวิจัยในครั้งนี้ไปเป็นแนวทางในการวางแผนพัฒนา และปรับปรุงการทำงานด้านการบริหารวิชาการของโรงเรียนกิตติบริหารธุรกิจ ให้ได้มาตรฐานตามเกณฑ์ของโรงเรียน และมีประสิทธิภาพสูงยิ่งขึ้นต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพการบริหารงานวิชาการ สังกัดสำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน
2. เพื่อศึกษาข้อเสนอแนะการบริหารงานวิชาการ สังกัดสำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน

1.3 ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาสภาพและข้อเสนอแนะการบริหารงานวิชาการตามความคิดเห็นของครุ โรงเรียนกิตติบริหารธุรกิจ สังกัดสำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน ปีการศึกษา 2553

1.3.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ครุ โรงเรียนกิตติบริหารธุรกิจ สังกัดสำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน ปีการศึกษา 2553 จำนวน 25 คน

1.3.2 ตัวแปรที่ศึกษา

- 1) สภาพการบริหารงานวิชาการ โรงเรียนกิตติบริหารธุรกิจ ใน 4 ด้าน คือ
 - 1.1) ด้านหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้
 - 1.2) ด้านการจัดการเรียนการสอน
 - 1.3) ด้านการใช้สื่อ นวัตกรรม และเทคโนโลยีทางการศึกษา
 - 1.4) ด้านการวัดและประเมินผล

1.4 ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. ผลกระทบจากการวิจัยทำให้ทราบถึงความคิดเห็นของครูต่อสภาพการบริหารวิชาการ โรงเรียนกิตติบริหารธุรกิจ สังกัดสำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน
2. ผลกระทบจากการวิจัยจะเป็นข้อมูลให้แก่ผู้บริหารและผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องได้นำไปใช้เป็นแนวทางในการแก้ไข ปรับปรุง ส่งเสริม และพัฒนางานวิชาการ โรงเรียนกิตติบริหารธุรกิจ ให้ทันต่อ สภาพการณ์ในปัจจุบันอย่างมีประสิทธิภาพ และประสิทธิผลมากยิ่งขึ้นต่อไป

1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ

เพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ตรงกัน ผู้วิจัยจึงได้กำหนดนิยาม ขอบเขต หรือความหมายของ ศัพท์เฉพาะ ไว้ดังนี้

สภาพการบริหารวิชาการ หมายถึง สภาพการปฏิบัติงานเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน ใน 4 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้ 2) ด้านการจัดการเรียนการสอน 3) ด้านการใช้สื่อในวัสดุ แหล่งเรียนรู้ 4) ด้านการวัดและประเมินผล เพื่อปรับปรุง พัฒนาการเรียนการสอน ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีคุณภาพทางการศึกษา และบรรลุจุดมุ่งหมายของ การศึกษาที่กำหนดไว้อย่างมีประสิทธิภาพ

ข้อเสนอแนะและความคิดเห็น หมายถึง การแสดงออกถึงความรู้สึก ของครู โรงเรียนกิตติบริหารธุรกิจ สังกัดสำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน ที่มีต่อสภาพการบริหารวิชาการ

หลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้ หมายถึง การจัดหาเอกสาร คู่มือการใช้หลักสูตร สำหรับการปฏิบัติงานอย่างเพียงพอ การศึกษาและทำความเข้าใจ หลักการ จุดมุ่งหมาย โครงสร้าง เนื้อหา ความชัดเจน ตลอดจนการสร้างหรือปรับปรุงพัฒนาหลักสูตร ให้สอดคล้องและเหมาะสมกับ นักเรียน นักศึกษา ชุมชน และท้องถิ่น

การจัดการเรียนการสอน หมายถึง การจัดครุภารกิจสอน ตรงกับความรู้ความสามารถ และ ความสนใจ การจัดทำแผนการสอน บันทึกการสอน ก่อนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน โดยเน้น ทักษะ กระบวนการ และแนวคิดในการสอนของครู รวมทั้งประสานความร่วมมือในการจัดการศึกษา ร่วมกับบุคคล ชุมชน องค์กร และหน่วยงานต่างๆ

การใช้สื่อ นวัตกรรม และเทคโนโลยีทางการศึกษา หมายถึง การจัดทำและบริการ ในการใช้สื่อ นวัตกรรม เทคโนโลยีทางการศึกษา หรือวิธีการที่เป็นสื่อกลางในการที่จะนำความรู้ และประสบการณ์ต่างๆ ไปสู่ผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ความเข้าใจ อย่างรวดเร็วและง่ายดาย บรรลุตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้เป็นอย่างดี พร้อมทั้งส่งเสริมให้ครูผู้สอน พัฒนา ศึกษาวิเคราะห์

ความจำเป็นในการใช้สื่อ นวัตกรรม และเทคโนโลยีทางการศึกษา เพื่อใช้ในการจัดการเรียนการสอน และการพัฒนางานค้านวิชาการ

การวัดและประเมินผล หมายถึง การวางแผน การจัดทำเครื่องมือเครื่องใช้ การจัดทำเอกสารเพื่อใช้ในการวัดและประเมินผลภายในโรงเรียนอย่างครบถ้วน ถูกต้อง มีคุณภาพ และเป็นปัจจุบันตามระเบียบที่สำนักบริหารงานคณะกรรมการการส่งเสริมการศึกษาเอกชน โดยนำผลของการวัดและประเมินผลมาตัดสิน และปรับปรุงการเรียนการสอน

ผู้บริหาร หมายถึง ผู้ที่ดำรงตำแหน่ง ผู้อำนวยการ รองผู้อำนวยการ ในโรงเรียน กิตติบริหารธุรกิจ สังกัดสำนักบริหารงานคณะกรรมการการส่งเสริมการศึกษาเอกชน

ครู หมายถึง ผู้ที่ทำหน้าที่ปฏิบัติการสอน ได้แก่ ผู้บริหารและบุคลากรที่ทำหน้าที่รับผิดชอบในการปฏิบัติงานด้านการจัดการเรียนการสอน ตลอดจนจัดกิจกรรมต่างๆ ที่โรงเรียนจัดขึ้น และปฏิบัติตามนโยบายของทางโรงเรียนตามที่ผู้บังคับบัญชามอบหมาย

โรงเรียน หมายถึง โรงเรียนกิตติบริหารธุรกิจ สังกัดสำนักบริหารงานคณะกรรมการการส่งเสริมการศึกษาเอกชน

1.6 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้กรอบแนวคิดของทวี สุนทรવัฒน์ (2550, น. 6) โดยนำมาปรับปรุงแก้ไขใหม่ เพื่อศึกษาถึงสภาพการบริหารวิชาการ โรงเรียนกิตติบริหารธุรกิจ สังกัดสำนักบริหารงานคณะกรรมการการส่งเสริมการศึกษาเอกชน ใน 4 ด้าน ดังภาพที่ 1.1

ตัวแปรที่ศึกษา

สภาพและข้อเสนอแนะการบริหารงานวิชาการ
<ol style="list-style-type: none"> ด้านหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้ ด้านการจัดการเรียนการสอน ด้านการใช้สื่อ นวัตกรรม และเทคโนโลยีทางการศึกษา ด้านการวัดและประเมินผล

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่องสภาพและข้อเสนอแนะการบริหารงานวิชาการตามความคิดเห็นของครูโรงเรียนกิตติบัตรธุรกิจ สังกัดสำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยนำเสนอหัวข้อตามลำดับ ดังต่อไปนี้

- 2.1 แนวคิดเกี่ยวกับความคิดเห็น
- 2.2 แนวคิดเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ
 - 2.2.1 ความหมายของการบริหารวิชาการ
 - 2.2.2 ความสำคัญของการบริหารวิชาการ
 - 2.2.3 หลักการบริหารวิชาการ
 - 2.2.4 ขั้นตอนการบริหารวิชาการ
 - 2.2.5 ขอบข่ายของการบริหารงานวิชาการ
- 2.3 สภาพการบริหารวิชาการ
 - 2.3.1 แนวคิด
 - 2.3.2 วัตถุประสงค์
 - 2.3.3 ขอบข่าย / ภารกิจ
 - 2.3.4 สภาพโดยทั่วไปของการบริหารวิชาการ
- 2.4 บริบทของโรงเรียนกิตติบัตรธุรกิจ
 - 2.4.1 ประวัติโรงเรียนกิตติบัตรธุรกิจ
 - 2.4.2 ทิศทางการจัดการศึกษาของโรงเรียนกิตติบัตรธุรกิจ
 - 2.4.3 สภาพการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนกิตติบัตรธุรกิจ
- 2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 2.5.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 2.5.2 งานวิจัยต่างประเทศ

2.1 แนวคิดเกี่ยวกับความคิดเห็น

2.1.1 ความหมายของความคิดเห็น

นักวิชาการทางการศึกษาหลายท่าน ได้ให้ความหมายของความคิดเห็นไว้ดังนี้

ศุกร์ เสรีรัตน์ (2544, น. 174) กล่าวไว้ว่า ความคิดเห็น คือ ความโน้มเอียงที่ไม่ได้อยู่บนพื้นฐานของความแน่นอน ซึ่งความเห็นนั้นอาจเป็นข้อเท็จจริงบางอย่างก็ได้ แต่ข้อเท็จจริงนั้นเป็นเพียงข้อสรุปของคำแนะนำที่บุคคลแสดงออก ความคิดเห็นมักจะเกี่ยวกับคำダメในปัจจุบันและง่ายต่อการที่จะเปลี่ยนแปลง

วิภาพร ตรัยสิงห์พิทักษ์ (2545, น. 11) กล่าวไว้ว่า ความคิดเห็นเป็นการแสดงออกทางด้านความรู้สึกของแต่ละบุคคลในสิ่งที่จะพิจารณาถึงข้อเท็จจริงอย่างใดอย่างหนึ่ง ต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ด้วยการพูด การเขียน โดยอาศัยพื้นฐานความรู้ประสบการณ์และสภาพแวดล้อมของแต่ละบุคคลเป็นส่วนประกอบในการพิจารณาซึ่งความคิดเห็นนี้อาจมีการเปลี่ยนแปลงได้หากมีหลักฐานหรือข้อเท็จจริงปรากฏ

สุโท เจริญสุข (2545, น. 58 - 59) กล่าวไว้ว่า ความคิดเห็น คือสภาพความรู้สึกทางด้านจิตใจที่เกิดจากประสบการณ์และการเรียนรู้ของบุคคล อันเป็นผลให้บุคคลมีความคิดต่อสิ่งหนึ่งในลักษณะที่ชอบ ไม่ชอบ หรือเฉยๆ

สมพร ทองเนื้อดี (2546, น. 41) กล่าวไว้ว่า ความคิดเห็น คือการที่บุคคลได้รับสภาวะการณ์รอบด้านเข้าไป โดยนำไปประมวลผลกับความรู้ที่มีอยู่ ซึ่งรวมถึงอิทธิพลต่างๆ เช่นพ่อแม่ กลุ่มต่างๆ ในสถานศึกษา ประสบการณ์ส่วนตัว สื่อมวลชน ฯลฯ และแสดงพฤติกรรมออกมาในด้านความคิดต่อสิ่งนั้นๆ

ทัศนี ช่อเทียนพิพิธ (2550, น. 9) กล่าวไว้ว่า ความคิดเห็นเป็นการแสดงออกทางความรู้สึกด้านเจตคติค้านในด้านหนึ่งของแต่ละบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง โดยอาศัยความรู้พื้นฐานประสบการณ์ สภาพแวดล้อม ของแต่ละบุคคลในการพิจารณา ทั้งนี้ความคิดเห็นอาจเปลี่ยนแปลงได้ถ้ามีข้ออ้างอิงปรากฏให้เห็นอย่างชัดเจน

จากความหมายของความคิดเห็นดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า ความคิดเห็นเป็นการแสดงออกถึงความรู้สึก ทัศนคติ ความเชื่อ และค่านิยมองแต่ละบุคคลที่มีต่อนบุคคล สิ่งของ เรื่องราว หรือสถานการณ์ต่างๆ ที่ประสบในสังคม โดยมีพื้นฐานมาจากภูมิหลังทางสังคม ความรู้ ประสบการณ์ และสภาพแวดล้อมต่างๆ ของบุคคลนั้นๆ โดยไม่มีกฎเกณฑ์ตายตัว

2.1.2 ประเภทของความคิดเห็น

จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับประเภทของความคิดเห็น นักวิชาการทางการศึกษา คือ เรมเมอร์ (Remmer 1954 อ้างถึงใน สารสาส์สิทธิพิทักษ์, 2551, น. 10) ได้กล่าวไว้ว่า ความคิดเห็น มี 3 ประเภท คือ

1. ความคิดเห็นเชิงบวกสุด และเชิงลบสุด เป็นความคิดเห็นที่เกิดจากการเรียนรู้และประสบการณ์ ซึ่งสามารถทราบทิศทางได้ ทิศทางบวกสุด ได้แก่ ความรัก โภช โกรธ หลง ทิศทางลบสุด ได้แก่ ความรังเกียจ ความคิดเห็นนี้รุนแรงและเปลี่ยนแปลงได้มาก

2. ความคิดเห็นจากความรู้ความเข้าใจ การมีความเห็นต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งขึ้นอยู่กับความรู้ความเข้าใจที่มีต่อสิ่งนั้น เช่น ความรู้ความเข้าใจในทางที่ดี ชอบ ยอมรับ เห็นด้วย ความรู้ ความเข้าใจในทางที่ไม่ดี ได้แก่ ไม่ชอบ ไม่ยอมรับ ไม่เห็นด้วย

3. การแยกแยะเป็นส่วนๆ กล่าวคือ การพิจารณาความคิดเห็นต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งอย่างละเอียด ซึ่งสามารถแยกออกจากกันได้ จะทำให้เกิดความคิดเห็นได้ง่ายกว่าการรับรู้แบบหยาบๆ

จากแนวคิดที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า ความคิดเห็นไม่ว่าจะเป็นในเชิงบวกสุด และเชิงลบสุด จะเกิดจากการเรียนรู้ ประสบการณ์ และการที่จะมีความคิดเห็นต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งขึ้นอยู่กับความรู้ ความเข้าใจที่มีต่อสิ่งนั้น และการพิจารณาความคิดเห็นต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งอย่างละเอียด จะทำให้เกิดความคิดเห็นได้ง่ายกว่าการรับรู้แบบหยาบๆ

2.1.3 องค์ประกอบของความคิดเห็น

จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบของความคิดเห็น นักวิชาการทางการศึกษา คือ ไทรแอนดิส (Triandis 1971 อ้างถึงใน ทศนิย์ ตรีธาร 2544, น. 14) ได้กล่าวไว้ว่า องค์ประกอบของความคิดเห็น มี 3 ประการ ได้แก่

1. องค์ประกอบด้านความรู้ ได้แก่ ความรู้ ความคิดที่บุคคลมีต่อสิ่งเร้า ซึ่งอาจเป็นบุคคล หรือสถานการณ์ใดๆ ความรู้ความคิดเห็นดังกล่าวจะเป็นส่วนกำหนดทิศทางของความคิดเห็นกล่าวคือ ถ้าบุคคลมีความรู้และการติดต่อกับสิ่งเร้าครบถ้วนแล้ว บุคคลจะมีความคิดเห็นต่อสิ่งเร้าในทางบวก

2. องค์ประกอบด้านความรู้สึก ได้แก่ อารมณ์หรือความรู้สึกของบุคคลต่อสิ่งเร้า อย่างใดอย่างหนึ่ง ความรู้สึกดังกล่าวจะกำหนดทิศทางของความคิดเห็นคือ ถ้ามีความรู้สึกดี บุคคล ก็จะมีความคิดเห็นทางบวกต่อสิ่งนั้น แต่ถ้ามีความรู้สึกไม่ดีต่อสิ่งนั้น บุคคลก็จะมีความคิดเห็นในทางลบ

3. องค์ประกอบด้านพฤติกรรม ได้แก่ พฤติกรรมรวมของบุคคลที่แสดงออกต่อสิ่งเร้าอย่างใดอย่างหนึ่ง พฤติกรรมดังกล่าวจะแสดงความคิดเห็นของบุคคล คือถ้าแสดงออกอย่างชัดเจนแสดงว่ามีความคิดเห็นเป็นnak เป็นลบอย่างแน่นอน

จากแนวคิดที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า องค์ประกอบของความคิดเห็น มี 2 ประการ ดังนี้ 1) องค์ประกอบภายใน ได้แก่ พันธุกรรม อารมณ์หรือความรู้สึก ความรู้ ตัณหา และ 2) องค์ประกอบภายนอก ได้แก่ ประสบการณ์ส่วนตัว ซึ่งมีอิทธิพลมาจากการสั่งแวดล้อมต่างๆ เช่น พ่อแม่ เพื่อน ภูมิอากาศ ภูมิประเทศ ทางสังคม ศีลธรรมจรรยา และค่านิยมในสังคม องค์ประกอบทั้ง 2 ประการนี้ ส่งผลให้บุคคลแสดงความคิดเห็นที่แตกต่างกัน

2.1.4 ความสำคัญของความคิดเห็น

นักวิชาการทางการศึกษา ได้กล่าวถึงความสำคัญของความคิดเห็นไว้ดังนี้

เฟลด์แมน (Feldman 1971 อ้างถึงใน อัครฤทธิ์ หอมประเสริฐ 2543, น. 26) ได้กล่าวไว้ว่า การสำรวจความคิดเห็นเป็นการศึกษาความรู้สึกของบุคคล กลุ่มนบุคคล ที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง แต่ละคน จะแสดงความเชื่อและความรู้สึกโดย การพูด การเขียน เป็นต้น การสำรวจความคิดเห็นจะเป็นประโยชน์ต่อการวางแผนนโยบาย การเปลี่ยนแปลงนโยบาย หรือการเปลี่ยนแปลงระบบงานรวมทั้ง การฝึกหัดการทำงานด้วย เพราะจะทำให้การดำเนินงานต่างๆ เป็นไปด้วยความเรียบเรียงตามความพึงพอใจของผู้ร่วมงาน

เบส (Best 1977 อ้างถึงใน ปรัชญา สร้างนา, 2547, น. 11) ได้กล่าวไว้ว่า ใน การศึกษา ความคิดเห็นต่างๆ ส่วนมากจะใช้วิธีแบบการวิจัยตลาด ได้แก่ การสอบถาม การชักถาม การบันทึก และรวบรวม ไว้เป็นข้อมูล วิธีที่ง่ายที่สุดในการที่จะบอกถึงความคิดเห็นก็คือการแสดงให้เห็นถึงจำนวนร้อยละของคำตอบในแต่ละข้อความ เพราะจะทำให้เห็นว่าความคิดเห็นจะออกมายังลักษณะ เช่นไร และจะได้สามารถทำตามข้อคิดเห็นเหล่านั้นได้ หรือในการวางแผนนโยบายใดๆ ก็ตาม ความคิดเห็นที่วัดออกมายังไงทำให้ผู้บริหารเห็นว่าสมควรหรือไม่ในการที่จะดำเนินนโยบาย หรือถ้าเลิกไป

จากแนวคิดที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า ความคิดเห็นเป็นการแสดงออกทางด้านความรู้สึกของบุคคล กลุ่มนบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง โดยอาศัยพื้นฐานความรู้ ประสบการณ์ และสภาพแวดล้อม การแสดงความคิดเห็นจะเป็นไปในลักษณะเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยก็ได้ อาจจะได้รับการยอมรับหรือปฏิเสธ ซึ่งไม่อาจจะบอกได้ว่าเป็นการถูกต้องหรือไม่

2.1.5 การเกิดความคิดเห็น

ความคิดเห็นของบุคคล กลุ่มบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง อาจเกิดจากความสัมพันธ์ใกล้ชิด กับบุคคลอื่น โดยการได้รับข้อมูลข่าวสาร และเรื่องราวต่างๆจากผู้ที่มีความสัมพันธ์ด้วย แล้วถ่ายทอด ความคิดเห็นเหล่านามาเป็นของตนเอง เช่น ความสัมพันธ์ที่มีต่อพ่อแม่ ครูอาจารย์ เป็นต้น

ศักดิ์ สุนทรเสนีย์ (2534, น. 4) ได้กล่าวถึงสาเหตุของการเกิดความคิดเห็นไว้ว่า ความคิดเห็นเกิดจากการเรียนรู้และประสบการณ์ของบุคคล ที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งเกิดขึ้นได้ ตามเงื่อนไข 4 ประการ ดังนี้

1. กระบวนการเรียนรู้ที่ได้จากการเพิ่มพูนและบูรณาการของครอบสนองแนวคิดต่างๆ เช่น ความคิดเห็นจากครอบครัว โรงเรียน ครู การเรียนการสอนอื่นๆ

2. ประสบการณ์ส่วนตัวขึ้นอยู่กับความแตกต่างของบุคคลซึ่งมีประสบการณ์ที่แตกต่าง กันออกไป นอกจากประสบการณ์ของคนจะสะสมขึ้นเรื่อยๆ แล้วยังทำให้มีรูปแบบเป็นของตนเอง ดังนั้นความคิดเห็นบางอย่างจึงเป็นเรื่องเฉพาะของแต่ละบุคคล แล้วแต่พัฒนาการและความเจริญเติบโตของคนๆ นั้น

3. การเลียนแบบ การถ่ายทอดความคิดเห็นของคนบางคน ได้มาจาก การเลียนแบบความคิดเห็นของคนอื่นที่พอใจ เช่น พ่อแม่ ครู และพี่น้อง เป็นต้น

4. อิทธิพลของกลุ่มสังคม คนย่อมมีความคิดเห็นสอดคล้องตามกลุ่มสังคมที่ตนอาศัยอยู่ ตามสภาพแวดล้อม เช่น ความคิดเห็นต่อกลุ่มศาสนา และสถาบันต่างๆ เป็นต้น

ฟอสเตอร์ (Foster 1974 อ้างถึงใน จิราฤทธิ์สิน, 2540, น. 12 - 13) ได้กล่าวไว้ว่า ความคิดเห็นเกิดจากมูลเหตุ 2 ประการ คือ

1. ประสบการณ์ (experience) ที่บุคคลมีต่อสิ่งของ บุคคลหรือหมู่คณะ เรื่องราวหรือสถานการณ์ต่างๆ ความคิดเห็น ความคุ้นเคย ถือได้ว่าเป็นประสบการณ์ตรง การได้ยิน ได้ฟัง ได้เห็นรูปภาพ หรือการอ่านจากหนังสือ โดยไม่ได้พบรหณจากของจริง ถือว่าเป็นประสบการณ์ทางอ้อม

2. ระบบค่านิยมและการตัดสินค่านิยม (value system and judgment) เมื่อจากกลุ่มชนแต่ละกลุ่มนิยมและ การตัดสินค่านิยม ไม่เหมือนกัน กลุ่มชนแต่ละกลุ่มจึงมีความคิดเห็นในสิ่งที่เกี่ยวข้องแตกต่างกัน

จากแนวคิดที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า ความคิดเห็นของบุคคลเกิดจาก 1) กระบวนการเรียนรู้ 2) ประสบการณ์ส่วนตัวของแต่ละบุคคล 3) การเลียนแบบ 4) อิทธิพลของกลุ่มสังคม และ 5) ระบบและการตัดสินค่านิยม ซึ่งปัจจัยเหล่านี้จะส่งผลให้บุคคลแสดงความคิดเห็นออกมา ทั้งทางด้านบวก และทางด้านลบได้

2.1.6 การวัดความคิดเห็น

ความคิดเห็นและทัศนคติมีความหมาย และลักษณะต่างๆ ใกล้เคียงกันมาก ดังนั้นการวัดความคิดเห็นจึงใช้วิธีการวัดทัศนคติได้ด้วย แต่เนื่องจากทัศนคติเป็นพฤติกรรมภายใน ไม่สามารถที่จะทราบได้ว่าบุคคลนั้นๆ มีทัศนคติอย่างไร จึงต้องใช้วิธีการอนุமานจากพฤติกรรมภายนอกที่บุคคลแสดงออก นักวิชาการทางการศึกษาหลายท่าน ได้เสนอวิธีการวัดความคิดเห็นไว้ดังนี้

เบส (Best 1977 อ้างถึงใน ศักดิ์ สุนทรเสนีย์, 2534, น. 4) ได้กล่าวถึง การวัดความคิดเห็น ไว้ว่า จะต้องมีองค์ประกอบ 3 อย่างคือ 1) บุคคลที่จะถูกวัด 2) สิ่งเร้า และ 3) การตอบสนองซึ่งจะออกมาระดับสูงต่ำ มากน้อย ส่วนมากจะใช้การตอบแบบสอบถาม การสัมภาษณ์ โดยให้ผู้ที่จะตอบคำถามเลือกตอบแบบสอบถาม และผู้ที่ถูกวัดจะเลือกตอบตามความคิดเห็นของตนในเวลานั้นๆ

วิภาพร ตรัยสิงห์พิทักษ์ (2545, น. 21) ได้กล่าวไว้ว่า ใน การที่จะให้ผู้ใดแสดงความคิดเห็น ออกมานั้น วิธีการที่จะใช้กันโดยทั่วไปคือการตอบแบบสอบถามและการสัมภาษณ์ การที่จะให้ครอกรอความคิดเห็นคราวตามกันต่อหน้า ถ้าจะใช้แบบสอบถามสำหรับวัดความคิดเห็นจะต้องระบุให้ผู้ตอบตอบว่า เห็นด้วย หรือไม่เห็นด้วยกับข้อความที่กำหนดไว้ แบบสอบถามประเภทนี้นิยมสร้างตามแบบของ ลิคิร็อท สเกล (Likert Scale) โดยแบ่งน้ำหนักความคิดเห็นเป็น 5 ระดับ คือ เห็นด้วย อย่างยิ่ง เห็นด้วย เนิ่นๆ หรือไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ส่วนการให้คะแนน จะขึ้นอยู่กับข้อความที่เป็นปฏิสัมฐาน หรือนิเสธ การนำแนวคิดเรื่องความคิดเห็นมาใช้ประโยชน์นั้น จึงมองในแง่ที่ว่าความคิดเห็นเป็นตัวบ่งชี้หรือทำนายพฤติกรรม

สุรางค์ จันทร์เอม (2547, น. 9-10) ได้กล่าวไว้ว่า ความคิดเห็นสามารถวัดได้โดยใช้วิธีการดังนี้

1. การรายงานตนเอง เป็นการวัดทัศนคติโดยวิธีการให้ผู้ถูกวัด รายงานตนเองถึงความรู้สึก ท่าทีต่อสิ่งนั้นๆ อาจเป็นไปในทางบวกหรือทางลบ ไม่ได้แยกวงศ์ประกอบทั้ง 2 ด้าน คือ ด้านความคิดเห็น ด้านพฤติกรรม แต่จะวัดเพียง ดี – ไม่ดี สนับสนุน – คัดค้าน เห็นด้วย – ไม่เห็นด้วย มาตรวัดทัศนคติแบบนี้แบ่งออกได้หลายประเภท เช่น มาตรวัดของลิคิร็อท (Likert – Type Scales) ซึ่งได้สร้างมาตรวัดทัศนคติ โดยพัฒนามาจาก Thurstone มีข้อความทั้งทางบวกและทางลบปะปนกัน สำหรับให้ผู้ตอบตัดสินว่า ข้อความใดตรงกับระดับความคิดเห็นของผู้ตอบมากที่สุด เพื่อให้สามารถวัดความคิดเห็นของผู้ตอบได้

2. การสังเกตพฤติกรรม เป็นอีกวิธีหนึ่งที่ทำให้ทราบถึงทัศนคติของบุคคล ได้ซึ่งอาจใช้วิธีการสัมภาษณ์ประกอบด้วย เพื่อให้ผู้ถูกสัมภาษณ์อธิบายเพิ่มเติม

จิตตินันท์ เศษคุปต์ (2548, น. 8-9) ได้กล่าวไว้ว่า วิธีการที่ใช้เพื่อวัดความคิดเห็น มี 4 ประการ ดังนี้

1. การใช้วิธีการถึงสะท้อนภาพ เช่น การให้ผู้ถูกศึกษาระย้ายภาพที่มองเห็นไม่ชัดเจน ให้เดินคำหรือข้อความ ให้พูดคำใดคำหนึ่งที่นึกขึ้นได้ทันทีหลังจากที่เสนอคำที่ต้องการวัด
 2. การทำแบบทดสอบแบบปรนัย คือการเลือกคำตอบจากแบบทดสอบในตัวเลือกที่ไม่ถูกต้อง และแสดงถึงความล้าอึยในเรื่องนั้น โดยจะต้องมีคำตอบที่ถูกต้องไว้ด้วย
 3. การวัดจากปฏิกริยาของร่างกาย เนื่องจากว่าขณะที่ร่างกายเกิดอารมณ์จะมีปฏิกริยาของร่างกายที่สามารถวัดได้ เช่น การใช้เครื่องวัดการตอบสนองของผิวหนัง การวัดจากอัตราการเต้นของหัวใจ การบีบตัวของหลอดเลือด การหดและขยายตัวของม่านตา สิ่งเหล่านี้จะทำให้รู้ถึงความเข้มข้นของทัศนคติ แต่ไม่สามารถออกทิศทางว่าเป็นไปในทางลบหรือทางบวก
 4. การวัดด้วยการแสดงออกทางใบหน้า แบบนี้แบ่งเป็นก่อนที่การวัดออกเป็นอาการ ของปากกล่าวก็อ ถ้าริมฝีปาก โคงขึ้นก็แสดงว่ามีการเห็นด้วย ถ้าริมฝีปากอยู่ในระดับแนวราบหรือปิดติดแสดงว่าไม่แสดงความคิดเห็นหรือไม่แน่ใจ แต่ถ้าริมฝีปากโคงลงมาด้านล่าง แสดงให้เห็นว่าไม่เห็นด้วย

จากแนวคิดที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า การวัดความคิดเห็น สามารถทำได้หลายวิธี ได้แก่
1) การรายงานตนเอง 2) การสังเกตพฤติกรรม 3) การใช้วิธีการกึ่งสะท้อนภาพ 4) การทำแบบทดสอบ
แบบปรนัย 5) การวัดจากปฏิกิริยาของร่างกาย 6) การวัดด้วยการแสดงออกทางใบหน้า ดังนั้น การวัด
ความคิดเห็นจึงควรใช้หลายวิธีประกอบกัน เพื่อช่วยเสริมข้อมูลพร่องในวิธีการใดวิธีการหนึ่งให้
สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

2.1.7 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความคิดเห็น

นักวิชาการทางการศึกษาหลายท่าน ได้กล่าวถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความคิดเห็นไว้ดังนี้
ธีระพร อุวรรณณ์ (2535, น. 51) ได้กล่าวไว้ว่า ความคิดเห็นเกิดขึ้นจากอิทธิพลต่างๆ

1. อิทธิพลจากพ่อแม่ เป็นแหล่งอิทธิพลที่สูงที่สุดโดยเฉพาะในวัยเด็ก ซึ่งจะพัฒนาค่านิยม ความเชื่อ และความรู้สึกนึกคิดขึ้นมาในกรอบของครอบครัวที่มีพ่อแม่เป็นผู้มีอำนาจให้คุณเมื่อกระทำการใด แล้วมีอำนาจให้ไทยเมื่อกระทำในสิ่งที่ไม่ดี หรือสิ่งที่พ่อแม่ไม่เห็นด้วย
 2. อิทธิพลจากกลุ่มต่างๆ ในสถานศึกษา เช่น ครู และเพื่อนๆ เป็นต้น
 3. อิทธิพลจากการประสนับการณ์ส่วนตัว นักจิตวิทยาวิเคราะห์ได้เน้นถึงเรื่องประสนับการณ์ในวัยเด็กว่ามีอิทธิพลต่อการพัฒนาของบุคคล รวมทั้งพัฒนาความคิดเห็นของบุคคลด้วย โดยเฉพาะประสนับการณ์ที่รุนแรงหรือกระทบกระเทือนใจของบุคคลนั้นๆ ได้นาน
 4. อิทธิพลจากสื่อมวลชน เช่น การโฆษณา การประชาสัมพันธ์ต่างๆ ที่พยายามเปลี่ยนแปลงความคิดเห็นของบุคคล ให้หันไปนิยมสินค้า ผลิตภัณฑ์ และบริการต่างๆ

ปรีชา คัมภีรปกรณ์ (2540, น. 602 - 603) ได้กล่าวไว้ว่า การแสดงความคิดเห็นเป็นเรื่องของแต่ละบุคคล ซึ่งความคิดเห็นของแต่ละคน ในเรื่องใดเรื่องหนึ่งถึงแม้ว่าเป็นเรื่องเดียวกัน ไม่จำเป็นต้องเหมือนกันเสมอไป และอาจแตกต่างกันก็ได้ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับปัจจัยพื้นฐานของแต่ละบุคคลที่ได้รับมาจากการอิทธิพลต่อการแสดงความคิดเห็น ความคิดเห็นของบุคคลเกิดจากประสบการณ์ การติดต่อสัมผัสร์กับผู้อื่น ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความคิดเห็นมี 4 ประการ ดังนี้

1. ประสบการณ์ บุคคลจะมีความคิดเห็นที่ดีหรือไม่ขึ้นอยู่กับประสบการณ์ที่มีต่อสิ่งนั้นๆ ในลักษณะใด หากบุคคลนั้นมีประสบการณ์ที่ดีก็จะทำให้มีความคิดเห็นที่ดี และหากบุคคลนั้นมีประสบการณ์ที่ไม่ดีจะมีความคิดเห็นที่ไม่ดีเช่นกัน

2. การติดต่อสัมผัสร์กับผู้อื่น ความคิดเห็นของคนบางคนอาจเกิดจากความสัมผัสร์ ใกล้ชิดกับบุคคลอื่น โดยได้รับข้อมูลเรื่องราวต่างๆ จากผู้ที่สัมผัสร์ด้วยและถ่ายทอดความคิดเห็นนั้นมาเป็นของตน เช่น ความสัมผัสร์ที่มีต่อพ่อ แม่ ครู อาจารย์ บุคคลนั้นก็จะได้รับความคิดเห็น และถ่ายทอดจากบุคคลที่ใกล้ชิด ได้เป็นอย่างมาก

3. ตัวแบบ ความคิดเห็นของบุคคลบางอย่างเกิดจากการเลียนแบบ เด็กอาจเลียนแบบพฤติกรรมอย่างที่ตนชอบจากพ่อ แม่ ครู และบุคคลที่ใกล้ชิดคนอกจากนั้นอาจจะเลียนแบบจากภาพบนตัว และสืบท่องต่างๆ ที่ได้พบเห็น หากตัวแบบดังกล่าวมีความคิดเห็นที่ดีต่อนักเรียนหรือสิ่งหนึ่งสิ่งใดผู้เลียนแบบก็จะรับเอาข้อมูลต่างๆ ฝังเข้าไปในจิตใจ และมีความคิดเห็นต่อสิ่งต่างๆ เมื่อนักเรียนนั้น

4. องค์ประกอบทางสถาบันสังคม สถาบันและสังคมต่างๆ เช่น โรงเรียน วัด โรงพยาบาล และองค์การต่างๆ เป็นสิ่งที่มีอิทธิพลในการสร้างความคิดเห็นให้เกิดขึ้นกับบุคคล ได้เป็นอย่างดี โดยบุคคลจะค่อยๆ รับประสบการณ์จากชีวิตประจำวันและสะสมมากขึ้นจนเป็นความคิดเห็นและพฤติกรรมที่ต่อไป ดังเช่น โรงเรียนอาจจะอบรมให้เด็กรู้จักเชื่อฟังและเคารพ บิดามารดา เด็กก็จะรับข้อมูลและมีความคิดเห็นที่ดีต่อ พ่อ แม่ เป็นต้น

ออสแคมป์ (Oskamp 1977 อ้างถึงใน อุทิศ แก้วขาว 2543, น. 13) ได้กล่าวไว้ว่า ปัจจัยที่ทำให้เกิดความคิดเห็น มีดังนี้

1. ปัจจัยทางด้านพันธุกรรมและร่างกาย เป็นปัจจัยตัวแรกที่ไม่ค่อยจะได้พูดถึง มากนัก โดยมีการศึกษาพบว่า ปัจจัยด้านพันธุกรรม จะมีผลต่อระดับความก้าวหน้าของบุคคลซึ่งจะมีผลต่อการศึกษาเขตติด หรือความคิดเห็นของบุคคลนั้นๆ ได้ ปัจจัยด้านร่างกาย เช่น อายุ ความเจ็บป่วย และผลกระทบจากการใช้ยาเสพติดจะมีผลต่อความคิดเห็นและเขตติดของบุคคล เช่น คนที่มีความคิดอนุรักษ์นิยมนักจะเป็นคนที่มีอายุมาก เป็นต้น

2. ประสบการณ์โดยตรงของบุคคล คือ บุคคลได้รับความรู้สึกความคิดต่างๆ จากประสบการณ์โดยตรง เป็นการกระทำหรือพบเห็นต่อสิ่งต่างๆ โดยตนเอง ทำให้เกิดเจตคติหรือความคิดเห็นจากประสบการณ์ที่ตนเองได้รับ เช่น เด็กทารกที่เมย์ได้ป้อนน้ำส้มคั้นให้ทาน เขาจะมีความรู้สึกชอบ เมื่องามจากน้ำส้มหวาน เย็น หอมชื่นใจ ทำให้เขามีความรู้สึกต่อน้ำส้มที่ได้ทานเป็นครั้งแรกนั้น เป็นประสบการณ์โดยตรงที่เขาได้รับ

3. อิทธิพลจากครอบครัว เป็นปัจจัยที่มีบุคคลเมื่อเป็นเด็กจะได้รับอิทธิพลจากการอบรม เลี้ยงดูของพ่อแม่และครอบครัว ทั้งนี้เมื่อตอนเป็นเด็กเล็กๆ จะได้รับการอบรมสั่งสอน ทั้งในด้าน ความคิด การตอบสนองความต้องการค้านร่างกาย การให้รางวัลและการลงโทษ ซึ่งเด็กจะได้รับจากครอบครัวและจากประสบการณ์ที่ตนเองได้รับมา

4. เจตคติและความคิดเห็นของกลุ่ม เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลอย่างมากต่อความคิดเห็นหรือ เจตคติของแต่ละบุคคล เมื่องานบุคคลจะต้องมีสังคมและอยู่ร่วมกันเป็นกลุ่ม ดังนั้น ความคิดเห็น และเจตคติต่างๆ จะได้รับการถ่ายทอดและมีแรงกดดันจากกลุ่ม ไม่ว่าจะเป็นเพื่อนในโรงเรียน กลุ่มอาชีวศึกษา ซึ่งทำให้เกิดความคิดเห็นตามไปเป็นกลุ่มได้

5. สื่อมวลชน สื่อต่างๆ ที่บุคคลได้รับ ไม่ว่าจะเป็นหนังสือพิมพ์ ภาระนตร์ วิทยุ โทรทัศน์ จะมีผลทำให้บุคคลมีความคิดเห็นมีความรู้ต่างๆ เป็นไปตามข้อมูลข่าวสารที่ได้รับจากสื่อ ไขขัน ศัพสนยุทธ (2547, น.18-19) ได้สรุปปัจจัยพื้นฐานที่มีอิทธิพลต่อความคิดเห็น ของบุคคลไว้ดังนี้

1. ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่

1.1 ปัจจัยทางพันธุกรรมและร่างกาย คือ ความครบถ้วนสมบูรณ์ของอวัยวะต่างๆ และคุณภาพของสมอง

1.2 ระดับการศึกษา การศึกษามีอิทธิพลต่อการแสดงออกซึ่งความคิดเห็น และ การศึกษาทำให้บุคคลมีความรู้ในด้านต่างๆ มากขึ้น และคนที่มีความรู้มากมีความคิดเห็น ในเรื่องต่างๆ อย่างมีเหตุผล

1.3 ความเชื่อ ค่านิยม และเจตคติของบุคคลต่อเรื่องราวต่างๆ ซึ่งอาจเกิดจากการเรียนรู้จากบุคคลในสังคมหรือจากการอบรมสั่งสอนของครอบครัว

1.4 ประสบการณ์ เป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดการเรียนรู้ ทำให้มีความเข้าใจในหน้าที่ความรับผิดชอบต่องานซึ่งส่งผลต่อความคิดเห็น

2. ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม ได้แก่

2.1 สื่อมวลชน ไม่ว่าจะเป็น วิทยุ โทรทัศน์ และหนังสือพิมพ์ สิ่งต่างๆ เหล่านี้มี อิทธิพลอย่างมากต่อความคิดเห็นของบุคคล ซึ่งเป็นการได้รับข่าวสารข้อมูลต่างๆ ของแต่ละบุคคล

2.2 กลุ่มและสังคมที่เกี่ยวข้อง มีอิทธิพลต่อความคิดเห็นของบุคคล เพราะเมื่อบุคคลอยู่ในกลุ่มสังคมใดก็จะยอมรับและปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของกลุ่มหรือสังคมนั้นๆ ซึ่งทำให้บุคคลเกิดความคิดเห็นไปตามกลุ่มหรือสังคมที่อยู่

สมศักดิ์ สามัคคีธรรม (2548, น. 18 – 19) ได้กล่าวถึงปัจจัยที่ก่อให้เกิดความคิดเห็นไว้ว่า ข้ออ้างกับกลุ่มทางสังคม 3 ประการ คือ

1. ภูมิหลังทางสังคม หมายถึงกลุ่มคนที่มีภูมิหลังที่แตกต่างกัน โดยทั่วไปจะมีความคิดเห็นที่แตกต่างกันไปด้วย เช่น ความคิดเห็นระหว่างผู้เยาว์กับผู้สูงอายุ ชาวเมืองกับชาวชนบท เป็นต้น

2. กลุ่มอ้างอิง หมายถึง การที่คนเราจะชอบ samacon กับใคร หรือกระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดให้แก่ผู้ใด หรือการกระทำที่คำนึงถึงจะอะไรบางอย่างร่วมกันหรืออ้างอิงกันได้ เช่น ประกอบอาชีพเดียวกัน การเป็นสมาชิกกลุ่มหรือสมาคมเดียวกัน เป็นต้น สิ่งเหล่านี้ย่อมมีอิทธิพลต่อความคิดเห็นของบุคคลเหล่านั้นด้วย

3. กลุ่มกระตือรือร้น หรือกลุ่มเฉื่อยชา หมายถึง การกระทำใดๆที่ก่อให้เกิดความกระตือรือร้นเป็นพิเศษอันจะก่อให้เกิดกลุ่มผลประโยชน์ขึ้นมาได้ ย่อมส่งผลต่อการจูงใจให้บุคคลที่เป็นสมาชิกเหล่านั้นมีความคิดเห็นที่คล้ายคลาน ไม่ว่าจะให้คล้ายตามในทางที่เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยก็ตาม ในทางตรงกันข้ามกลุ่มเฉื่อยชาอาจจะไม่มีอิทธิพลต่อสมาชิกมากนัก

กวิน กาญจนบุรี (2550, น. 8) ได้กล่าวไว้ว่า ความคิดเห็นเกิดจาก การที่บุคคลได้รับอิทธิพลมาจากสิ่งต่างๆ ดังต่อไปนี้

1. ประสบการณ์ตรง และประสบการณ์ในอดีต
2. อิทธิพลจากครอบครัวและเพื่อน เป็นแหล่งที่สำคัญต่อการสร้างค่านิยมและความเชื่อของบุคคล

3. การตลาดแบบเฉพาะเจาะจง โดยใช้เครื่องมือสื่อสารทางการตลาดเจาะกลุ่มเป้าหมาย ส่วนน้อย เพื่อให้เกิดการตอบสนองที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจ

4. การเปิดรับต่อสื่อมวลชน เช่น การโฆษณา การประชาสัมพันธ์ผ่านทางสื่อโทรทัศน์ วิทยุ และหนังสือพิมพ์ สื่อเหล่านี้จะมีอิทธิพลต่อการกำหนดความคิดเห็น

จากแนวคิดเกี่ยวกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความคิดเห็นที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความคิดเห็น ได้แก่ 1) ปัจจัยส่วนบุคคล คือปัจจัยที่มีผลต่อความคิดเห็นของบุคคลโดยตรง เช่น เพศ อายุ และรายได้ เป็นต้น 2) ปัจจัยสภาพแวดล้อม คือปัจจัยที่มีผลต่อความคิดเห็นของบุคคล โดยอ้อม เช่น สื่อมวลชน กลุ่มที่เกี่ยวข้อง และครอบครัว เป็นต้น ซึ่งปัจจัยเหล่านี้จะมีอิทธิพลต่อความคิดเห็นที่เหมือนหรือแตกต่างกันก็ได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับปัจจัยพื้นฐานของแต่ละบุคคล ที่ได้รับมาจนมีอิทธิพลต่อการแสดงความคิดเห็น

2.2 แนวคิดเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ

2.2.1 ความหมายของการบริหารงานวิชาการ

การบริหารวิชาการเป็นงานหลักหรือการกิจหลัก และเป็นหัวใจสำคัญของการบริหารสถานศึกษา พระราชนูญติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2545 นั่งให้กระจายอำนาจในการบริหารจัดการศึกษาไปสู่สถานศึกษาให้มากที่สุด ด้วยเจตนาณ์ที่จะให้สถานศึกษาดำเนินการได้โดยอิสระ คล่องตัว รวดเร็ว สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน สถานศึกษา ชุมชน ท้องถิ่น และการมีส่วนร่วมจากผู้มีส่วนได้เสียทุกๆ ฝ่าย ซึ่งจะเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้สถานศึกษามีความเข้มแข็งในการบริหารจัดการ สามารถพัฒนาหลักสูตร กระบวนการเรียนรู้ การวัดและประเมินผล รวมทั้งบังเป็นเครื่องชี้วัดความสามารถและความสำเร็จได้อย่างมีคุณภาพ และประสิทธิภาพ นักวิชาการทางการศึกษาหลายท่าน ได้ให้ความหมายของการบริหารวิชาการไว้ดังนี้

กนล ภูประเสริฐ (2545, น. 6) ได้ให้ความหมายของการบริหารวิชาการในสถานศึกษาไว้ว่า หมายถึง การบริหารที่เกี่ยวกับการพัฒนาคุณภาพการศึกษา อันเป็นเป้าหมายสูงสุดของกิจกรรมในสถานศึกษา

จันทรานี สงวนนาน (2545, น. 142) ได้กล่าวไว้ว่า การบริหารวิชาการ หมายถึง การบริหารกิจกรรมทุกชนิดในสถานศึกษา ซึ่งเกี่ยวข้องกับการปรับปรุงการพัฒนาการเรียนการสอน ให้เกิดผลตามเป้าหมายของหลักสูตรอย่างมีประสิทธิภาพ

ปรียาพร วงศ์อนุตรโจน (2546, น. 1) ได้กล่าวไว้ว่า การบริหารวิชาการ หมายถึงการบริหารสถานศึกษา โดยมีการจัดกิจกรรมทุกสิ่งทุกอย่าง ที่เกี่ยวกับการปรับปรุงพัฒนาการเรียน การสอน ให้ได้ผลดี มีประสิทธิภาพ และเกิดประโยชน์สูงสุดกับผู้เรียน

อรอนงค์ รัศมีรังสีเหลือง (2546, น. 10) ได้กล่าวไว้ว่า การบริหารวิชาการ เป็นหัวใจสำคัญของการบริหาร โรงเรียน เป็นการบริหารกิจกรรมในโรงเรียน เพื่อพัฒนาการเรียนการสอนและเป็นงานหลักของโรงเรียน ทั้งในแง่การบริหารและการปฏิบัติงานของครู ภายใต้การบริหารในการเป็นผู้นำทางวิชาการของคณะครุภยในโรงเรียน

ฉลาด นิลพงษ์ (2547, น. 24) ได้ให้ความหมายของการบริหารวิชาการไว้ว่า หมายถึง กระบวนการบริหารที่ใช้นักศึกษาฝ่ายร่วมกันจัดกิจกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน และส่งเสริมการเรียนรู้ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ มีความเข้าใจและพัฒนาคุณลักษณะให้เป็นที่พึงประสงค์ โดยการจัดกิจกรรมเพื่อปรับปรุงพัฒนาการเรียนการสอน ให้มีประสิทธิภาพ และเกิดประโยชน์สูงสุดกับผู้เรียน

จากความหมายของการบริหารวิชาการ ที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า การบริหารวิชาการ หมายถึง การบริหารกิจกรรมทุกชนิดในโรงเรียน ที่เกี่ยวข้องกับงานค้านหลักสูตรและการนำหลักสูตร ไปใช้ งานค้านการจัดการเรียนการสอน งานค้านวัสดุอุปกรณ์ประกอบหลักสูตร และสื่อการเรียน การสอน งานค้านการวัดและประเมินผล โดยจัดเป็นกระบวนการ มีองค์ประกอบที่สำคัญของ การบริหารคือครุผู้สอน ซึ่งเป็นผู้รับนโยบายการบริหาร ไปปฏิบัติและมีความคาดหวังในผลสัมฤทธิ์ ของการดำเนินงาน

2.2.2 ความสำคัญของการบริหารงานวิชาการ

การบริหารวิชาการเป็นงานที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะจะดึงหมายของการบริหาร วิชาการอยู่ที่การสร้างนักเรียนให้มีคุณภาพ มีความรู้ จริยธรรม และมีคุณสมบัติตามที่ต้องการ การบริหารวิชาการเป็นตัวบ่งชี้คุณภาพและความสำเร็จของโรงเรียน และความสำเร็จของโรงเรียน ก็มักจะพิจารณาจากคุณภาพของผลผลิต คือ ตัวนักเรียน ดังนั้นคุณภาพของผลผลิตจึงขึ้นอยู่กับ ประสิทธิภาพในการดำเนินงานค้านวิชาการของโรงเรียน การบริหารวิชาการจึงเป็นงานที่สำคัญ ของผู้บริหาร โรงเรียน ที่จะต้องรับผิดชอบในการใช้หลักการบริหารงานค้านนี้อย่างมีประสิทธิภาพ และประสิทธิผล

กมล ภู่ประเสริฐ (2545, น. 6) ได้กล่าวไว้ว่า การบริหารวิชาการในสถานศึกษา เป็นการ พัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพตามที่คาดหวัง ประกอบด้วยงานหลายๆ ด้าน ได้แก่ งานเกี่ยวกับหลักสูตร งานเกี่ยวกับการเรียนการสอน งานเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียนตามสภาพจริง ไม่เน้น การใช้ข้อสอบแต่เพียงอย่างเดียว

ปรียวพ วงศ์อนุตร โรมน์ (2546, น. 2) ได้กล่าวไว้ว่า การบริหารวิชาการเป็นงานหลัก ของการบริหารสถานศึกษา ไม่ว่าสถานศึกษาจะเป็นประเภทใด มาตรฐานและคุณภาพของสถานศึกษา จะพิจารณาได้จากผลงานค้านวิชาการ เนื่องจากการบริหารวิชาการจะเกี่ยวข้องกับหลักสูตร การจัด โปรแกรมการศึกษาและการจัดการเรียนการสอน ซึ่งเป็นหัวใจของสถานศึกษา โดยเกี่ยวข้องกับ ผู้บริหาร และบุคลากรทุกระดับของสถานศึกษา

อุทัย ภาระเวช (2546, น. 24) ได้กล่าวไว้ว่า การบริหารวิชาการเป็นงานหลักของ สถานศึกษามีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการจัดการศึกษาให้บรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ตามมาตรฐาน คุณภาพ การศึกษาจะปรากฏเด่นชัดก็ต่อเมื่อการบริหารวิชาการประสบความสำเร็จ เนื่องจากการจัดการศึกษา เป็นการวางแผนในการพัฒนาคนให้สามารถแสดงความสามารถทันต่อเหตุการณ์ ทันต่อโลกสารทั้ง ปรับตัวอยู่ในสังคม ได้อย่างมีความสุข และสามารถพัฒนาผู้เรียน ได้อย่างมีคุณภาพตามที่คาดหวัง

ชุมศักดิ์ อินทรรักษ์ (2547, น. 3 - 4) ได้กล่าวไว้ว่า การบริหารวิชาการเป็นงานหลัก ที่ผู้บริหารสถานศึกษา จะต้องให้ความสำคัญมากที่สุด และมีลักษณะงาน ดังนี้

1. เป็นสาระสำคัญของการศึกษาที่สถานศึกษาได้กำหนดคุณค่าดูประสังค์ เป้าหมาย และการกิจต่างๆ ไว้อย่างชัดเจน ทำให้สามารถปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ
2. เป็นงานที่บ่งชี้ถึงความสำเร็จในการบริหารงานของผู้บริหาร งานวิชาการจะต้องเด่น และเน้นความเป็นเลิศ ซึ่งผลประโยชน์สูงสุดจะต้องเกิดกับผู้เรียน
3. เน้นงานบริการทางการศึกษา หน่วยงานหรือสถานศึกษาที่มีหน้าที่จัดบริการด้าน การศึกษาให้แก่ผู้เรียน โดยมุ่งหวังให้ได้รับความรู้เพื่อประโยชน์ในการนำไปพัฒนาตนเอง และสังคมโดยส่วนรวม
4. เป็นการแสดงถึงองค์ความรู้แห่งวิชาชีพ งานวิชาการในศาสตร์สาขาใดก็ตามจะต้อง แสดงถึงลักษณะเฉพาะในองค์ความรู้ออกมาให้ชัดเจน หน่วยงานหรือสถานศึกษาแต่ละระดับจะต้องจัด บทบาทหน้าที่ให้บุคลากรได้ปฏิบัติงานตามศักยภาพและองค์ความรู้ที่มีอยู่ให้มากที่สุด
5. เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาการศึกษา งานวิชาการช่วยสร้างความรู้ให้เกิดประโยชน์ มากขึ้น โดยอาศัยกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ เช่น การศึกษาค้นคว้า การวิจัยและพัฒนา โดยเน้น การพัฒนาการศึกษา

ภาควิชา ธรรมศาสตร์สุทธิ (2550, น. 4) ได้กล่าวไว้ว่า งานวิชาการ ถือเป็นหัวใจสำคัญในการ จัดการศึกษาในสถานศึกษาการบริหารวิชาการเป็นกระบวนการดำเนินงานเกี่ยวกับหลักสูตรและการ เรียนการสอน เพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้ตามที่กำหนดไว้ในจุดมุ่งหมายของการพัฒนาผู้เรียน โดยทั่วไป งานวิชาการจะประกอบด้วยการศึกษาปัญหาในชุมชนและสังคม ภูมิปัญญาท้องถิ่น การพัฒนาและการ นำหลักสูตรไปใช้การจัดเตรียมการเรียนการสอน การจัดวัสดุอุปกรณ์ประกอบการสอน และ ต่อการเรียนการสอน การส่งเสริมการสอน การวัดผลประเมินผล การดำเนินงานเกี่ยวกับห้องสมุด แหล่งการเรียนรู้ การนิเทศติดตามผล การวางแผนและการกำหนดวิธีการดำเนินงานวิชาการรวมถึง การประชุมทางวิชาการ

จากแนวคิดของนักวิชาการทางด้านการศึกษาที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า การบริหาร วิชาการเบริญเสนือนเป็นหัวใจในการบริหาร และเป็นการกิจหลัก ที่มีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่ง เพราะการบริหารวิชาการ ผู้บริหารจะต้องใช้ทั้งความรู้ ความสามารถ และศิลปะในการบริหาร ใน การดำเนินงาน ให้ประสบความสำเร็จอย่างมีประสิทธิภาพ คุณภาพและมาตรฐานการศึกษา ของโรงเรียนจะดีหรือไม่ขึ้นอยู่กับการบริหารวิชาการเป็นสำคัญ ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า การบริหารวิชาการ จะช่วยพัฒนาผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้ มีคุณธรรมและจริยธรรม อีกทั้งยังช่วยพัฒนาสังคม และประเทศชาติให้มีความเจริญก้าวหน้าขึ้นอีกด้วย

2.2.3 หลักการบริหารงานวิชาการ

การบริหารวิชาการ จะมีประสิทธิภาพ และประสิทธิผลหรือไม่นั้นขึ้นอยู่กับผู้บริหาร ครุผู้ปฏิบัติการสอน และผู้รับผิดชอบงานทางด้านวิชาการทุกคนที่จะต้องมีความรู้ ความเข้าใจในเรื่องงานวิชาการ ตลอดจนเข้าใจถึงวัตถุประสงค์ เป้าหมาย ของข่าย หลักและกระบวนการของการบริหารวิชาการ เพื่อร่วมมือกันปฏิบัติงานให้เป็นไป และบรรลุตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ ในการบริหารวิชาการ จะต้องมีหลักการในการบริหารที่กำหนดไว้อย่างชัดเจน เพื่อให้เกิดความคล่องตัวในการบริหาร ดังนี้

กิตติมา บรีดีดิก (2542, น. 20) ได้กล่าวถึงหลักการบริหารวิชาการ ไว้ว่าดังนี้

1. จัดทำแผนงานวิชาการที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์หรือนโยบายหลัก
2. การบริหารวิชาการควรมุ่งการร่วมมือกันในการทำงาน
3. การกระจายอำนาจและความรับผิดชอบให้ผู้ปฏิบัติ
4. ควรส่งเสริมผู้ร่วมงานให้ปรับปรุงตนเองด้านวิชาการ
5. ริเริ่มสร้างสรรค์ในการปรับปรุงตนเองด้านวิชาการ
6. ผู้บริหารควรใช้เทคนิคการส่งเสริมคนอื่นมากกว่าการสอนคนอื่น
7. มีการให้ข้อมูลกำลังใจในการปฏิบัติงาน
8. ควรมีคณะกรรมการที่ปรึกษาทางวิชาการ
9. ให้ครุเข้าใจถึงวัตถุประสงค์ และจุดมุ่งหมายของการสอนในทุกวิชา

ที่รับผิดชอบ

10. ติดตามและประเมินผลงาน

สมคิด บางโน (2544, น. 128) ได้กล่าวไว้ว่า หลักการสำคัญที่สามารถนำไปใช้ได้ในการปฏิบัติงานวิชาการทุกแขนง ได้แก่ การจัดทำแผนงานวิชาการให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของโรงเรียน โดยอาศัยความร่วมมือจากผู้ร่วมงาน ซึ่งผู้บริหารจะต้องกระจายอำนาจและความรับผิดชอบไปให้ผู้ปฏิบัติ ส่งเสริมให้ผู้ร่วมงานพัฒนาตนเอง มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ เข้าใจจุดมุ่งหมายของหลักสูตร มีการติดตามประเมินผลอย่างสม่ำเสมอ

ปริยaph วงศ์อนุตร โกรจน์ (2546, น. 21) ได้กล่าวถึงหลักการบริหารวิชาการ ไว้ว่าควรยึดหลักแห่งประสิทธิภาพและประสิทธิผล ดังนี้ 1. หลักแห่งประสิทธิภาพ (efficiency) หมายถึง การได้มีผลผลิตเพิ่มขึ้นโดยไม่เพิ่มการลงทุน นั่นคือ นักเรียนสามารถสำเร็จการศึกษาตามที่หลักสูตรกำหนด โดยไม่ลากออกกลางคันหรือเรียนเกินเวลาและซ้ำกันมาก

2. หลักแห่งประสิทธิผล (effectiveness) หมายถึง ผลผลิตได้ตามจุดมุ่งหมาย ที่วางแผนไว้ นั่นคือ นักเรียนมีคุณภาพตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร มีความรู้ความสามารถ มีทักษะ มีคุณภาพ และมีความสามารถด้านการจัดการ

จากแนวคิดที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า หลักการบริหารวิชาการนั้น ผู้บริหารจะต้องใช้ หลักกระบวนการ ให้บุคลากรทุกคนที่มีส่วนเกี่ยวข้องได้มีส่วนร่วมกันในการรับผิดชอบ ลดหนี้สินไป ตามหน้าที่ของแต่ละคน โดยที่ผู้บริหารจะต้องคงอิทธิพลต่อสู่บุคลากร ให้ครุณ์ความกระตือรือร้น ขยันขันแข็ง ทำการสอนอย่างมีประสิทธิภาพ และสนใจให้หัวใจรู้เพิ่มเติมอยู่เสมอ ผู้บริหารจะต้องปฏิบัติตาม ฝึกแบบอย่างที่ดีแก่ครู รวมทั้งจะต้องมีเสริมภาพในทางวิชาการเพื่อสนับสนุนในการให้ความรู้ วิธีการ และเทคนิคใหม่ๆ ที่ได้ผล เพื่อให้ผลผลิตที่ออกแบบนั้นมีประสิทธิภาพ และเกิดประสิทธิผล อย่างแท้จริง

2.2.4 ขั้นตอนการบริหารงานวิชาการ

การบริหารวิชาการจำเป็นจะต้องมีขั้นตอน เพราะงานวิชาการเป็นงานที่มีขอบข่าย กว้างขวางมาก จึงต้องดำเนินถึงหลายสิ่งหลายอย่างที่ผู้บริหารจะต้องจัดให้กับนักเรียนในด้านการเรียน การสอน

อุทัย บุญประเสริฐ (2540, น. 85) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการบริหารวิชาการไว้ดังนี้

1. การศึกษา วิเคราะห์สภาพปัจจุบันเพื่อกำหนดปัญหาและความต้องการ
2. กำหนดคติประสงค์และเป้าหมายของการทำงานที่ต้องการ
3. การกำหนดแผน แผนงาน และโครงการ
4. การจัดทำรายละเอียดของแผน แผนงาน และโครงการ (กำหนดกิจกรรม ลำดับขั้นตอน และรายละเอียดอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง)
5. การกำหนดค่านงบประมาณค่าใช้จ่าย
6. การกำหนดค่าแรงติดตาม ควบคุม และกำกับการปฏิบัติงานตามโครงการ
7. การกำหนดค่าแรงประเมินผลงาน

รัตนฯ กัญจนพันธุ์ (2543, น. 388) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการบริหารวิชาการไว้ดังนี้

1. การกำหนดนโยบาย เป้าหมาย และการวางแผนของโรงเรียน
2. จัดทำและส่งเสริมการใช้สื่อการเรียนการสอน
3. การวางแผนการสอน
4. การจัดแบ่งกลุ่มนักเรียน
5. การนิเทศการสอน
6. การจัดห้องสมุด
7. การวัดและประเมินผล
8. พัฒนาการสอนวิชาทักษะ
9. พัฒนาการสอนกลุ่มพิเศษ

10. การสอนซ่อมเสริม

11. การใช้ทรัพยากรของชุมชนเพื่อการเรียนการสอน

12. การรายงานผลการเรียน

สมศักดิ์ คงเที่ยง (2545, น. 390 - 391) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการบริหารวิชาการ ไว้ 3 ลักษณะ ดังนี้

1. การจัดขั้นตอนการบริหารวิชาการ เเบร์ยนเสมอเป็นหัวใจของงานบริหารที่จะก่อให้เกิดประสิทธิภาพต่องานวิชาการ ขั้นตอนการบริหารวิชาการ ประกอบด้วย

1.1 การวางแผนงานวิชาการ โรงเรียนต้องกำหนดนโยบายในการปฏิบัติงานวิชาการ ให้ชัดเจน จัดระบบงาน กำหนดวิธีการจัดบุคลากรในการปฏิบัติงาน จัดทำโครงการและแผนปฏิบัติงาน เพื่อให้คำเนินไปตามเป้าหมายของแผนงานและโครงการ การวางแผนจะต้องระดมสรรพกำลังในโรงเรียน ให้ได้มีส่วนร่วมในการวางแผนและโครงการ

1.2 การติดตามผลการปฏิบัติตามแผนงานและโครงการ เพื่อติดตามงานให้รู้ว่า เมื่อใด จะทำอะไร และใครเป็นคนทำ

1.3 การประเมินผล เป็นการประเมินผลกระทบงานหรือแผนงานที่วางแผนไว้ การประเมินผลจะต้องประเมินเป็นระยะๆ เมื่อโครงการหรือแผนงานเสร็จสิ้น เพื่อจะได้คุ้ว่าง่าย ได้ผลตามเป้าหมายหรือต่ำกว่าเป้าหมาย ซึ่งจะได้ทางปรับปรุงต่อไป

2. การจัดการและพัฒนางานวิชาการ ที่โรงเรียนจะต้องจัดขึ้น ได้แก่

2.1 การจัดทำแผนการสอนของโรงเรียน

2.2 การจัดโครงการสอนซ่อมเสริมและโครงการเด็กเรียนดี

2.3 การพัฒนาการวัดผลและการประเมินผล

2.4 การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร

2.5 การแนะแนวการศึกษา การแนะแนวอาชีพ ตลอดจนปัญหาต่างๆ

2.6 การจัดห้องสมุดโรงเรียน

2.7 การจัดสื่อการเรียนการสอน

2.8 การจัดรวมเอกสารการสอน คู่มือครู

2.9 การนิเทศการสอน

3. การส่งเสริมและควบคุมงานวิชาการ

3.1 จัดโรงเรียนเพื่อส่งเสริมงานวิชาการ

3.2 คูແຄຣມประจำชั้นให้จัดชั้นเรียนได้ถูกกับวิชาที่เรียน

3.3 ความคุณครูให้ปฏิบัติงานไม่ให้บกพร่อง พร้อมกับส่งเสริมงานวิชาการแก่ครู ให้มีความรู้เพื่อเพิ่มเติมอยู่เสมอ

3.4 ส่งเสริม สนับสนุนให้ครูทดลองวิธีสอนใหม่ๆ และส่งเสริมในการให้กำลังใจ

3.5 ส่งเสริมให้มีการสอนซ่อนเรียนอย่างมีประสิทธิภาพ

3.6 กำหนดเวลาทดสอบ การทดสอบ การเก็บสถิติและข้อมูล

3.7 การตรวจการทำงานของครูและการเรียนของนักเรียนอย่างสม่ำเสมอ

3.8 จัดประชุมผู้ปกครองนักเรียน เพื่อขอความร่วมมือในการช่วยเหลือในด้านการเรียนของนักเรียน

3.9 จัดบริการเพื่อช่วยเหลืองานวิชาการให้มีประสิทธิภาพ เช่น การตรวจสุขภาพนักเรียน เป็นต้น

กระทรวงศึกษาธิการ (2546, น. 31 - 32) ได้กำหนดขั้นตอนการบริหารวิชาการไว้ดังนี้

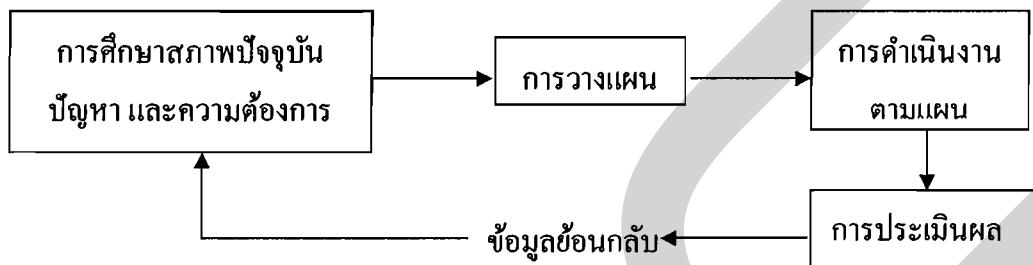
ขั้นตอนที่ 1 การศึกษาสภาพปัจจุบัน ปัญหา และความต้องการ

ขั้นตอนที่ 2 การวางแผน

ขั้นตอนที่ 3 การดำเนินงานตามแผน

ขั้นตอนที่ 4 การประเมินผล

จากขั้นตอนดังกล่าวข้างต้น สามารถเขียนเป็นแผนภูมิได้ ดังนี้

ภาพที่ 2.1 ขั้นตอนการบริหารวิชาการ

ที่มา : กระทรวงศึกษาธิการ (2546, น. 31 - 32)

ปริyaพร วงศ์อนุตร โภจน์ (2546, น. 19 - 20) ได้แบ่งขั้นตอนของการบริหารวิชาการไว้ดังนี้

1. ขั้นก่อนดำเนินการ จะเป็นการกำหนดนโยบายและการวางแผนงานด้านวิชาการโดยมีงานดังต่อไปนี้

- 1.1 จัดทำแผนงานวิชาการให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตร
- 1.2 จัดสภาพงานวิชาการและวิธีการทำงาน
- 1.3 จัดครุเข้าสอน
- 1.4 จัดทำโครงการสอน
- 1.5 จัดทำปฏิทินการปฏิบัติงาน
- 1.6 จัดตารางสอน
- 1.7 ปฐมนิเทศนักเรียน
- 1.8 การลงทะเบียนเรียน

2. ขั้นตอนการดำเนินงาน เป็นขั้นที่จะดำเนินงาน รวมทั้งควบคุมคุณภาพให้ปฏิบัติตามแผนงานที่ได้วางไว้ดังนี้

2.1 การดำเนินงานการสอนตามหลักสูตร โดยการคุณภาพในการสอนเป็นไปตามโครงการสอนในแต่ละวิชา ซึ่งเป็นการนำหลักสูตรไปสู่การปฏิบัติ

2.2 การดำเนินงานกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางด้านวิชาการ ได้แก่ การจัดโครงการสอนซ่อมเสริม โครงการส่งเสริมนักเรียนที่เรียนดี โครงการส่งเสริมการค้นคว้าด้วยตนเอง การจัดชุมนุมลูกเสือและเนตรนารี มีการแนะนำแนวทางการศึกษาและอาชีพ ตลอดจนการให้คำปรึกษาในการแก้ปัญหาต่างๆ จัดให้มีห้องสมุดโรงเรียนเพื่อเป็นแหล่งศึกษาค้นคว้า

2.3 งานเกี่ยวกับการส่งเสริมให้มีการให้บริการเกี่ยวกับเรื่องสื่อการสอน เพื่อช่วยเหลือครุในด้านการสอนและอุปกรณ์ต่างๆ มีการจัดรวบรวมเอกสารสำหรับสอน คู่มือครุ รวมทั้งการจัดสิ่งอำนวยความสะดวกสอนและอุปกรณ์ต่างๆ เช่น อาคารสถานที่ การจัดทาวสดุ อุปกรณ์ เป็นต้น

3. ขั้นส่งเสริมและติดตามผลในด้านวิชาการ เพื่อให้ได้มาตรฐานของงานวิชาการผู้บริหารควรมีการส่งเสริม ปรับปรุง พัฒนา และประเมินผลงานด้านวิชาการ ดังนี้

- 3.1 ส่งเสริมให้ครุได้ปรับปรุงตนเองด้านวิชาการ
- 3.2 สนับสนุนให้มีการปฏิบัติตามมาตรฐานทางวิชาการ ได้แก่ การกำหนดมาตรฐานที่เหมาะสมกับโรงเรียน และสามารถนำไปสู่การปฏิบัติได้
- 3.3 ริเริ่มและสร้างสรรค์ในการปรับปรุงงานด้านวิชาการ
- 3.4 จัดให้มีคณะกรรมการที่ปรึกษาทางวิชาการ

3.5 จัดให้มีคณะกรรมการทางวิชาการขึ้น ลักษณะของคณะกรรมการขั้นรวมกัน

เป็นคณะกรรมการ หรือกลุ่มสาระเดียวกัน มาร่วมกันทำงานแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน

3.6 ส่งเสริมให้จัดตั้งชุมชนหรือชุมชนทางวิชาการ เพื่อจัดกิจกรรมและเผยแพร่องค์ความรู้ทางวิชาการ

3.7 ส่งเสริมให้มีการเข้าร่วมประชุมสัมมนาฝึกอบรม เพื่อเป็นการแลกเปลี่ยน
ความรู้และเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการ

3.8 ส่งเสริมให้ศึกษาต่อเพื่อความก้าวหน้าทางวิชาการ

จากแนวคิดที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า การบริหารวิชาการเปรียบเสมือนเป็นหัวใจและ
การกิจหลักของการบริหารสถานศึกษา ทั้งนี้ เพราะจุดมุ่งหมายของสถานศึกษา ก็คือ การจัดการ
ศึกษา คุณภาพ และมาตรฐานของสถานศึกษา บุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการบริหารวิชาการจะต้องให้
ความสำคัญเป็นอันดับแรก และพยายามดำเนินการตามบทบาทหน้าที่อย่างถูกต้อง และเหมาะสม
โดยเฉพาะผู้บริหารสถานศึกษา จะต้องมีความรู้ ความเข้าใจเนื้อหา ขอบข่าย หลักและกระบวนการ
ในการบริหารวิชาการอย่างลึกซึ้ง การบริหารวิชาการจะต้องอาศัยหลักการมีส่วนร่วมจากทุกๆ ฝ่าย
ในการร่วมกันทำงาน ร่วมกันระดมความคิด ร่วมกันวางแผนการใช้ทรัพยากร การสร้างเครือข่าย
เพื่อให้ผลผลิตที่ออกแบบมีประสิทธิภาพ และเกิดประสิทธิผลอย่างแท้จริง

2.2.5 ขอบข่ายของการบริหารงานวิชาการ

งานวิชาการ เป็นงานที่มีขอบข่ายที่กว้างขวาง และมีความสำคัญต่อการจัดการศึกษาของ
โรงเรียน การดำเนินงานค่าต่างๆ ของโรงเรียนมุ่งสนองตอบต่อความสำเร็จของงานวิชาการทั้งสิ้น การ
ที่โรงเรียนจะบริหารวิชาการให้บรรลุเป้าหมายนั้น ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง ได้แก่ ผู้บริหาร
และบุคลากรในโรงเรียน ควรจะให้ความสนใจในงานวิชาการเป็นอย่างยิ่ง นักวิชาการทางการศึกษา
หลายท่าน ได้กล่าวถึงขอบข่ายของการบริหารวิชาการไว้ดังนี้

กมล ภู่ประเสริฐ(2545, น. 25) ได้กล่าวไว้ว่า การบริหารวิชาการมีขอบข่าย 9 งาน
ดังต่อไปนี้

1. การบริหารหลักสูตรเป็นการดำเนินงานในเรื่องการวิเคราะห์หลักสูตรแกนกลาง
ระดับประเทศ การกำหนดมาตรฐานการเรียนรู้และสาระการเรียนรู้ในส่วนที่เกี่ยวกับสภาพแวดล้อม
ทรัพยากร สภาพการดำรงชีวิตที่เกี่ยวข้องกับชุมชนและห้องถีน โดยตรง การจัดทำหลักสูตร
สถานศึกษา และการจัดทำหน่วยการเรียนรู้

2. การบริหารการเรียนการสอนเป็นการดำเนินงานในเรื่องการรวม วิเคราะห์ และ
กำหนดกิจกรรมการเรียนการสอน ที่เหมาะสมกับหน่วยการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ เป็นการกำหนดการ
เตรียมการและการจัดทำสื่อการเรียนการสอน อุปกรณ์เครื่องใช้ที่สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียน

การสอน เป็นการกำหนดวิธีการประเมินผลการเรียนของผู้สอนแต่ละคน เป็นการควบคุมดูแล และส่งเสริมให้มีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้และเป็นการร่วมกันแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นระหว่างการเรียนการสอน โดยมีการนิเทศภายใน การพัฒนาบุคลากร การส่งเสริม ด้านสื่อการเรียนการสอน การแสวงหาความช่วยเหลือจากแหล่งภายนอกสถานศึกษา เป็นต้น

3. การบริหารการประเมินผลการเรียน เป็นการดำเนินงานในเรื่องการวิเคราะห์ มาตรฐานการเรียนรู้ของหน่วยการเรียนรู้รายวิชา และกิจกรรมการเรียนการสอน เป็นการกำหนดวิธีการ และเครื่องมือที่ใช้ในการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ เป็นการควบคุมดูแลและส่งเสริมให้มีการประเมินผลการเรียนรวมถึงวิธีการและเครื่องมือที่ได้กำหนดไว้โดยดูแลให้มีการบันทึกผลการเรียนการสอน การบันทึกการสังเกตและรวบรวมผลงานของนักเรียนตามช่วงเวลาที่กำหนดไว้ อย่างสม่ำเสมอ เป็นการจัดทำหลักฐานการศึกษาตามที่กระทรวง ทบวง กรม หน่วยงานต้นสังกัดกำหนดไว้ เป็นการนำผลการประเมินไปใช้ในการแก้ไขข้อบกพร่องของผู้เรียนแต่ละคน เป็นการกำหนดครุปแบบ และระยะเวลาการรายงานผลการเรียนรู้

4. การบริหารการนิเทศภายในสถานศึกษา เป็นการดำเนินงานในเรื่องความเข้าใจ กีกวัสดุการนิเทศภายใน เป็นการกำหนดวิธีการและระยะเวลาการนิเทศภายใน เป็นการควบคุมดูแล และส่งเสริมให้มีการนิเทศภายในอย่างสม่ำเสมอและเป็นการร่วมกันแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น

5. การบริหารการพัฒนาบุคลากรทางวิชาการ เป็นการดำเนินการในเรื่องการวิเคราะห์ ปัญหาร่วมกันกับความรู้ความสามารถของบุคลากรในสถานศึกษา เป็นการกำหนดช่วงเวลา ของการพัฒนาบุคลากรเป็นระยะๆ และเป็นการควบคุมดูแลให้การดำเนินงานพัฒนาบุคลากร เป็นไปตามที่กำหนดไว้

6. การบริหารงานวิจัยและพัฒนา เป็นการดำเนินงานในเรื่องการทำความเข้าใจและ ส่งเสริมให้มีการวิจัยในชั้นเรียน เป็นการร่วมกันกำหนดประเด็นปัญหาที่เป็นข้อด้อยร่วมกันใน สถานศึกษา และเป็นการควบคุมและส่งเสริมการดำเนินการวิจัยที่ได้กำหนดไว้

7. การบริหารโครงการทางวิชาการอื่นๆ เป็นการดำเนินงานในเรื่องการกำหนดหัวข้อ เรื่องทางวิชาการ เป็นการกำหนดวิธีการดำเนินงานและระยะเวลา เป็นการควบคุมดูแลและส่งเสริม ให้มีการดำเนินงานตามที่กำหนดไว้

8. การบริหารระบบข้อมูลและสารสนเทศทางวิชาการ เป็นการดำเนินงานในเรื่องการ กำหนดข้อมูล การกำหนดเวลา การควบคุม และการส่งเสริมพร้อมกับการนำข้อมูลและสารสนเทศ ไปใช้ประกอบการดำเนินงานในข้ออื่นๆ

9. การบริหารและการประเมินผลงานทางวิชาการของสถานศึกษา เป็นการดำเนินงาน ในเรื่องการกำหนดหัวข้อประเมินผลงาน การกำหนดวิธีการ และเครื่องมือในการประเมิน การควบคุมคุณภาพ ส่งเสริมให้มีการดำเนินการประเมินผลงานทางวิชาการ เป็นการสรุปผลงานและการเขียนรายงานประจำปี

กระทรวงศึกษาธิการ (2546, น. 33 - 38) ได้กำหนดขอบข่ายของงานวิชาการไว้ดังนี้

1. การพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา

1.1 งานที่เกี่ยวกับการศึกษาวิเคราะห์เอกสารหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2544 สาระแกนกลางของกระทรวงศึกษาธิการ ข้อมูลสารสนเทศเกี่ยวกับสภาพปัญหา ความต้องการของสังคม ชุมชนและท้องถิ่น

1.2 งานการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมและประเมินสถานภาพสถานศึกษา เพื่อ กำหนดวิสัยทัศน์ เป้าหมาย และคุณลักษณะที่พึงประสงค์ โดยมีส่วนร่วมของทุกฝ่ายรวมทั้ง คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน

1.3 งานการจัดทำโครงสร้างหลักสูตร และสาระต่างๆ ที่กำหนดไว้ให้ในหลักสูตร สถานศึกษาที่สอดคล้องกับวิสัยทัศน์ เป้าหมาย และคุณลักษณะที่พึงประสงค์ โดยพยาบยามนูรณาการ เนื้อหาสาระทั้งในกลุ่มสารการเรียนรู้เดียวกัน และระหว่างกลุ่มสารการเรียนรู้ตามความเหมาะสม

1.4 งานการนำหลักสูตรไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนและการบริหารจัดการ การ ใช้หลักสูตรให้เหมาะสม

1.5 งานเกี่ยวกับการนิเทศการใช้หลักสูตร

1.6 งานติดตามและประเมินผลการใช้หลักสูตร

1.7 งานเกี่ยวกับการปรับปรุง และพัฒนาหลักสูตรตามความเหมาะสม

2. การพัฒนาระบวนการเรียนรู้

2.1 การส่งเสริมให้ครุจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ตามสาระการเรียนรู้ และหน่วยการ เรียนรู้โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

2.2 การส่งเสริมให้ครุจัดกระบวนการเรียนรู้โดยจัดเนื้อหาสาระและกิจกรรมให้ สอดคล้องกับความสนใจ ความถนัดของผู้เรียน ฝึกทักษะกระบวนการคิด การจัดการ การเพชญ สถานการณ์ การประยุกต์ใช้ความรู้เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหา การเรียนรู้จากประสบการณ์จริงและ การปฏิบัติจริง การส่งเสริมให้รักการอ่าน และฝึกอ่านต่อเนื่อง การพัฒนาความรู้ต่างๆ ให้สมดุล กัน ปลูกฝังคุณธรรม ค่านิยมที่ดีงาม และคุณลักษณะที่พึงประสงค์ที่สอดคล้องกับเนื้อหาสาระ ของกิจกรรม ทั้งนี้ โดยจัดบรรยากาศและสิ่งแวดล้อมและแหล่งเรียนรู้ให้เอื้อต่อการจัดกระบวนการ

เรียนรู้ การนำภูมิปัญญาท้องถิ่นหรือเครือข่ายผู้ปกครอง ชุมชนและท้องถิ่นมาสื่อสารร่วมในการจัดการเรียนการสอนตามความเหมาะสม

2.3 การจัดให้มีการนิเทศการเรียนการสอนแก่ครูในกลุ่มสาระต่างๆ โดยเน้นการนิเทศที่ร่วมมือเพื่อช่วยเหลือกันแบบกลุ่มมิตร เช่น นิเทศแบบเพื่อนช่วยเพื่อน เพื่อพัฒนาการเรียนการสอนร่วมกันหรือแบบอื่นๆ ตามความเหมาะสม

2.4 การส่งเสริมให้มีการพัฒนาครู เพื่อพัฒนาระบวนการเรียนรู้

3. การวัดประเมินผลและการเทียบโอนผลการเรียน

3.1 การกำหนดคะแนน แนวปฏิบัติเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลของสถานศึกษา

3.2 การส่งเสริมให้ครูจัดทำแผนการวัดและประเมินผลแต่ละรายวิชาให้สอดคล้องกับมาตรฐานการศึกษา สาระการเรียนรู้ แผนการจัดการเรียนรู้ และการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

3.3 การส่งเสริมให้ครูคำนึงในการวัดผลและประเมินผลการเรียนการสอน โดยเน้นการประเมินตามสภาพจริงจากกระบวนการการการปฏิบัติและผลงาน

3.4 จัดให้มีการเทียบโอนความรู้ ทักษะ ประสบการณ์ และผลการเรียน จากสถานศึกษาอื่น สถานประกอบการ และอื่นๆ ตามแนวทางที่กระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดไว้

3.5 งานพัฒนาเครื่องมือวัดและประเมินผลให้ได้มาตรฐาน

4. การวิจัยเพื่อพัฒนาคุณภาพการศึกษา

4.1 งานเกี่ยวกับการศึกษา วิเคราะห์ วิจัย การบริหารจัดการและการพัฒนาคุณภาพงานวิชาการในภาพรวมของสถานศึกษา

4.2 การส่งเสริมให้ครูศึกษา วิเคราะห์ วิจัย เพื่อพัฒนาคุณภาพการเรียนรู้ในแต่ละกลุ่มสาระการเรียนรู้

4.3 งานเกี่ยวกับการประสานความร่วมมือในการศึกษา วิเคราะห์ วิจัย ตลอดจนการเผยแพร่ผลงานการวิจัย หรือพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอน และงานวิชาการกับสถานศึกษา บุคคล ครอบครัว องค์กร หน่วยงานและสถาบันอื่นๆ

5. การพัฒนาสื่อ นวัตกรรม และเทคโนโลยีเพื่อการศึกษา

5.1 งานเกี่ยวกับการศึกษา วิเคราะห์ ความจำเป็นในการใช้สื่อและเทคโนโลยีเพื่อการจัดการเรียนการสอน และการบริหารวิชาการ

5.2 การส่งเสริมให้ครูพัฒนาสื่อ และนวัตกรรมการเรียนการสอน

5.3 การจัดหาสื่อ และเทคโนโลยีเพื่อใช้ในการจัดการเรียนการสอน และการพัฒนางานด้านวิชาการ

เรียนรู้ การนำภูมิปัญญาท้องถิ่นหรือเครือข่ายผู้ประกอบ ชุมชนและท้องถิ่นมา มีส่วนร่วมในการจัดการเรียนการสอนตามความเหมาะสม

2.3 การจัดให้มีการนิเทศการเรียนการสอนแก่ครูในกลุ่มสาระต่างๆ โดยเน้นการนิเทศที่ร่วมมือเพื่อช่วยเหลือกันแบบกัลยาณมิตร เช่น นิเทศแบบเพื่อนช่วยเพื่อน เพื่อพัฒนาการเรียนการสอนร่วมกันหรือแบบอื่นๆ ตามความเหมาะสม

2.4 การส่งเสริมให้มีการพัฒนาครู เพื่อพัฒนาระบวนการเรียนรู้

3. การวัดประเมินผลและการเทียบโฉนดผลการเรียน

3.1 การกำหนดระเบียบ แนวปฏิบัติเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลของสถานศึกษา

3.2 การส่งเสริมให้ครูจัดทำแผนการวัดและประเมินผลแต่ละรายวิชาให้สอดคล้องกับมาตรฐานการศึกษา สาระการเรียนรู้ แผนการจัดการเรียนรู้ และการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

3.3 การส่งเสริมให้ครูดำเนินการวัดผลและประเมินผลการเรียนการสอน โดยเน้นการประเมินตามสภาพจริงจากกระบวนการ การประเมินคุณภาพ ผลการเรียน

3.4 จัดให้มีการเทียบโฉนดความรู้ ทักษะ ประสบการณ์ และผลการเรียน จากสถานศึกษาอื่น สถานประกอบการ และอื่นๆ ตามแนวทางที่กระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดไว้

3.5 งานพัฒนาเครื่องมือวัดและประเมินผลให้ได้มาตรฐาน

4. การวิจัยเพื่อพัฒนาคุณภาพการศึกษา

4.1 งานเกี่ยวกับการศึกษา วิเคราะห์ วิจัย การบริหารจัดการและการพัฒนาคุณภาพงานวิชาการในภาพรวมของสถานศึกษา

4.2 การส่งเสริมให้ครูศึกษา วิเคราะห์ วิจัย เพื่อพัฒนาคุณภาพการเรียนรู้ในแต่ละกลุ่มสาระการเรียนรู้

4.3 งานเกี่ยวกับการประสานความร่วมมือในการศึกษา วิเคราะห์ วิจัย ตลอดจนการเผยแพร่ผลงานการวิจัย หรือพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอน และงานวิชาการกับสถานศึกษา บุคคล ครอบครัว องค์กร หน่วยงานและสถาบันอื่นๆ

5. การพัฒนาสื่อ นวัตกรรม และเทคโนโลยีเพื่อการศึกษา

5.1 งานเกี่ยวกับการศึกษา วิเคราะห์ ความจำเป็นในการใช้สื่อและเทคโนโลยีเพื่อการจัดการเรียนการสอน และการบริหารวิชาการ

5.2 การส่งเสริมให้ครูพัฒนาสื่อ และนวัตกรรมการเรียนการสอน

5.3 การจัดหาสื่อ และเทคโนโลยีเพื่อใช้ในการจัดการเรียนการสอน และการพัฒนางานด้านวิชาการ

5.4 การประสานความร่วมมือในการผลิต จัดทำ พัฒนาและการใช้สื่อ นวัตกรรม และเทคโนโลยีเพื่อจัดการเรียนการสอน การพัฒนางานวิชาการกับสถานศึกษา บุคคล ครอบครัว องค์กร หน่วยงานและสถาบันอื่นๆ

5.5 การประเมินผลการพัฒนาการใช้สื่อ นวัตกรรมและเทคโนโลยีเพื่อการศึกษา

6. การพัฒนาแหล่งการเรียนรู้

6.1 การสำรวจแหล่งการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาคุณภาพของการศึกษาในสถานศึกษา ชุมชนท้องถิ่น ในเขตพื้นที่การศึกษา และเขตพื้นที่การศึกษาใกล้เคียง

6.2 การจัดทำเอกสารเผยแพร่แหล่งการเรียนรู้แก่ครู สถานศึกษาอื่น บุคคล ครอบครัว องค์กร หน่วยงานและสถาบันอื่นๆ ที่จัดการศึกษาในบริเวณใกล้เคียง

6.3 งานการจัดตั้งและพัฒนาแหล่งการเรียนรู้ รวมทั้งพัฒนาให้เกิดองค์ความรู้และประสานความร่วมมือกับ บุคคล ครอบครัว องค์กร หน่วยงานและสถาบันอื่นๆ ที่จัดการศึกษา

6.4 การส่งเสริม สนับสนุนให้ครูใช้แหล่งการเรียนรู้ทั้งภายในและภายนอกโรงเรียน ในการจัดกระบวนการเรียนรู้โดยครอบคลุมภูมิปัญญาท้องถิ่น

7. การนิเทศการศึกษา

7.1 การจัดระบบการนิเทศงานวิชาการ และการเรียนการสอนภายในสถานศึกษา

7.2 งานการดำเนินการนิเทศงานวิชาการ และการเรียนการสอนในรูปแบบหลากหลาย และเหมาะสมกับสถานศึกษา

7.3 การประเมินผลการจัดระบบ และกระบวนการนิเทศการศึกษาในสถานศึกษา

7.4 ติดตาม ประสานงานกับเขตพื้นที่การศึกษา เพื่อพัฒนาระบบและกระบวนการนิเทศงานวิชาการ และการเรียนการสอนของสถานศึกษา

7.5 การแลกเปลี่ยนการเรียนรู้ และประสบการณ์การจัดระบบนิเทศภายใน สถานศึกษากับสถานศึกษาอื่นๆ หรือเครือข่ายการนิเทศการศึกษาในเขตพื้นที่การศึกษา

8. การแนะนำการศึกษา

8.1 งานการจัดระบบให้บริการแนะนำแนวทางวิชาการและวิชาชีพภายในสถานศึกษา โดยเชื่อมโยงกับระบบคุณลักษณะหลักนักเรียน และกระบวนการเรียนการสอน

8.2 ดำเนินการแนะนำการศึกษา โดยความร่วมมือของครุทุกคนในสถานศึกษา

8.3 การติดตามและประเมินผลการจัดระบบ และกระบวนการแนะนำการศึกษาใน สถานศึกษา

8.4 งานประสานความร่วมมือ แลกเปลี่ยนการเรียนรู้ และประสบการณ์ด้านการแนะนำการศึกษากับสถานศึกษาอื่นๆ หรือเครือข่ายการแนะนำภายในเขตพื้นที่การศึกษา

9. การพัฒนาระบบการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา

9.1 จัดระบบโครงสร้างองค์กร ให้สามารถรองรับการจัดระบบการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา

9.2 กำหนดเกณฑ์การประเมิน เป้าหมายความสำเร็จของสถานศึกษาตามมาตรฐาน การศึกษาและตัวชี้วัดของกระทรวง เป้าหมายความสำเร็จของเขตพื้นที่การศึกษา หลักเกณฑ์และวิธีการประเมินของสำนักงานรับรองมาตรฐาน และประเมินคุณภาพการศึกษา

9.3 วางแผนการพัฒนาคุณภาพการศึกษา ตามระบบการประกันคุณภาพการศึกษาให้บรรลุตามเป้าหมายความสำเร็จของสถานศึกษา

9.4 ดำเนินการพัฒนางานตามแผน ติดตาม ตรวจสอบ และประเมินคุณภาพภายใน เพื่อปรับปรุงพัฒนาอย่างต่อเนื่อง

9.5 ประสานความร่วมมือกับสถานศึกษาและหน่วยงานอื่นๆ ในการปรับปรุงและพัฒนาระบบประกันคุณภาพภายใน และการพัฒนาคุณภาพการศึกษาตามระบบประกันคุณภาพ การศึกษา

9.6 ประสานงานกับเขตพื้นที่การศึกษา เพื่อประเมินคุณภาพการศึกษาของ สถานศึกษา ตามระบบประกันคุณภาพการศึกษาภายในเขตพื้นที่การศึกษา

9.7 ประสานงานกับสำนักงานรับรองมาตรฐานการศึกษาและประเมินคุณภาพ การศึกษาในการประเมินสถานศึกษา เพื่อเป็นฐานในการพัฒนาอย่างเป็นระบบและต่อเนื่อง

10. การส่งเสริมความรู้ทางวิชาการแก่ชุมชน

10.1 การศึกษา สำรวจความต้องการ สนับสนุนงานวิชาการแก่ชุมชน

10.2 จัดให้ความรู้ เสริมสร้างความคิด และเทคนิค ทักษะทางวิชาการ เพื่อการพัฒนา ทักษะวิชาชีพ และคุณภาพชีวิตของประชาชนในชุมชนท้องถิ่น

10.3 การส่งเสริมให้ประชาชนในชุมชนท้องถิ่น เข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมทาง วิชาการของสถานศึกษา และที่จัดโดยบุคคล ครอบครัว องค์กร หน่วยงาน และสถาบันอื่นๆ ที่จัด การศึกษา

10.4 ส่งเสริมให้มีการแลกเปลี่ยนการเรียนรู้ ประสบการณ์ระหว่างบุคคล ครอบครัว ชุมชน และท้องถิ่น

11. การประสานความร่วมมือในการพัฒนางานวิชาการกับสถานศึกษา และ องค์กรอื่นๆ

11.1 ประสานความร่วมมือและช่วยเหลือ ในการพัฒนางานวิชาการกับสถานศึกษา ของรัฐ เอกชนและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ที่จัดการศึกษาขั้นพื้นฐานและระดับอุดมศึกษา ทั้ง บริเวณใกล้เคียงภายในเขตพื้นที่การศึกษา และต่างเขตพื้นที่การศึกษา

11.2 สร้างเครือข่ายความร่วมมือในการพัฒนาวิชาการกับองค์กรต่างๆ ทั้ง ภายในประเทศและต่างประเทศ

12. การส่งเสริมและสนับสนุนงานวิชาการแก่นบุคคล ครอบครัว องค์กร หน่วยงาน และ สถาบันอื่นๆ ที่จัดการศึกษา

12.1 สำรวจและศึกษาข้อมูลการจัดการศึกษา รวมทั้งความต้องการในการได้รับการ สนับสนุนด้านวิชาการของบุคคล ครอบครัว องค์กร หน่วยงาน และสถาบันอื่นๆ ที่จัดการศึกษา

12.2 ส่งเสริม สนับสนุนการพัฒนางานวิชาการและการพัฒนาคุณภาพการเรียนรู้ ในการจัดการศึกษาของบุคคล ครอบครัว องค์กร หน่วยงาน และสถาบันอื่นๆ ที่จัดการศึกษา

12.3 จัดให้มีการแลกเปลี่ยนการเรียนรู้ในการจัดการศึกษาของบุคคล ครอบครัว องค์กร หน่วยงาน และสถาบันอื่นๆ ที่จัดการศึกษา

ธีระ รุณเจริญ (2546, น. 71) ได้กล่าวถึงขอบข่ายการบริหารวิชาการ สรุปได้ดังนี้

1. การพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา
2. การพัฒนาระบวนการเรียนรู้
3. การวัดผลประเมินผล และการเทียบโอนผลการเรียน
4. การประกันคุณภาพภายในและมาตรฐานการศึกษา
5. การพัฒนาการใช้สื่อและเทคโนโลยีเพื่อการศึกษา
6. การพัฒนา และส่งเสริมแหล่งการเรียนรู้
7. การวิจัยเพื่อพัฒนาคุณภาพการศึกษา
8. การส่งเสริมชุมชนให้มีความเข้มแข็งทางวิชาการ

ปริยาพร วงศ์อนุตร โกรจน์ (2546, น. 3 - 5) ได้กล่าวว่า สถานศึกษาจะประสบผลสำเร็จ ในขอบข่ายของการบริหารวิชาการ ได้ จะต้องประกอบไปด้วยรายละเอียด ดังต่อไปนี้

1. การวางแผนเกี่ยวกับงานวิชาการ เป็นการวางแผนเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตร การนำหลักสูตรไปใช้ การเตรียมการจัดการเรียนการสอน มีการวางแผน ดังนี้

1.1 แผนปฏิบัติการงานวิชาการ ได้แก่ การประชุมเกี่ยวกับหลักสูตร การจัดปฏิทิน การศึกษา ความรับผิดชอบงานตามภาระหน้าที่ การจัดขั้นตอนและเวลาในการทำงาน

1.2 โครงการสอนเป็นการจัดรายละเอียดเกี่ยวกับงานวิชาการที่ต้องสอนตามหลักสูตร

1.3 บันทึกการสอน เป็นการแสดงรายละเอียดของการกำหนดเนื้อหาที่จะสอนในแต่ละความเวลาของแต่ละวัน หรือสัปดาห์ โดยการวางแผนไว้ล่วงหน้า และบันทึกการสอนเป็นหลัก และสามารถปฏิบัติได้

2. การจัดดำเนินงานเกี่ยวกับการเรียนการสอน เพื่อให้การสอนในสถานศึกษาดำเนินการไปด้วยดี และสามารถปฏิบัติได้ จึงต้องมีการจัดเกี่ยวกับการเรียนการสอน ดังนี้

2.1 การจัดตารางสอน เป็นการกำหนดวิชา เวลา ผู้สอน สถานที่ ตลอดจนผู้เรียนในแต่ละวิชา

2.2 การจัดชั้นเรียน เป็นงานที่ฝ่ายวิชาการต้องประสานกับฝ่ายอาคารสถานที่ รวมทั้งการจัดทำสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ ในห้องเรียน

2.3 การจัดครุภัณฑ์สอน ต้องพิจารณาถึงความพร้อมของสถานศึกษาและความพร้อมของบุคลากร รวมถึงการเชิญวิทยากรภายนอกมาช่วยสอน

2.4 การจัดแบบเรียน โดยปกติสถานศึกษาในสังกัดกระทรวงศึกษาธิการจะใช้แบบเรียนที่กำหนด นอกจากนั้น ครุจาใช้หนังสืออื่นๆ เป็นหนังสือประกอบ หรือจากเอกสารที่ครุเตรียมเอง

2.5 การปรับปรุงการเรียนการสอน เป็นการพัฒนาครุผู้สอนให้ก้าวหน้าทันวิทยาการเทคโนโลยีใหม่ๆ เพื่อพัฒนาการเรียนการสอน เป็นการพัฒนาครุผู้สอนให้ก้าวหน้าทันวิทยาการของสังคม ธุรกิจ และอุตสาหกรรม เป็นต้น

2.6 การฝึกงาน จุดนุ่งหมายของการฝึกงาน เป็นการให้นักเรียน นักศึกษารู้จักนำเอาทฤษฎีมาประยุกต์ใช้กับชีวิตจริงทั้งยังมุ่งให้ผู้เรียนได้เห็นปัญหาที่แท้จริงในสาขาวิชาและอาชีพนั้น เพื่อให้โอกาสผู้เรียนได้เตรียมตัวที่จะออกไปแข่งขันกับชีวิตจริงต่อไป

3. การจัดบริหารเกี่ยวกับการเรียนการสอน เป็นการจัดสิ่งอำนวยความสะดวกและการส่งเสริมการจัดหลักสูตร และโปรแกรมการศึกษาให้มีประสิทธิภาพและคุณภาพ ได้แก่

3.1 การจัดสื่อการเรียนการสอน เป็นสื่อที่เอื้อต่อการศึกษาของ นักเรียน โดยเน้นการใช้เครื่องมือ และกิจกรรมให้ครุได้เลือกใช้ในการสอน

3.2 การจัดห้องสมุด เป็นที่รวมหนังสือ เอกสาร สิ่งพิมพ์ และวัสดุอุปกรณ์ที่เป็นแหล่งวิทยาการ ให้นักเรียนได้ศึกษาและค้นคว้าเพิ่มเติม

3.3 การนิเทศการสอน เป็นการช่วยเหลือแนะนำครุให้เกิดการปรับปรุงแก้ไขปัญหาการเรียนการสอน

3.4 การวัดและประเมินผล ซึ่งเป็นกระบวนการเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการตรวจสอบ และวิเคราะห์ผลการเรียน

ฉลาก นิลพงษ์ (2547, น. 27) ได้กล่าวไว้ว่า ขอบข่ายของการบริหารวิชาการมี 4 ด้าน คือ ด้านหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้ ด้านวัสดุประกอบหลักสูตร และสื่อการเรียนการสอน ด้านห้องสมุดและด้านการประชุมทางวิชาการ เนื่องจากบทบาทของคณะกรรมการสถานศึกษา ขึ้นพื้นฐานที่เข้ามามีส่วนร่วมในการบริหารสถานศึกษานั้น บางด้านเป็นการปฏิบัติงานของผู้บริหาร และครุภัณฑ์สอนในสถานศึกษาโดยตรง โดยที่คณะกรรมการสถานศึกษานำมาส่วนไม่มีความรู้ ในเรื่องนั้นๆ ที่จะเข้าไปมีส่วนร่วมในการบริหารวิชาการของสถานศึกษาด้วย คือ งานด้านการจัดการเรียนการสอน งานด้านการวัดผลและประเมินผล และงานด้านการนิเทศภายใน

สำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน (2550, น. 9) ได้ระบุไว้ว่า การบริหารวิชาการในโรงเรียนเปรียบเสมือนเป็นหัวใจสำคัญในการบริหารการศึกษา โดยเฉพาะในการแก้ปัญหาด้านผลลัพธ์ทางการเรียนต่างของนักเรียนนักศึกษา ซึ่งควรจะต้องปรับปรุงในด้านการเรียนการสอนให้ดีขึ้น และต้องพัฒนานักเรียนนักศึกษา บุคลากรให้เต็มศักยภาพเพื่อนำไปสู่ความสำเร็จ การบริหารวิชาการของโรงเรียนในแต่ละโรงเรียนจะมีจุดเน้นที่แตกต่างกันออกไปตามสถานภาพของท้องถิ่น หรือชุมชนนั้นๆ โรงเรียนควรจะเร่งแก้ปัญหาและพัฒนาในด้านวิชาการให้มีประสิทธิภาพ และบรรลุตามเกณฑ์มาตรฐานของหลักสูตรการอาชีวศึกษา เพื่อการบริหารวิชาการ ของโรงเรียนนั้นผู้บริหารและบุคลากรที่มีส่วนเกี่ยวข้องทุกคนจะต้องร่วมมือกันพัฒนากระบวนการ ต่างๆ ให้บรรลุผลสำเร็จ เพื่อจะนำไปสู่การพัฒนาคุณภาพของนักเรียนนักศึกษาอย่างมีประสิทธิภาพ และประสิทธิผลมากยิ่งขึ้น การบริหารวิชาการจึงเป็นหน้าที่หลักของโรงเรียน ผู้บริหารจะต้องให้ความสำคัญ ทุ่มเท และมุ่งเน้นการบริหารวิชาการอย่างจริงจัง โดยจะต้องดำเนินงานให้ถูกต้อง ตามหลักของการบริหารการศึกษา

จากขอบข่ายของการบริหารวิชาการที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่า นักวิชาทางด้านการศึกษาส่วนใหญ่ได้ให้ความหมายไว้คล้ายคลึงกัน 即แตกต่างกันบ้างก็เพียงรายละเอียดเท่านั้น คั้นนี้ การบริหารวิชาการเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายของการศึกษา ใน การวิจัยครั้งนี้ จึงได้ยึดถือ ขอบข่ายของการบริหารวิชาการ ใน 4 ด้าน คือ ด้านหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้ ด้านการจัดการเรียนการสอน ด้านการใช้สื่อ นวัตกรรม และเทคโนโลยีทางการศึกษา ด้านการวัด และประเมินผล ของการบริหารงานในแต่ละด้าน มีรายละเอียด ดังต่อไปนี้

2.2.5.1 ด้านหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้

หลักสูตรการศึกษาจะต้องมีลักษณะที่หลากหลาย เพื่อที่จะมุ่งพัฒนาคุณภาพชีวิตของผู้เรียนให้เหมาะสมกับวัยและศักยภาพ ให้มีความสมดุลทั้งทางด้านความรู้ ความคิด ความสามารถ

ความดึงดัน และความรับผิดชอบต่อสังคม รวมถึงการใช้งานวิจัยเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนรู้ มีการส่งเสริมให้ผู้สอนสามารถทำการวิจัย เพื่อพัฒนาการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับผู้เรียน

ในการบริหารวิชาการสิ่งที่ผู้บริหาร โรงเรียนจะต้องให้ความสำคัญเป็นพิเศษก็คือ เรื่อง หลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้ ผู้บริหาร โรงเรียนควรมีความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับ เรื่องหลักสูตร ซึ่งได้แก่ ความหมาย ความสำคัญ องค์ประกอบของหลักสูตร ประเภทของหลักสูตร การพัฒนา หลักสูตร เป็นต้น นักวิชาการทางด้านการศึกษาหลายท่าน ได้ให้ความหมายของหลักสูตรไว้ดังนี้

กรมวิชาการ (2545, น. 5) ได้ระบุไว้ว่า หลักสูตร เป็นแผนหรือข้อกำหนดของการจัดการศึกษา ที่จะพัฒนาให้ผู้เรียนมีความรู้ ความสามารถ โดยส่งเสริมให้แต่ละบุคคลพัฒนาไปตาม ศักยภาพสูงสุดของตน รวมถึงลำดับขั้นของประสบการณ์ที่ก่อให้เกิดการเรียนรู้สะสมซึ่งจะช่วยให้ ผู้เรียนนำความรู้ไปสู่การปฏิบัติ ได้ประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ด้วยตนเอง มีชีวิต ในโรงเรียน ชุมชน สังคม ประเทศชาติ และโลกอย่างมีความสุข

ปริยาพร วงศ์อนุตรโภจน์ (2546, น. 25) ได้สรุปถึงความหมายของหลักสูตร ไว้ว่า ดังนี้

1. หลักสูตรเป็นศาสตร์ที่มีทฤษฎี หลักการและการนำไปใช้ในการจัดการเรียน การสอนตามที่มุ่งหมายไว้

2. หลักสูตรเป็นระบบในการจัดการศึกษา โดยมีปัจจัยเข้า(input) ได้แก่ ครุ นักเรียน วัสดุอุปกรณ์ อาคารสถานที่ กระบวนการ (process) การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ผลผลิต (output) ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความสำเร็จทางการศึกษา เป็นต้น

3. หลักสูตรเป็นแผนการจัดการเรียนการสอน ที่มุ่งประสงค์จะอบรมฝึกฝนให้เป็นไป ตามเป้าหมายที่ต้องการ

ฉลาก นิลพงษ์ (2547, น. 29) ได้ให้ความหมายของหลักสูตร ไว้ว่า หมายถึง มวลประสบการณ์หรือโปรแกรมการศึกษาทุกอย่างที่โรงเรียนจัดให้แก่ผู้เรียนซึ่งเป็นผลของปฏิกริยา การตอบสนองซึ่งกันและกันเพื่อส่งเสริมความเจริญของงานของผู้เรียนเพื่อพัฒนาให้เป็นคนที่สมบูรณ์ มีพัฒนาการด้านความรู้ ความสามารถ ด้านสติปัญญา ด้านร่างกาย ทางจิตใจ ทางอารมณ์ ทางสังคม เพื่อพัฒนาให้เป็นคนที่สมบูรณ์ นำความรู้ไปปฏิบัติ ได้จนประสบผลสำเร็จในการเรียนรู้ด้วยตนเอง มีชีวิตในโรงเรียน ชุมชน สังคม และโลกอย่างมีความสุข และเป็นพลเมืองดีมีคุณภาพ

ทิพวัลย์ ตาปนานนท์ (2547, น. 22) ได้สรุปความหมายของหลักสูตร ไว้ว่า หมายถึง มวลกิจกรรมและประสบการณ์ทั้งหมดที่โรงเรียนจัดขึ้น เพื่อให้ผู้เรียนเกิดพัฒนาการในทุกด้าน ตามเป้าหมายของการศึกษาที่กำหนด

สัตศี งกล (2547, น. 32) ได้ให้ความหมายของหลักสูตรไว้ว่า หมายถึง ข้อกำหนดซึ่งรวมถึงจุดมุ่งหมายของการศึกษา เนื้อหาสาระ และเกณฑ์การใช้หลักสูตร โดยจัดให้นักเรียนได้เรียนรู้ เพื่อให้เกิดความรู้ เจตคติ ทักษะ และพฤติกรรมสอดคล้องกับจุดมุ่งหมาย

ภาวิศา ราาราชีสุทธิ (2550, น. 15) ได้สรุปความหมายของหลักสูตรไว้ว่า หลักสูตรเป็นกระบวนการจัดการเรียนการสอนที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้ ทักษะและเจตคติ ค่านิยม เพื่อพัฒนานักเรียนในทุกด้าน และเป็นเครื่องมือสำคัญในการพัฒนาประเทศให้ยั่งยืนก้าวหน้าต่อไป

การบริหารวิชาการของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน หลักสูตรเป็นข้อกำหนดที่สำคัญที่สุด ซึ่งบอกถึงจุดหมายปลายทางของการศึกษา บอกแนวทางการจัดประสบการณ์ให้แก่นักเรียน เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ทักษะ และเจตคติที่ดี อันเป็นสิ่งจำเป็นต่อการดำรงชีวิต เนื่องจากหลักสูตร มีความสำคัญต่อการบริหารวิชาการเป็นอย่างยิ่ง ผู้บริหาร โรงเรียนจึงควรมีความเข้าใจในการบริหาร หลักสูตรอย่างเพียงพอ จะได้สามารถบริหารวิชาการในโรงเรียนของตน ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และผู้บริหารต้องมีบทบาทที่สำคัญ ดังนี้

1. ต้องมีความเข้าใจหลักสูตรอย่างชัดเจน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องของจุดมุ่งหมาย หลักการและโครงสร้างของหลักสูตร นอกเหนือนี้ยังต้องศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างหลักสูตร กับสื่อการเรียนการสอน วัสดุต่างๆ อีกด้วย

2. ต้องเป็นผู้นำในการนำหลักสูตรไปใช้ เมื่อผู้บริหารให้ความสนใจและตั้งใจจะทำ จะ เป็นการสนับสนุนและส่งเสริมให้ผู้ร่วมงานในหน่วยงานมีความสนใจตามผู้บริหารไปด้วย

3. ต้องเป็นผู้เสริมข้อบัญญัติและให้กำลังใจแก่ผู้ปฏิบัติงาน เนื่องจากครุหรือบุคลากรเก่าอาจ มีความกังวลใจที่จะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมให้เป็นไปตามข้อกำหนดของหลักสูตร

4. ต้องจัดการด้านบริการการใช้หลักสูตรแก่บุคลากรในโรงเรียน เช่น ต้องมีวัสดุ สื่อการศึกษาอื่นๆ เพื่อให้การเรียนการสอนได้ผลดีที่สุด และเกิดประโยชน์แก่นักเรียนอย่างจริงจัง

5. ต้องประชุมชี้แจงร่วมกันเพื่อจัดทำรายละเอียดต่างๆ และวางแผนการใช้หลักสูตร

6. ต้องประสานการดำเนินงานการใช้หลักสูตร เพื่อให้เกิดความต่อเนื่องพัฒนาและ สอดคล้อง เพื่อให้เกิดความสมบูรณ์ในด้านการศึกษาแก่นักเรียน

จากความหมายของหลักสูตรดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า หลักสูตร หมายถึง มวล ประสบการณ์ และกิจกรรมต่างๆ ที่โรงเรียนจัดให้กับนักเรียน ไม่ว่าจะอยู่ในหรือนอกโรงเรียนก็ตาม ซึ่งประสบการณ์ที่จัดขึ้นนั้นต้องมุ่งเน้นในเรื่องคุณธรรม การเรียนรู้ และการพัฒนาทักษะด้านต่างๆ ของนักเรียนให้มีศักยภาพ เพื่อให้นักเรียนมีคุณธรรมจริยธรรม มีความรู้ดี และสามารถอยู่ในสังคม ได้อย่างมีความสุข

สวัสดิ์ จงกล (2547, น. 32) ได้ให้ความหมายของหลักสูตรไว้ว่า หมายถึง ข้อกำหนดดังนี้ รวมถึงจุดมุ่งหมายของการศึกษา เนื้อหาสาระ และเกณฑ์การใช้หลักสูตร โดยจัดให้นักเรียนได้เรียนรู้ เพื่อให้เกิดความรู้ เทคโนโลยี ทักษะ และพฤติกรรมสอดคล้องกับจุดมุ่งหมาย

ภาวิชานา ราาราครีสุทธิ (2550, น. 15) ได้สรุปความหมายของหลักสูตรไว้ว่า หลักสูตรเป็นกระบวนการจัดการเรียนการสอนที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้ ทักษะและเทคโนโลยี ค่านิยม เพื่อพัฒนา นักเรียนในทุกด้าน และเป็นเครื่องมือสำคัญในการพัฒนาประเทศให้ยั่งยืนก้าวหน้าต่อไป

การบริหารวิชาการของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน หลักสูตรเป็นข้อกำหนดที่สำคัญที่สุด ซึ่งบอกถึงจุดหมายปลายทางของการศึกษา บอกแนวทางการจัดประสบการณ์ให้แก่นักเรียน เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ทักษะ และเทคโนโลยี อันเป็นสิ่งจำเป็นต่อการดำรงชีวิต เนื่องจากหลักสูตร มีความสำคัญต่อการบริหารวิชาการเป็นอย่างยิ่ง ผู้บริหารโรงเรียนจึงควรมีความเข้าใจในการบริหาร หลักสูตรอย่างเพียงพอ จะได้สามารถบริหารวิชาการในโรงเรียนของตน ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และผู้บริหารต้องมีบทบาทที่สำคัญ ดังนี้

1. ต้องมีความเข้าใจหลักสูตรอย่างชัดเจน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องของจุดมุ่งหมาย หลักการและโครงสร้างของหลักสูตร นอกเหนือจากนี้ยังต้องศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างหลักสูตร กับสื่อการเรียนการสอน วัสดุต่างๆ อีกด้วย
2. ต้องเป็นผู้นำในการนำหลักสูตรไปใช้ เมื่อผู้บริหารให้ความสนใจและตั้งใจจะทำ จะ เป็นการสนับสนุนและส่งเสริมให้ผู้ร่วมงานในหน่วยงานมีความสนใจตามผู้บริหารไปด้วย
3. ต้องเป็นผู้เตรียมข้อมูลและให้กำลังใจแก่ผู้ปฏิบัติงาน เนื่องจากครุหรือบุคลากรก่ออาชญากรรมกังวลใจที่จะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมให้เป็นไปตามข้อกำหนดของหลักสูตร
4. ต้องจัดการด้านบริการการใช้หลักสูตรแก่บุคลากรในโรงเรียน เช่น ต้องมีวัสดุ สื่อการศึกษาอื่นๆ เพื่อให้การเรียนการสอนได้ผลดีที่สุด และเกิดประโยชน์แก่นักเรียนอย่างจริงจัง
5. ต้องประชุมชี้แจงร่วมกันเพื่อจัดทำรายละเอียดต่างๆ และวางแผนการใช้หลักสูตร
6. ต้องประสานการดำเนินงานการใช้หลักสูตร เพื่อให้เกิดความต่อเนื่องพัฒนาและ สอดคล้อง เพื่อให้เกิดความสมบูรณ์ในด้านการศึกษาแก่นักเรียน

จากความหมายของหลักสูตรดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า หลักสูตร หมายถึง มวล ประสบการณ์ และกิจกรรมต่างๆ ที่โรงเรียนจัดให้กับนักเรียน ไม่ว่าจะอยู่ในหรือนอกโรงเรียนก็ตาม ซึ่งประสบการณ์ที่จัดขึ้นนั้นต้องมุ่งเน้นในเรื่องคุณธรรม การเรียนรู้ และการพัฒนาทักษะด้านต่างๆ ของนักเรียนให้มีศักยภาพ เพื่อให้นักเรียนมีคุณธรรมจริยธรรม มีความรู้ดี และสามารถอยู่ในสังคม ได้อย่างมีความสุข

ในการนำหลักสูตรไปใช้ให้เกิดผลอย่างบรรลุเป้าหมายนั้น ผู้บริหารจะต้องทำความเข้าใจกับหลักสูตรให้ลึกซึ้ง และศึกษาแนวทางในการใช้หลักสูตร มีนักวิชาการทางด้านการศึกษา หลายท่านได้กล่าวถึงการนำหลักสูตรไปใช้ไว้ดังนี้

ประดิษฐ์ ทองคำปิริว (2541, น. 7) ได้กล่าวไว้ว่า การนำหลักสูตรไปใช้ บุคลากร ทุกฝ่ายต้องทำความเข้าใจให้ด่องแท้ ดำเนินการศึกษา ทำความเข้าใจหลักสูตร โดยต้องมีจุดมุ่งหมาย สำคัญ คือ ศึกษาเพื่อนำไปใช้อย่างถูกต้อง เกิดผลดีต่อผู้เรียนอย่างชัดเจนและก่อให้เกิดประโยชน์ ต่อผู้ที่เกี่ยวข้องทุกฝ่าย ซึ่งจะต้องดำเนินการ ดังนี้

1. ศึกษาหลักสูตร
2. วิเคราะห์หลักสูตร และวางแผนการสอน
3. เขียนแผนการสอน
4. สร้างงานที่ใช้ประกอบการสอน
5. จัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแผนการสอน
6. รวมรวมและบันทึกผลการสอน
7. พิจารณาการสอน เพื่อปรับปรุงการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนครั้งต่อๆ ไป
8. สรุปผลและรายงานผลการสอน

สุจิตรา คงอยู่สุข (2542, น. 326 - 333) ได้กล่าวถึง การนำหลักสูตรไปใช้ไว้ดังนี้

1. การนำหลักสูตรไปใช้ หมายถึง การนำหลักสูตรไปปฏิบัติเพื่อให้เกิดผลตาม จุดมุ่งหมายของหลักสูตร โดยแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ทั้ง ด้านปัจจัยและสิ่งแวดล้อมภายในโรงเรียน เพื่อให้เอื้อต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

2. งานที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตร คือ งานบริหาร และงานบริหารหลักสูตร

กระทรวงศึกษาธิการ (2546, น. 7 - 11) ได้ระบุถึงการนำหลักสูตรไปใช้ว่า บทบาท สำคัญประการหนึ่งของสถานศึกษาคือสถานศึกษาต้องสร้างหลักสูตรของตนที่เรียกว่าหลักสูตร สถานศึกษา ทำให้ผู้บริหารกับครุทำหน้าที่เป็นผู้พัฒนาหลักสูตรซึ่งหมายถึงการสร้าง การใช้ และการปรับปรุงหลักสูตร นอกเหนือจากหน้าที่ในการสอน เมื่อสถานศึกษาสร้างหลักสูตรแล้ว ในขั้นต่อไปเป็นการนำหลักสูตรไปใช้ ซึ่งมีขอบข่ายในการปฏิบัติ 7 ประการ ดังนี้

1. การเตรียมความพร้อมเพื่อสร้างความตระหนักให้แก่บุคลากร เพื่อให้เห็น ความสำคัญ ความจำเป็นที่จะต้องร่วมมือกับบริหารจัดการหลักสูตรของสถานศึกษา พัฒนา บุคลากรให้มีความรู้ ความเข้าใจ พัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา โดยการศึกษาหลักสูตรและเอกสาร ประกอบหลักสูตร แต่งตั้งคณะกรรมการสถานศึกษาตามระเบียบของกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วย คณะกรรมการบริหารหลักสูตรและงานวิชาการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ.2544 และ

คณะกรรมการอื่นๆ ตามความจำเป็น จัดทำแผนพัฒนาคุณภาพการศึกษาโดยกำหนดวิสัยทัศน์ การกิจ เป้าหมายสถานศึกษาโดยข้อเสนอแนะ ต้องการของผู้เรียน ผู้ปกครอง ชุมชน อีกทั้งยังต้องสนองตอบต่อนโยบาย และระเบียบต่างๆ

2. การจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา จะต้องศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลที่เกี่ยวข้อง กำหนด วิสัยทัศน์ การกิจ เป้าหมายของการจัดการศึกษา กำหนดคุณลักษณะที่พึงประสงค์ กำหนด โครงสร้างหลักสูตร สถานศึกษา แต่ละช่วงชั้นและเวลาเรียน กำหนดผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง สาระ การเรียนรู้รายปี และรายภาค จัดทำคำอธิบายรายวิชา จัดทำหน่วยการเรียนรู้ จัดทำแผนการจัด การเรียนรู้ กำหนดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน กำหนดสื่อการเรียนรู้และแหล่งการเรียนรู้ กำหนดการวัด และประเมินผลการบริหารจัดการงบประมาณ อาคาร สถานที่ วัสดุอุปกรณ์และบุคลากร ให้สอดคล้องกับหลักสูตรสถานศึกษา

3. การวางแผนการดำเนินการใช้หลักสูตร สร้างบรรยายการศึกษาการเรียนรู้ จัดทำสื่อ จัดกระบวนการเรียนรู้ กิจกรรมพัฒนาผู้เรียน การวัดผลและประเมินผล การนิเทศ กำกับ และ ติดตาม

4. การดำเนินการบริหารหลักสูตร ดำเนินการใช้หลักสูตรให้เป็นไปตามการกิจข้อที่ 2 และ 3 ซึ่งสถานศึกษากำหนดไว้

5. การนิเทศ กำกับ ติดตาม และประเมินผล การใช้หลักสูตรและงานวิชาการภายใน และภายนอกสถานศึกษา

6. การสรุปผลการดำเนินงาน และการเขียนรายงาน

7. การปรับปรุงพัฒนา การจัดการหลักสูตรและการนำไปใช้ ผลการดำเนินงานรวมทั้ง ปัญหา และข้อเสนอแนะต่างๆ มาใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานในการวางแผน ปรับปรุง และพัฒนา กระบวนการบริหารจัดการหลักสูตร

พรชัย ภาพันธ์ (2546, น. 32 - 33) ได้กล่าวถึง กระบวนการนำหลักสูตรไปใช้ ดังนี้

1. คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐานร่วมกับศึกษาวิเคราะห์หลักสูตรแล้วกำหนด ทิศทางและเป้าหมายของการจัดการศึกษา กำหนดคุณลักษณะที่ต้องการให้เกิดในตัวผู้เรียน โดยบันทึก ผลการประเมินอย่างเป็นระบบ

2. กำหนด โครงสร้างหลักสูตรและการนำไปใช้ในแต่ละช่วงชั้น โดยแสดงให้เห็นถึง มาตรฐานการเรียนรู้ กิจกรรมพัฒนาผู้เรียน รวมทั้งกำหนดสัดส่วน ของเวลาหรือหน่วย การเรียนรู้รายปี รายภาคเรียนให้ชัดเจน

3. จัดทำสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ แบ่งเป็น 2 ลักษณะ คือสาระการเรียนรู้บังคับ เป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐานสำหรับทุกคน และสาระการเรียนรู้เลือก ที่สนองความต้องการ ความสนใจ ความสนใจของผู้เรียน และชุมชน
4. จัดทำแผนการเรียนรู้ ผู้สอนต้องออกแบบให้หลากหลายต้องขึ้นตาม นโยบายของ โรงเรียน
5. กำหนดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนซึ่งโรงเรียนจัดขึ้นเพิ่มเติม นอกเหนือจากการเรียนรู้ สาระต่างๆ
6. การส่งเสริมการเรียนรู้ และกระบวนการเรียนรู้ โดยเลือกสนับสนุนการเรียน ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ส่งเสริมให้นักเรียนที่มีความเป็นเดิศเฉพาะทาง ส่งเสริมให้แสวงหา ความรู้ด้วยตนเอง ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน
7. การวัดผลและประเมินผล การใช้หลักสูตรตามสภาพที่แท้จริง ด้วยวิธีการที่ หลากหลายเพื่อปรับปรุงพัฒนาผู้เรียน และตัดสินผลการเรียน

ฉลาก นิลพงษ์ (2547, n. 34) ได้สรุปเกี่ยวกับการนำหลักสูตรไปใช้ไว้ว่าดังนี้

1. งานการวางแผนการใช้หลักสูตร ได้แก่ การศึกษาเนื้อหาสาระของหลักสูตร กระบวนการจัดการศึกษา ประชาสัมพันธ์ ทำความเข้าใจกับครุ ผู้ปกครอง และผู้เกี่ยวข้อง เตรียม ความพร้อมบุคลากร วางแผนงบประมาณสำหรับการใช้หลักสูตร สื่อการเรียนการสอนและบริการ เตรียมเอกสารหลักสูตร คู่มือ หนังสือเรียน เอกสารเสริม อาคารสถานที่ วางแผนระบบบริหาร หลักสูตร วางแผนติดตามการใช้หลักสูตร
2. การบริหารหลักสูตรและการให้บริการ ได้แก่ การดำเนินงานตามแผนการใช้ หลักสูตร การปรับหลักสูตรให้สอดคล้องกับสภาพท้องถิ่น สภาพโรงเรียน จัดทำแผนการสอน ระดับโรงเรียน จัดตารางสอน จัดครุเข้าสอน บริการวัสดุและสื่อการเรียนการสอน จัดกิจกรรม ส่งเสริมความพร้อมของครุผู้สอน สนับสนุนและส่งเสริมการใช้หลักสูตร นิเทศติดตามผลการใช้ หลักสูตร จัดคุณย์ส่งเสริมและให้คำแนะนำแก่ผู้ใช้หลักสูตร

จากแนวคิดที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า การนำหลักสูตรไปใช้เป็นการนำโครงสร้าง แผนงานวิชาการไปสู่การปฏิบัติ เพื่อพัฒนางานให้มีประสิทธิภาพและการดำเนินงานเกี่ยวกับ หลักสูตรเพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ โดยมีการเตรียมการเกี่ยวกับหลักสูตรแม่นท่อน นำไปใช้ การประชาสัมพันธ์หลักสูตร การเตรียมความพร้อมค้านต่างๆ เช่น บุคลากร อาคารสถานที่ งบประมาณการจัดทำวัสดุอุปกรณ์ การจัดทำโครงการสอน เมื่อนำหลักสูตรไปใช้ควรมี การวัดและประเมินผลเกี่ยวกับหลักสูตรด้วย

2.2.5.2 ค้านการจัดการเรียนการสอน

การที่จะนำหลักสูตรไปใช้ให้เกิดการเรียนรู้และเป็นไปตามจุดมุ่งหมาย หลักการที่ได้วางไว้ในหลักสูตร โดยมีกระบวนการเรียนการสอนในรูปแบบวิธีการต่างๆ การเรียนของเด็กจะเกิดผลมากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับกระบวนการเรียนการสอนเป็นส่วนประกอบที่สำคัญ เพราะการเรียนการสอนเป็นการจัดประสบการณ์แก่ผู้เรียน โดยคำนึงถึงความเหมาะสมและบรรยายกาศ เทคนิคและองค์ประกอบทางกายภาพที่มาช่วยให้เด็กเกิดการเรียนรู้อย่างสมบูรณ์ที่สุด การสอนของครูจึงเป็นปัจจัยที่สำคัญที่จะทำให้ผู้เรียนได้รับความรู้ และมีคุณสมบัติตามจุดมุ่งหมายที่วางไว้

งานค้านการจัดการเรียนการสอน เป็นงานที่สำคัญอย่างยิ่งที่จะทำให้นักเรียนประสบผลสำเร็จตามเจตนาณัตของหลักสูตร นักวิชาการทางค้านการศึกษาพยายามที่ได้ให้ความหมายของการจัดการเรียนการสอนไว้ดังนี้

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2541, น. 3 - 10) ได้ให้ข้อกำหนดสำหรับการตอบข้อสงสัยว่าหลักษณะใดซึ่งจะเรียกว่าเป็นการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางอย่างแท้จริง โดยพัฒนาตัวบ่งชี้การเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางขึ้น ซึ่งตัวบ่งชี้สำหรับนักเรียนมี 9 ข้อ และตัวบ่งชี้สำหรับครู มี 10 ข้อ โดยมีสาระสำคัญที่น่าสนใจ ดังต่อไปนี้

ตัวบ่งชี้การเรียนของนักเรียน

1. นักเรียนได้มีประสบการณ์ตรงสัมพันธ์กับธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
2. นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติงานศักดิ์สิทธิ์ตามความถนัดและวิธีการของตนเอง
3. นักเรียนได้ทำกิจกรรมและแตกเปลี่ยนการเรียนรู้จากกลุ่ม
4. นักเรียนได้ฝึกคิดอย่างหลากหลายและสร้างจินตนาการ ตลอดจนได้แสดงออกอย่างชัดเจนและเหตุผล

5. นักเรียนได้รับการเสริมแรงในการค้นหาคำตอบเพื่อแก้ปัญหาทั้งด้วยตนเอง และร่วมค่วยช่วยกัน

6. นักเรียนได้ฝึกค้นควาระรวมข้อมูลและสร้างสรรค์ความรู้ด้วยตนเอง
7. นักเรียนได้เลือกทำกิจกรรมตามความถนัดและความสนใจของตนเองอย่างมีเหตุผล
8. นักเรียนได้ฝึกตนเองให้มีวินัย และความรับผิดชอบในการทำงาน
9. นักเรียนได้ฝึกการประเมินปรับปรุงตนเอง และการยอมรับผู้อื่นตลอดจนสนใจไฟหัวความรู้อย่างต่อเนื่อง

ตัวบ่งชี้การสอนของครู

1. ครูเตรียมการสอนทั้งเนื้อหาและวิธีการ
2. ครูจัดสิ่งแวดล้อม และบรรยายกาศที่ปลูกสร้างใจ และเสริมแรงให้กับนักเรียน

3. ครูอาจใช้นักเรียนเป็นรายบุคคล และแสดงความเห็นต่อผู้เรียนอย่างทั่วถึง
4. ครูจัดกิจกรรมและสถานการณ์ให้กับนักเรียน ได้แสดงออก และคิดอย่างสร้างสรรค์
5. ครูส่งเสริมให้นักเรียนฝึกคิด ฝึกทำ และฝึกปรับปรุงตนเอง
6. ครูส่งเสริมกิจกรรมและแลกเปลี่ยนการเรียนรู้จากกลุ่ม พร้อมทั้งสังเกตส่วนดีและปรับปรุงส่วนด้อยของนักเรียน
7. ครูใช้สื่อการสอนเพื่อฝึกการคิดการแก้ปัญหา และการค้นพบความรู้
8. ครูใช้แหล่งเรียนรู้ที่หลากหลาย และเชื่อมโยงประสบการณ์กับชีวิตจริง
9. ครูฝึกฝนศิริยามารยาท และวินัยตามวัฒนธรรมไทย
10. ครูสังเกต และประเมินพัฒนาการของนักเรียนอย่างต่อเนื่อง

ระวีวรรณ ศรีครรภ์รัตน์ (2543, น. 27) ได้กล่าวไว้ว่า การเรียนการสอน คือข้อมูลต่างๆ ของเนื้อหาวิชา ทักษะ แนวความคิด หรือค่านิยมของผู้เรียนซึ่งได้รับจากการบอกเล่า หรือจากการถ่ายทอดต่อกันของประสบการณ์ รวมทั้ง การปรับ หรือการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้เรียน ที่เกิดขึ้นโดยตั้งใจ หรือไม่ตั้งใจ อาจจะค่อยๆ เกิดขึ้นและทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงไปอย่างเป็นธรรมชาติ สิ่งต่างๆ ที่ได้รับจากสิ่งแวดล้อม จากภายในหรือภายนอกห้องเรียน และเก็บสะสมไว้ เพื่อนำมาใช้ในการแก้ปัญหาต่างๆ ได้

สุคนธ์ ภูริเวทย์ (2543, น. 81) ได้กล่าวไว้ว่า การเรียนการสอน คือการเปลี่ยนแปลง พฤติกรรมและความสามารถของผู้เรียน ซึ่งอยู่ภายใต้สถานการณ์ที่กำหนดให้ตามแนวทางที่ต้องการให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและสถานการณ์นั้น อาจเป็นผลมาจากการปัจจัยภายใน และภายนอก ที่เกิดจากความจำที่มีแต่เดิมของผู้เรียน

รุ่ง แก้วแดง (2544, น. 60) ได้ให้ความหมายของการเรียนการสอนไว้ว่า เป็นการถ่ายทอดความรู้จากบุคคลหนึ่งไปยังอีกบุคคลหนึ่ง ด้วยการฝึกอบรม การสื่อสารทางด้านวัฒนธรรม การสื่อสารทางภูมิปัญญาท้องถิ่น การสร้างสรรค์ทางวิชาการ การสร้างองค์ความรู้ของผู้เรียนที่เกิดจากการจัดสภาพแวดล้อม และปัจจัยต่างๆ ที่เกื้อหนุนให้บุคคลนั้นเรียนรู้ได้อย่างต่อเนื่อง

กระทรวงศึกษาธิการ (2546, น. 40 - 41) ได้ระบุไว้ว่า งานการเรียนการสอนนับว่าเป็น กิจกรรมที่มีความสำคัญยิ่ง ครูผู้สอนต้องทำความเข้าใจหลักการ จุดมุ่งหมาย โครงสร้าง และแนวดำเนินการของหลักสูตร เพราะถือว่าการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเป็นกระบวนการใช้หลักสูตร ที่ครูกับนักเรียนมีปฏิสัมพันธ์กัน และปฏิบัติกรรมร่วมกัน ครูควรจัดการเรียนการสอนตาม หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ครูผู้สอนต้องปรับเปลี่ยนวัฒนธรรมการทำงาน และบทบาทจากผู้ที่สอน ผู้ชี้นำ ผู้ถ่ายทอดมาเป็นผู้นำในการเรียนรู้ (teacher as leader) เรียนรู้ ไปพร้อมกับผู้เรียน เป็นผู้อธิบายความตระหนักรู้ ช่วยเหลือ ส่งเสริม สนับสนุนผู้เรียนในการ

แสดงให้ความรู้ โดยเสนอแนะวิธีการ และยุทธศาสตร์การเรียนรู้ให้ผู้เรียนลงมือเรียนรู้ และค้นพบความรู้จากการปฏิบัติของคนเองจากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่างๆ ครูจะเป็นผู้ให้ข้อมูลที่ถูกต้องแก่ผู้เรียน เพื่อนำข้อมูลเหล่านั้นไปสร้างองค์ความรู้ในสมองของตนเอง (constructivism)

กระบวนการเรียนการสอน อาจแบ่งออกได้เป็น 2 ลักษณะ คือ

1. กระบวนการเรียนการสอนทั่วไป (generic learning) เป็นกระบวนการเรียนการสอนที่ใช้ได้กับทุกกลุ่มสาระ เช่น กระบวนการกรุ่น กระบวนการสืบเสาะ กระบวนการแก้ปัญหา กระบวนการเสริมสร้างค่านิยม กระบวนการวิจัย กระบวนการเชิงเหตุผล กระบวนการคิดวิเคราะห์ กระบวนการไตรสิกขา (ศิล สามิช ปัญญา) กระบวนการกรุ่นสัมพันธ์ เป็นต้น

2. กระบวนการเรียนการสอนเฉพาะ (specific learning) เป็นกระบวนการตามธรรมชาติของศาสตร์ซึ่งจะใช้ในการเรียนการสอนเฉพาะของกลุ่มสาระการเรียนรู้นั้น มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.1 กลุ่มภาษา (ไทย, อังกฤษ) เน้นกระบวนการสื่อความ ทักษะทางภาษาหรือกระบวนการทางภาษา กระบวนการอ่าน กระบวนการฟัง กระบวนการพูด กระบวนการเขียน กระบวนการพินิจ (viewing) กระบวนการคิดวิเคราะห์ในเชิงตรรกะ

2.2 กลุ่มคณิตศาสตร์ เน้นทักษะกระบวนการทางคณิตศาสตร์ ทักษะ การคิดคำนวณ กระบวนการเชิงเหตุผล กระบวนการคิดวิเคราะห์ในเชิงตรรกะ

2.3 กลุ่มวิทยาศาสตร์ เน้นทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ กระบวนการคิดวิเคราะห์ กระบวนการแก้ปัญหา กระบวนการสืบเสาะ กระบวนการฝึกปฏิบัติทางเทคโนโลยี กระบวนการทดลอง

2.4 กลุ่มสุขศึกษาและพลศึกษา เน้นทักษะชีวิต ทักษะทางสุขภาพกระบวนการฝึกปฏิบัติ ทางการศึกษา กระบวนการคิดวิเคราะห์

2.5 กลุ่มศิลปะ เน้นกระบวนการฝึกปฏิบัติทางทัศนศิลป์ กระบวนการฝึกปฏิบัติทางดนตรี

2.6 กลุ่มการงานอาชีพและเทคโนโลยี เน้นกระบวนการทำงาน ทักษะการจัดการ กระบวนการแก้ปัญหา การออกแบบเทคโนโลยี (design technology) กระบวนการฝึกปฏิบัติทางเทคโนโลยี

องค์กร อินทรัมทรัพย์ (2546, น. 18) ได้ให้หลักการของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยผู้สอนต้องจัดการเรียนให้เกิดขึ้น ได้ทุกเวลา ทุกสถานที่ มีการประสานความร่วมมือกับบิดามารดา ผู้ปกครอง จัดเนื้อหาสาระของกิจกรรมให้สอดคล้องกับความสนใจ และความสนใจของผู้เรียน ฝึกทักษะกระบวนการคิด การจัดการ การเพชรสถานการณ์ และประยุกต์ความรู้มาใช้

เพื่อป้องกันและแก้ปัญหา โดยจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนรู้ประสบการณ์จริง ฝึกการปฏิบัติให้ทำได้คิดเป็น ทำเป็นและเกิดการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง จัดกิจกรรมการเรียนการสอน โดยผสมผสานสาระความรู้ด้านต่างๆ อย่างได้สัดส่วน สมดุล และส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถจับบรรยายภาพ สภาพแวดล้อม สื่อการสอนและอำนวยความสะดวกเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้

อภิรัตน์ พน นคร (2547, น. 40) ได้ให้ความหมายของการเรียนรู้ไว้ว่า คือการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมซึ่งค่อนข้างจะถาวรของผู้เรียนที่เกิดจากการฝึกฝน ฝึกอบรม ฝึกประสบการณ์ ทั้งทางตรงและทางอ้อมของผู้เรียน การสอนเป็นภาระและหน้าที่หลักของครู ไม่ว่าจะเป็นการสอนในระดับใด นอกจากนี้ครูอาจยังเป็นปัจฉนัยบุคคลที่ต้องมีจารยามารยาท และวินัยกำกับอยู่ด้วย ในด้านการสอนนั้นเป็นปัจฉนัยพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน จึงเรียกว่าเป็นการสอน จุดมุ่งหมายของการสอนนอกจากเป็นการให้ความรู้แล้ว ยังเป็นการฝึกประสบการณ์ให้กับผู้เรียนด้วย การสอนมี 3 ขั้นตอน คือ ขั้นเตรียมการสอน ระหว่างการสอน และการประเมินผล ทฤษฎีการสอนจะช่วยให้ครูมีความเข้าใจเกี่ยวกับการสอน ได้ดังนี้ วิธีสอน มีหลายวิธี แต่ละวิธีจะมีข้อดีและข้อจำกัด การเลือกวิธีสอนครูควรใช้หลากหลาย วิธีผสมผสานกันซึ่งมีหลักในการเลือก โดยคำนึงถึงวัตถุประสงค์ของเนื้อหาวิชา ความถนัดของผู้เรียน ความเหมาะสมกับผู้เรียน ตลอดจนเวลา จำนวนผู้เรียน และสื่อการสอนนอกจากหลักการที่กล่าวไว้ข้างต้นแล้ว การจัดการเรียนการสอนครูผู้สอนยังจะต้องนำเทคโนโลยีและนวัตกรรมทางการศึกษา มาประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และประสบการณ์ที่กว้างขึ้น ซึ่งผู้บริหารโรงเรียนควรส่งเสริม เอาใจใส่ กับกับดูแลให้ครูได้ปฏิบัติการสอนเพื่อเพิ่มพูนประสิทธิภาพของการเรียนของนักเรียนให้บรรลุตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรต่อไป

จากแนวคิดที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า การเรียนการสอน คือ การถ่ายทอดความรู้จากครูไปสู่นักเรียน ทั้งด้านทฤษฎี และการฝึกปฏิบัติ ทั้งในและนอกห้องเรียน การกระตุ้นให้ผู้เรียน สามารถเชื่อมโยงความรู้ที่มีอยู่ของตนเองกับองค์ความรู้ใหม่ เพื่อหาข้อสรุปด้วยตนเอง สามารถแบ่งปันหรือแลกเปลี่ยนประสบการณ์ของตนเองกับบุคคลอื่น เป็นการรวมรวมมวลประสบการณ์ ที่หลากหลายนำมาใช้ในการแก้ปัญหาได้ และนำไปสู่การเรียนรู้สิ่งใหม่อย่างต่อเนื่อง

2.2.5.3 ด้านการใช้สื่อ นวัตกรรม และเทคโนโลยีทางการศึกษา

สื่อการเรียนการสอน เป็นสิ่งอำนวยความสะดวก ซึ่งส่งผลให้การจัดกิจกรรมการเรียน การสอน มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น นักวิชาการทางด้านการศึกษาหลายท่าน ได้ให้ความหมายของสื่อ การเรียนการสอนไว้ดังนี้

อนุศักดิ์ สมิตสันต์ (2540, น. 132) ได้ให้ความหมายของสื่อ (media) ไว้ว่า หมายถึง ตัวกลางที่ช่วยในการถ่ายทอดเรื่องราว ข่าวสารความรู้ เหตุการณ์ แนวความคิด สถานการณ์ ฯลฯ

ที่ผู้ส่งสารต้องการส่งไปยังผู้รับ ส่วนสื่อการเรียนการสอน หมายถึง การนำวัสดุอุปกรณ์และวิธีการ มาเป็นตัวกลางในการศึกษาให้ความรู้แก่นักเรียนทั้งบังคับใช้อ้างประยุคและคุ้มค่าอีกด้วย

ขวัญเรือน แสบงนาด (2541, น. 175) ได้กล่าวไว้ว่า สื่อการสอนมีความสำคัญ ดังนี้

1. กระตุ้นความสนใจของนักเรียนต่อเรื่องที่จะเรียน
2. ช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้
3. ช่วยให้ประสบการณ์เป็นรูปธรรมแก่นักเรียน
4. ช่วยให้เรียนรู้ได้เร็วขึ้น
5. ช่วยสร้างบรรยายกาศที่ดี
6. ช่วยสร้างสถานการณ์

สมเดช สีแสง (2541, น. 43) ได้กล่าวไว้ว่า องค์ประกอบในการเลือกสื่อการเรียน การสอน ควรปฏิบัติ ดังนี้

1. ลักษณะเนื้อหาวิชาของแต่ละกลุ่มประสบการณ์ ความแตกต่างของลักษณะ เนื้อหาวิชาอยู่ที่กระบวนการเรียนรู้ว่าจะเน้นด้านใด
2. ถูกประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหาที่จะสอนในแต่ละครั้งมีจุดประสงค์การเรียนรู้อย่างไร ต้องการให้เกิดอะไรกับตัวผู้เรียน
3. ผู้เรียน ครูผู้สอนจะต้องคำนึงถึงวัย จำนวนผู้เรียน จัดให้เหมาะสมและเพียงพอ
4. สภาพห้องถันและสภาพแวดล้อมภายในโรงเรียนเป็นตัวกำหนดค่าว่าสื่อที่ครูเลือกจะ สามารถนำไปใช้อย่างมีประสิทธิภาพเพียงใด

กระทรวงศึกษาธิการ (2544, น. 43 - 44) ได้กำหนดไว้ว่า สื่อการเรียนรู้ที่จะนำมาใช้ใน การจัดการเรียนรู้ควรมีความหลากหลายทั้งสื่อธรรมชาติ สื่อสิ่งพิมพ์ สื่อเทคโนโลยีและสื่ออื่นๆ ซึ่ง ช่วยส่งเสริมให้การเรียนรู้เป็นไปอย่างมีคุณค่า น่าสนใจ ชวนคิด ชวนติดตาม เป้าใจง่าย และรวดเร็ว ขึ้น รวมทั้งกระตุ้นให้ผู้เรียนรู้จักวิธีการแสวงหาความรู้ เกิดการเรียนรู้ อย่างกว้างขวางลึกซึ้งและ ต่อเนื่องตลอดเวลา เพื่อให้การใช้สื่อการเรียนรู้เป็นไปตามแนวการจัดการเรียนรู้ และพัฒนาผู้เรียน ให้เกิดการเรียนรู้อย่างแท้จริง สถานศึกษา หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และผู้มีหน้าที่จัดการศึกษาควร ดำเนินการ ดังนี้

1. จัดทำและจัดหาสิ่งที่มีอยู่ในห้องถันมาประยุกต์ใช้เป็นสื่อการเรียนรู้
2. ศึกษา ค้นคว้าวิจัยเพื่อพัฒนาสื่อการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับกระบวนการเรียนรู้ของ ผู้เรียน
3. จัดทำ จัดหาสื่อการเรียนรู้สำหรับการศึกษาค้นคว้าของผู้เรียน และสำหรับเสริม ความรู้ของผู้สอน

4. ศึกษาวิธีการเลือกและการใช้สื่อการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ เนماะสม หลักทดลอง ทดสอบกับวิธีการเรียนรู้ ธรรมชาติของสาระการเรียนรู้ และความแตกต่างระหว่าง บุคคลของผู้เรียน

5. ศึกษาวิธีการวิเคราะห์และประเมินคุณภาพมาตรฐานสื่อการเรียนรู้ที่จัดทำขึ้นเอง และเลือกนำมาใช้ประกอบการเรียนรู้ โดยมีการวิเคราะห์และประเมินสื่อการเรียนรู้ที่ใช้อยู่นั้นอย่าง สมำเสมอ

6. จัดทำหรือจัดให้มีแหล่งการเรียนรู้ สูนย์สื่อการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพใน สถานศึกษาและในชุมชน เพื่อการศึกษาค้นคว้าและแลกเปลี่ยนประสบการณ์การเรียนรู้ และพัฒนา สื่อการเรียนรู้

7. จัดให้มีเครื่องข่ายการเรียนรู้เพื่อเชื่อมโยง แลกเปลี่ยนการเรียนรู้ระหว่างสถานศึกษา ท้องถิ่น ชุมชน และสังคมอื่น

8. จัดให้มีการกำกับติดตาม ประเมินผลการดำเนินงานที่เกี่ยวกับสื่อ และการใช้สื่อ การเรียนรู้เป็นระยะๆ

กิตานันท์ มลิทอง (2540, น. 246) ได้ให้ความหมายของนวัตกรรมทางการศึกษา (educational innovation) ไว้ว่า หมายถึง นวัตกรรมที่จะช่วยให้การศึกษาและการเรียนการสอนมี ประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น ผู้เรียนสามารถเกิดการเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็ว มีประสิทธิผลกว่าเดิม เกิดแรงจูงใจในการเรียนด้วยนวัตกรรมเหล่านั้น และประหัดเวลาในการเรียนได้อีกด้วย

กรมสามัญศึกษา (2535, น. 31-32) ได้ระบุไว้ว่า เทคโนโลยีทางการศึกษา (educational technology) หมายถึง การนำความรู้ที่เป็นเครื่องมือ วัสดุอุปกรณ์ และวิธีการทางวิทยาศาสตร์ มาใช้ ในการจัดการศึกษาอย่างมีระบบ เพื่อปรับปรุงเปลี่ยนแปลงพัฒนางานด้านการจัดการศึกษาทั้งด้าน การบริหาร และการจัดการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น ได้ประสิทธิผลสูงขึ้น

ส่วนการนำเทคโนโลยีไปใช้ในการเรียนการสอน คือการรู้จักเลือกใช้วัสดุ อุปกรณ์ และวิธีการใหม่ๆ มาประยุกต์ใช้ร่วมกันอย่างมีระบบ วัสดุ อุปกรณ์ และวิธีการที่ครูอาจารย์ผู้สอน สามารถนำไปใช้เป็นเทคโนโลยีทางการสอนได้มีดังนี้

1. วัสดุ ได้แก่ สิ่งพิมพ์ ภาพชุด แผนภูมิ สไลด์ พลัมพาพยนต์ ชุดการสอน เป็นต้น
2. อุปกรณ์ แบ่งเป็น 3 ประเภท คือ
 - 2.1 อุปกรณ์ประเภทเครื่องเสียง เช่น เครื่องบันทึกเสียง และเครื่องรับวิทยุ เป็นต้น
 - 2.2 อุปกรณ์ประเภทเครื่องฉาย เช่น เครื่องฉายพาพยนต์ เครื่องฉายสไลด์ เครื่องฉายภาพข้ามศีรษะ เป็นต้น

2.3 อุปกรณ์ที่ไม่เกี่ยวกับการให้เสียงหรือให้ภาพ เช่น เครื่องมือทดลองทางคณิตศาสตร์ ได้แก่ เครื่องซึ่ง ตัว วัด ไม้บล็อก และเครื่องมือทางวิทยาศาสตร์ เช่น ถ้วยแก้ว หลอดแก้วทดลอง เป็นต้น

3. วิธีการ ได้แก่ การสาธิต การแสดงบทบาทสมมติ การแสดงละครและหุ่น การศึกษานอกสถานที่และการจัดนิทรรศการ เป็นต้น

จากแนวคิดที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า สื่อ นวัตกรรม และเทคโนโลยีทางการศึกษา เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับโรงเรียน เพราะจะช่วยให้ครูและนักเรียนปฏิบัติกรรมการเรียนการสอนได้ สะดวกยิ่งขึ้น โดยเป็นองค์ประกอบที่สำคัญ ในการทำให้ผู้เรียนเข้าใจบทเรียนได้ง่ายขึ้น การเรียนการสอนก็จะดำเนินไปด้วยดี และบรรลุความตั้งใจประสงค์ที่กำหนด สื่อ นวัตกรรม และเทคโนโลยีทางการศึกษา จะมีคุณค่าต่อระบบการเรียนการสอน ซึ่งจะเป็นตัวช่วยให้การถ่ายทอดความรู้ เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ สะดวก และรวดเร็ว

2.2.5.4 ด้านการวัดและประเมินผล

การวัดและประเมินผลถือเป็นกระบวนการที่สำคัญของการจัดการศึกษา เพราะเป็นกระบวนการที่ทำให้ทราบว่า การจัดการเรียนการสอน ตลอดจนความพึงพอใจต่างๆ ของโรงเรียนที่จะส่งเสริมการเรียนการสอนให้บรรลุความจุดมุ่งหมายของหลักสูตรนั้นหรือไม่เพียงใด เพื่อที่จะนำผลการประเมินที่ได้มาใช้เป็นแนวทางในการแก้ไข และปรับปรุงวิธีการจัดการเรียนการสอน

กนล ภู่ประเสริฐ (2545, น. 13) ได้กล่าวไว้ว่า ผู้บริหารสถานศึกษา จะต้องจัดให้มีการดำเนินงานด้านการวัดและประเมินผล ดังต่อไปนี้

1. การวิเคราะห์มาตรฐานการเรียนรู้ของหน่วยการเรียนรู้รายวิชาและกิจกรรมการเรียน การสอน รวมทั้งการเข้าร่วมกิจกรรมการพัฒนาผู้เรียน เพื่อการพิจารณาในการเตรียมขั้นต่อไป ทั้งนี้ ต้องคำนึงถึงด้วยปัจจัยที่กำหนดในมาตรฐานการเรียนรู้ด้วย

2. การกำหนดวิธีการและเครื่องมือที่จะใช้ในการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ และการเตรียมการในการสร้างเครื่องมือและกำหนดวิธีการที่เป็นระบบในขั้นนี้ ควรกำหนดช่วงเวลาในการประเมินผลการเรียนรู้ระหว่างดำเนินการสอน การประเมินปลายภาคเรียนและปลายปีด้วย เพื่อความสะดวกในการสังเกตการณ์ปฏิบัติงานของผู้เรียนและรวมผลงานของผู้เรียนเป็นระยะๆ เพื่อแสดงถึงความก้าวหน้าหรือพัฒนาการของผู้เรียนแต่ละบุคคล

3. การควบคุมดูแลและส่งเสริมให้มีการประเมินผลการเรียนตามวิธีการและเครื่องมือที่ได้กำหนดไว้ รวมทั้งการคุ้มครองให้มีการบันทึกผลการบันทึกผลการเรียนการสอน การบันทึกการสังเกตและการรวบรวมผลงานของนักเรียนตามช่วงเวลาที่กำหนด ไว้อย่างสม่ำเสมอ

4. การจัดทำหลักฐานการศึกษาตามที่กระทรวง ทบวง กรม และหน่วยงานด้านสังกัด กำหนดไว้

5. การนำผลการประเมินไปใช้ในการแก้ไขข้อบกพร่องของผู้เรียนอย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่อง ซึ่งเป็นหลักการสำคัญของการประเมินผล ที่ต้องการใช้ผลการประเมินเพื่อการพัฒนาไม่ใช่การตัดสินได้ ตก ของผู้เรียนแต่อย่างใด

6. การกำหนดครุปแบบ ระยะเวลาการรายงานผลการเรียนรู้ ทั้งการรายงานผู้ปกครอง ระหว่างปี และการรายงานผลของสถานศึกษาช่วงปลายปี ต่อสาธารณะและหน่วยงานด้านสังกัดการประเมินการเรียนรู้ที่สอดแทรกกับแนวทางการจัดการศึกษา ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 สำหรับผู้สอนควรประเมิน 2 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 การประเมินเนื้หาสาระความรู้และทักษะในรายวิชาต่างๆ ตามหลักสูตร

ส่วนที่ 2 การประเมินพัฒนาการและประเมินค่านิยม คุณธรรม จริยธรรม คุณลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้เรียน ซึ่งมี 4 ส่วน ดังรายละเอียดที่ต้องประเมิน คือ

1. ความรู้และทักษะขั้นพื้นฐานในแต่ละรายวิชา ตามจุดประสงค์ การเรียนรู้ที่วิเคราะห์จากคำอธิบายรายวิชาในหลักสูตรมาตรฐานการเรียนรู้

2. ทักษะในการแสดงหากความรู้ โดยการสังเกตหรือพูดคุยกับผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนได้แสดงถึงความรอบรู้ ความเข้าใจ ความคิด การแก้ปัญหา วิธีปฏิบัติ ความมีเหตุผล นุ่มนวลความเฉียบคมทางความคิด

3. ผลการปฏิบัติงาน ได้แก่ การปฏิบัติงานอย่างถูกต้องตามขั้นตอนที่กำหนดไว้ในทฤษฎีไปสู่การปฏิบัติ

4. คุณธรรม จริยธรรม หรือคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้เรียนแต่ละบุคคลตามมาตรฐานและตัวชี้วัดค่านิยม

กรมวิชาการ (2545, น. 1 - 5) ได้ระบุไว้ว่า การประเมินผลการเรียนรู้ตามหลักสูตร การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2542 ว่า เป็นกระบวนการตรวจสอบผลการเรียนรู้และพัฒนาการ ต่างๆ ของผู้เรียนตามมาตรฐานการเรียนรู้ของหลักสูตร เพื่อนำผลไปปรับปรุงการเรียนการสอน ให้ผู้เรียนบรรลุมาตรฐานที่กำหนดไว้ และยังใช้เป็นข้อมูลสำหรับการตัดสินผลการเรียน ซึ่งการดำเนินการวัดและประเมินผลการเรียนของสถานศึกษา จะต้องมีการจัดการอย่างเป็นระบบและมีกระบวนการปฏิบัติงานที่มีคุณภาพ สามารถรองรับการประเมินภายในและการประเมินภายนอก ตามระบบการประกันคุณภาพการศึกษา กรมวิชาการ จึงกำหนดหลักการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ให้สอดคล้องกับนโยบายการปฏิรูปการศึกษา ไว้ดังนี้

1. สถานศึกษาเป็นผู้รับผิดชอบประเมินผลการเรียนของผู้เรียน โดยเปิดโอกาสให้ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง และมีส่วนร่วมในการประเมิน
2. การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ต้องสอดคล้องและครอบคลุมมาตรฐานการศึกษา ที่กำหนดไว้ในหลักสูตร
3. การประเมินผลการเรียนต้องเพื่อปรับปรุงพัฒนาผู้เรียน การจัดการเรียนการสอน และการประเมินเพื่อตัดสินผลการเรียน
4. การประเมินผลเป็นส่วนหนึ่งของการจัดการเรียนการสอน ต้องดำเนินการ ด้วยวิธีที่หลากหลาย และเหมาะสมกับสิ่งที่ต้องการวัด
5. เปิดโอกาสให้ผู้เรียน และผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องตรวจสอบผลการประเมิน
6. ให้สถานศึกษาจัดทำเอกสารเพื่อใช้เป็นหลักฐานการประเมินผลการเรียนรู้ การรายงานผลการเรียน ใช้เป็นหลักฐานแสดงวุฒิการศึกษา และรับรองผลการเรียนของผู้เรียน
7. ให้มีการเทียบโอนผลการเรียนระหว่างสถานศึกษา และการศึกษาในรูปแบบ ต่างๆ

คณสันต์ ถานกานงสุข (2545, น. 6) ได้กล่าวไว้ว่า การวัดและประเมินผล หมายถึง หน่วยงานที่รับผิดชอบงานด้านวัดผลการเรียนรู้ของผู้เรียนทำการประเมินผลเพื่อหาประสิทธิภาพ ของกระบวนการจัดการเรียนการสอนอย่างเป็นระบบ โดยระบบของงานทะเบียนในโรงเรียนมีอยู่ 7 ระบบ ได้แก่

1. ระบบงานทะเบียนนักเรียน
2. ระบบงานทะเบียนรายวิชา
3. ระบบงานจัดแผนการเรียน
4. ระบบงานตารางสอน
5. ระบบงานลงทะเบียนเรียน
6. ระบบงานประเมินผลการเรียน
7. ระบบงานรายงานผลการเรียน

ไฟคาด หวังพานิช (2545, น. 3) ได้กล่าวไว้ว่า การวัดผลเป็นกระบวนการค้นหา รายละเอียดหรือจำนวน ปริมาณ เกี่ยวกับคุณสมบัติหรือคุณลักษณะของสิ่งหนึ่งสิ่งใด ซึ่งอาจเป็น วัตถุ สิ่งของ สภาพการณ์ต่างๆ ของบุคคล โดยอาศัยวิธีการหาเครื่องมือเป็นหลักในการวัด ส่วนการ ประเมินผลเป็นกระบวนการในการพิจารณาตัดสิน และสรุปเกี่ยวกับสมบัติหรือคุณลักษณะของสิ่ง ต่างๆ หรือของบุคคล โดยใช้ผลที่ได้จากการวัด และอาศัยเกณฑ์ในการตัดสินพิจารณา

กระทรวงศึกษาธิการ (2546, น. 58) ได้กำหนดถึงแนวทางการประเมินผลการเรียนรู้ที่เน้นนักเรียนเป็นสำคัญไว้ดังนี้

1. กำหนดเกณฑ์ซึ่งเป็นตัวชี้วัดผลการเรียนที่ชัดเจน
2. กำหนดภาระงาน ผลงาน และโครงการที่นักเรียนต้องปฏิบัติ
3. ใช้วิธีการประเมินที่หลากหลาย สังเกตจากการประเมิน และสภาพการปฏิบัติงาน

จริง

4. ประเมินโดยยึดมาตรฐานการปฏิบัติงาน
5. ประเมินผลงาน และการแสดงความสามารถจากแฟ้มสะสมผลงาน
6. นักเรียนมีส่วนร่วมในการกำหนดเกณฑ์การประเมินที่ท้าทายความสามารถ
7. แจ้งผลการเรียนให้ผู้เรียนทราบทันที เพื่อปรับปรุงและพัฒนาให้ดีขึ้น

จากแนวคิดที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า การดำเนินการวัดและประเมินผลนั้นเป็นการจัดระบบการตรวจสอบและประเมินผลงาน โดยใช้เครื่องมือในการวัดผลที่มีคุณภาพซึ่งจะทำให้ทราบถึงผลลัพธ์ที่ทางการเรียนของนักเรียน และประสิทธิภาพการสอน นอกจากนี้ข้อมูลจากการวัดและประเมินผลนั้นยังสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้ โดยใช้เป็นข้อมูลในการปรับปรุงการสอนของครู อีกทั้งยังปรับปรุงวิธีการวัดและประเมินผลด้วย

2.3 สภาพการบริหารงานวิชาการ

การบริหารวิชาการถือได้ว่าเป็นงานที่สำคัญอันดับหนึ่งในการบริหารสถานศึกษา ผู้บริหารที่ดีจะต้องมีความรู้ความเข้าใจหลักสูตรเป็นอย่างดี สามารถกำหนดนโยบายหรือเป้าหมาย หลักของสถานศึกษา มีการวางแผนงานในเชิงปฏิบัติที่สอดคล้องกับนโยบายโดยเปิดโอกาสให้บุคลากรในสถานศึกษาได้มีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบายและการวางแผนปฏิบัติงาน มีวิธีการติดตามตรวจสอบผลงานอย่างมีประสิทธิภาพ จะต้องเป็นหัวนักวิชาการและนักพัฒนา นั่นคือมีการวางแผนการบริหารวิชาการอย่างเป็นระบบเหมาะสมสมกับสภาพห้องถัน ส่งเสริมให้นำวัสดุรวมทางการศึกษามาใช้ให้เหมาะสมสมกับเนื้อหาวิชา ในบางแห่งอาจมีการเรียนแบบอาชีพอิสระ อย่างจริงจัง โดยเน้นอาชีพที่สามารถนำไปประกอบอาชีพในท้องถิ่นได้ มีการประสานงานกับแหล่งวิชาการภายนอกเพื่อส่งนักเรียนไปฝึกงานในสาขาอาชีพนั้นๆ นอกจากนี้ยังต้องส่งเสริมให้มีการพัฒนาครุศาสตร์ให้เป็นผู้มีความรู้ความสามารถทันสมัยต่อเหตุการณ์ และสามารถนำความรู้ความสามารถไปพัฒนาการเรียนการสอนให้เกิดประสิทธิผลยิ่งๆ ขึ้นไป

2.3.1 แนวคิด

กระทรวงศึกษาธิการ (2546, น. 63) ได้ระบุไว้ว่า งานวิชาการเป็นงานหลักหรือเป็นการกิจหลักของสถานศึกษาที่พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2545 นุ่งเน้นให้กระจายอำนาจในการบริหารจัดการไปให้สถานศึกษาให้มากที่สุด ด้วยเจตนาرمณ์ที่จะให้สถานศึกษาดำเนินการได้โดยอิสระ คล่องตัว รวดเร็วสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน สถานศึกษา ชุมชน ห้องถันและการมีส่วนร่วมจากผู้มีส่วนได้เสียทุกฝ่ายซึ่งจะเป็นปัจจัยที่สำคัญทำให้สถานศึกษามีความเข้มแข็งในการบริหารและการจัดการ สามารถพัฒนาหลักสูตรและกระบวนการเรียนรู้ตลอดจนการวัดผลประเมินผล รวมทั้งการวัดปัจจัยเกื้อหนุนคุณภาพของนักเรียน ชุมชน และห้องถัน ได้อย่างมีคุณภาพ และมีประสิทธิภาพ

2.3.2 วัตถุประสงค์

1) เพื่อให้สถานศึกษาระบุงานด้านวิชาการได้โดยอิสระ คล่องตัว รวดเร็วและสอดคล้องกับความต้องการของนักเรียน สถานศึกษา ชุมชน และห้องถัน

2) เพื่อให้การบริหารและการจัดการศึกษาของสถานศึกษาได้มาตรฐานและมีคุณภาพ สอดคล้องกับระบบประกันคุณภาพการศึกษา การประเมินคุณภาพภายในเพื่อพัฒนาตนเอง และการประเมินจากหน่วยงานภายนอก

3) เพื่อให้สถานศึกษาพัฒนาหลักสูตรและกระบวนการเรียนรู้ตลอดจนปัจจัยเกื้อหนุน การพัฒนาการเรียนรู้ ที่สนองตอบต่อความต้องการของผู้เรียน ชุมชน และห้องถัน โดยบีดผู้เรียน เป็นสำคัญ ได้อย่างมีคุณภาพ และมีประสิทธิภาพ

4) เพื่อให้สถานศึกษาได้ประสานความร่วมมือในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา ของสถานศึกษาของบุคคล ครอบครัว องค์กร หน่วยงาน และสถาบันอื่นๆ อย่างกว้างขวาง

2.3.3 ขอบข่าย/การกิจ

- 1) การพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา
- 2) การพัฒนาระบวนการเรียนรู้
- 3) การวัดผลประเมินผล และเทียบโอนผลการเรียน
- 4) การวิจัยเพื่อพัฒนาคุณภาพการศึกษา
- 5) การพัฒนาสื่อนวัตกรรม และเทคโนโลยีเพื่อการศึกษา
- 6) การพัฒนาแหล่งการเรียนรู้
- 7) การนิเทศการศึกษา
- 8) การแนะนำการศึกษาและอาชีพ
- 9) การพัฒนาระบบประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา

- 10) การส่งเสริมความรู้ด้านวิชาการแก่ชุมชน และท้องถิ่น
- 11) การประสานความร่วมมือในการพัฒนางานวิชาการกับสถาบันอื่นๆ
- 12) การส่งเสริม และสนับสนุนงานวิชาการแก่บุคคล ครอบครัว องค์กร หน่วยงานและสถาบันอื่นๆ ที่จัดการศึกษา

2.3.4 สภาพโดยทั่วไปของการบริหารงานวิชาการ

2.3.4.1 บทบาทของผู้บริหารสถานศึกษาในการเป็นผู้นำทางวิชาการ

เสริมศักดิ์ วิชาลักษณ์ (2545, น. 85 – 86) ได้กล่าวไว้ว่า ผู้บริหารมีบทบาทสำคัญที่ก่อให้เกิดความสำเร็จต่อองค์การ โดยหน้าที่หลักของผู้บริหาร คือส่งเสริมและสนับสนุนการเรียน การสอน ตลอดจนเป็นผู้นำทางวิชาการ ซึ่งบทบาทของผู้บริหารในการเป็นผู้นำทางวิชาการมี ดังนี้

1. ส่งเสริมให้ครูอาจารย์ได้พัฒนาเป้าหมายและวัตถุประสงค์ทางวิชาการของโรงเรียนได้
2. ส่งเสริมให้ครูอาจารย์นำเอาระบบและวัตถุประสงค์และเป้าหมายทางวิชาการของโรงเรียนไปปฏิบัติ
3. สร้างความเชื่อมั่นว่ากิจกรรมของโรงเรียนและของห้องเรียนสอดคล้องกับเป้าหมาย และวัตถุประสงค์ของโรงเรียน
4. สร้างความเชื่อมั่นว่าโครงการทางวิชาการของโรงเรียนเป็นผลมาจากการวิจัยและการปฏิบัติทางการศึกษา
5. วางแผนร่วมกับ คณะกรรมการต่างๆ ทางวิชาการเพื่อให้สอดคล้องกับ ความต้องการของนักเรียน
6. ส่งเสริมให้ครูได้นำโครงการทางวิชาการ ไปปฏิบัติ
7. ปฏิบัติงานร่วมกับคณะกรรมการประจำโรงเรียน
8. ให้ครูและนักเรียนทราบมาตรฐานทางวิชาการของโรงเรียนนั้นสูง
9. ให้การสนับสนุนการจัดกิจกรรมทางสังคมเพื่อเสริมสร้างปัญญาของนักเรียน
10. ให้มีการสนับสนุนการจัดกิจกรรมทางสังคมเพื่อเสริมสร้างปัญญาของนักเรียน
11. มีการจัดสรรเวลาเพื่องานวิชาการร่วมกับครุ ได้อย่างชัดเจน
12. กำหนดระยะเวลาข้อมังคบในการแก้ไขปัญหาด้านวินัยของนักเรียน
13. ร่วมมือกับนักเรียนให้มีการนำเกณฑ์ที่สร้างขึ้นมาใช้ในการแก้ปัญหาในด้านวินัย
14. ร่วมมือกับคณะกรรมการน้ำเรียนกฤษฎาที่สร้างขึ้นมาใช้ในการแก้ปัญหาด้านวินัยของนักเรียน
15. มีการปฐมนิเทศคณะกรรมการต่อกัน โครงการของโรงเรียน
16. มีการประเมินผลการปฏิบัติงานของครุอย่างยุติธรรม

17. ช่วยเหลือครูในการพัฒนาระบบงานเพื่อให้มีความก้าวหน้าทางวิชาชีพ

2.3.4.2 หน้าที่ของผู้บริหารสถานศึกษาในการเป็นผู้นำทางวิชาการ

Drake and Roe (1986 อ้างถึงในวิจิตร ศรีสอ้าน 2544, น. 69) ได้กล่าวไว้ว่า หน้าที่ที่สำคัญของผู้บริหารสถานศึกษาในการเป็นผู้นำทางวิชาการมีดังนี้

1. ร่วมมือกับครุอาจารย์และนักเรียนในการกำหนดเป้าหมายที่ชัดเจนของโรงเรียนและวางแผนระยะยาวเพื่อบรรลุเป้าหมายนั้น

2. ส่งเสริมการเรียนการสอน

3. นำทรัพยากรต่างๆ ของชุมชนมาส่งเสริมการเรียนการสอน

4. กระตุ้นและจูงใจครุอาจารย์ให้ปฏิบัติงานอย่างเต็มที่ในการสอนและคุ้มครองนักเรียน

5. ร่วมกับครุอาจารย์ในการตรวจสอบการเรียนรู้อย่างเป็นระบบ

6. ส่งเสริมการพัฒนาหลักสูตรและนำวัสดุรุ่มมาใช้ในการสอน ตลอดจนจัดสรรงบประมาณเพื่อส่งเสริมและสนับสนุนสิ่งเหล่านี้

7. ส่งเสริมความเป็นผู้นำให้แก่นักเรียนในการที่จะพัฒนาตนเองด้วยการส่งเสริมกิจกรรมต่างๆ

8. จัดตั้งศูนย์ทรัพยากรเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้

2.3.5 การบริหารงานบุคคลากร

เดวิสและโทมัส (Davis and Thomas 1989 อ้างถึงใน พะ โภณ ชินวงศ์ 2543, น. 26) ได้กล่าวถึงการบริหารงานบุคคลากรไว้ดังนี้

1. ให้ครูมีส่วนร่วมในการคิด วางแผน ตัดสินใจ ปรับปรุงเปลี่ยนแปลง และพัฒนาทางการศึกษา เพราะครูเป็นผู้มีความรู้ ความมั่นใจและเป็นหน่วยที่นำความรู้ไปสู่การปฏิบัติ

2. การอบรมหมายงาน การแบ่งงาน การกำหนดภาระหน้าที่ต้องมีลักษณะของการให้คำปรึกษา หรือในข้อตกลงต่างๆ

3. เนื่องจากครูเป็นผู้ที่มีความรู้และสามารถพัฒนาตนเองได้ ผู้บริหารจึงควรแสวงหาวิธีการที่จะกระตุ้นให้ครูได้คิด ได้ทำ ได้พัฒนาขึ้นเนื่องจากเป็นการยกสำหรับผู้บริหารที่จะกำหนดให้ครูปฏิบัติตามคำสั่ง ดังนั้นผู้บริหารจึงควรให้ข้อมูลเพิ่มเติมในสิ่งใหม่ๆ และซึ่งให้เห็นว่า การเปลี่ยนแปลงควรจะเป็นไปในรูปใหม่อย่างไร ครุควรถะเป็นฝ่ายคิด มอง และพัฒนาระบวนการดำเนินงาน

4. การยอมรับและให้เกียรติครู การมองข้าม และละเลย ไม่ให้เกียรติถือเป็นเรื่องใหญ่ในการบริหารบุคคลากรทางวิชาการ

5. การให้อิสระ โดยให้ครูมีความแตกต่างและหลากหลาย แต่ยังมีแกนกลาง เกณฑ์กลางและกรอบกลาง ก่อร่วมคือ แกนกลางต้องมีการระบุภาระหน้าที่ของครูให้ชัดเจน คือการสอน เป็นภาระงานหลัก ส่วนภาระงานอื่นๆ ถือเป็นงานรอง ครูต้องสอนหนังสือ เกณฑ์กลาง ต้องระบุภาระงานที่ชัดเจน เช่น ต้องสอนกี่วิชา กี่ชั่วโมง ต้องเข้าประชุมต้องคุ้มสอน ต้องทำวิจัยฯลฯ ต้องมีการวางแผนที่ชัดเจนและเป็นระบบ เพราะการปฏิบัติในสถานศึกษาในปัจจุบันมีความหลากหลาย

6. การให้กำลังใจ ยกย่อง เชิดชูทางวิชาการ เช่น การให้รางวัลครูดีเด่น หรืองานวิจัยที่ได้รับรางวัล หรือการที่เห็นว่าสิ่งที่ครูกระทำมีความสำคัญ มีความหมายการตระหนักรถึงความสำคัญ และการมีตัวตนของครูในสถานบันทึกเป็นสิ่งที่มีความสำคัญ

7. การประเมินผล การติดตาม การตรวจสอบ ต้องทำแบบบีเดียร์ หลากหลาย โดยการให้ครูประเมินและติดตามผลด้วยตนเอง

2.3.6 ผู้บริหารกับการวางแผนงานวิชาการ

สำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน (2545, น. 18) ได้กำหนดบทบาท และหน้าที่ของผู้บริหารที่เกี่ยวกับการวางแผนงานด้านวิชาการไว้ดังนี้

1. กำหนดนโยบาย เป้าหมาย วัตถุประสงค์และวางแผนงานของโรงเรียน
2. ควบคุม กำกับ ติดตาม และนิเทศงานทางวิชาการอย่างมีระบบ
3. จัดหาหลักสูตรและเอกสารให้เพียงพอ กับสภาพของโรงเรียน
4. จัดให้มีการผลิต จัดทำสื่อการเรียนการสอน และควบคุมคุณภาพให้ครุนำไปใช้ ประกอบการสอน

5. จัดให้มีห้องสมุด โดยจัดหนังสือเข้าห้องสมุดให้เหมาะสมกับประเภทวิชา และหลักสูตรที่โรงเรียนเปิดสอน

6. จัดให้มีการวัดและประเมินผลการเรียนตามระเบียบการวัดผลของหลักสูตรที่โรงเรียนเปิดสอน

7. ส่งเสริมและนำเทคนิคไว้ใหม่ๆ ที่เหมาะสมมาใช้ดำเนินการงานวิชาการในโรงเรียน จากสภาพการบริหารวิชาการ ที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า การบริหารวิชาการ จะมีประสิทธิภาพ และประสิทธิผลหรือไม่เพียงโดยขึ้นอยู่กับผู้บริหาร ครูผู้ปฏิบัติการสอน และผู้ที่รับผิดชอบงานทางด้านวิชาการทุกๆ คน ซึ่งจะต้องมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการบริหารวิชาการ ตลอดจนเข้าใจถึงวัตถุประสงค์ เป้าหมาย ขอบเขต ขั้นตอน และความสำคัญของการบริหารวิชาการ ทั้งนี้เพื่อร่วมมือกับปฏิบัติงานให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ และมีประสิทธิผลตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ ดังนั้น ผู้บริหาร ครูผู้ปฏิบัติการสอน และผู้ที่รับผิดชอบการบริหารวิชาการทุกๆ คน จะต้องดำเนินการ ดำเนินงานตามกระบวนการให้ครบถ้วนทุกขั้นตอน

2.4 บริบทของโรงเรียนกิตติบริหารธุรกิจ

2.4.1 ประวัติโรงเรียนกิตติบริหารธุรกิจ

โรงเรียนกิตติบริหารธุรกิจ ตั้งอยู่ ณ เลขที่ 176 ซอยเซ็นต์หลุยส์ 3 (สาทร 11) ถนนจันทน์ แขวงทุ่งวัดค่อน เขตสาทร กรุงเทพมหานคร รหัสไปรษณีย์ 10120 โทรศัพท์ 0-2287-4460-4 โทรสาร 0-2287-0500 Email, n.info@Kitti.ac.th สังกัดสำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากrüงเทพมหานคร เขต 1 มีพื้นที่ 1,214 ตารางวา ได้รับอนุญาตจากกระทรวงศึกษาธิการ ให้เปิดทำการสอนประภาคอาชีวศึกษา โดยมีนายกิตติ วุฒิ เป็นครูใหญ่ และเป็นผู้รับใบอนุญาต เลขที่ กอ. 137/2503 เมื่อวันที่ 6 ตุลาคม 2503 ชื่อ โรงเรียนกิตติพานิชย์ และได้รับอนุญาตให้รับนักเรียน ได้เพียง 40 คน โดยเปิดทำการสอนตั้งแต่เวลา 16.00 น. ถึงเวลา 19.00 น.

ในวันที่ 7 กรกฎาคม 2547 ทางโรงเรียนได้เข้าร่วมกับสำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชนในการขออนุญาตเปลี่ยนแปลงชื่อโรงเรียน จากเดิม “โรงเรียนกิตติพานิชย์ แผนกพนิชการและธุรกิจ” เป็น “โรงเรียนกิตติบริหารธุรกิจ” ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ตามใบอนุญาตเลขที่ กอ.177/2547 ลงวันที่ 14 กรกฎาคม 2547

ปีการศึกษา 2549 ทางโรงเรียนได้ขออนุญาตใช้หลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการ ในทุกระดับชั้น ดังนี้

1. ระดับชั้น ปวช. เปิดทำการสอน

1.1 สาขาวิชาการบัญชี

1.2 สาขาวิชาการขาย

1.3 สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ

2. ระดับชั้น ปวส. เปิดทำการสอน

2.1 สาขาวิชาการบัญชี

2.2 สาขาวิชาการตลาด

2.3 สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ

วันที่ 24 พฤษภาคม 2516 กระทรวงศึกษาธิการอนุญาตให้รับนักเรียนได้ไม่เกิน 200 คน และต่อมาในปี พ.ศ. 2550 โรงเรียนได้ขอขยายอาคารเรียนเพิ่มขึ้น โดยสร้างตึก 7 ชั้น ในปัจจุบัน โรงเรียนกิตติบริหารธุรกิจนี้ ดร. กิตติ วุฒิ ดำรงตำแหน่งผู้รับใบอนุญาต นางขวัญทิชา ทัศสมินต์ เป็นผู้จัดการ และนายสุภาพ สุขเกื้อ เป็นผู้อำนวยการ มีผู้บริหาร จำนวน 7 คน ครุผู้ปฐบดีการสอน จำนวน 18 คน เจ้าหน้าที่ จำนวน 5 คน นักการการโรง จำนวน 5 คน และนักเรียนนักศึกษา จำนวน 1,150 คน

2.4.2 ทิศทางการจัดการศึกษาของโรงเรียนกิตติบริหารธุรกิจ

2.4.2.1 วิสัยทัศน์

โรงเรียนกิตติบริหารธุรกิจ มุ่งมั่นจัดการเรียนการสอนด้านวิชาชีพ ซึ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยให้มีความรู้ ความสามารถ ความเชี่ยวชาญทักษะวิชาชีพ ด้านการบัญชี การขาย การตลาด และคอมพิวเตอร์ระดับมืออาชีพ มีการปฏิบัติการจริง ได้มาตรฐานและคุณภาพเป็นที่ยอมรับของสถานประกอบการ และสามารถทำงานร่วมกับผู้อื่น ได้อย่างมีความสุข

2.4.2.2 ปรัชญา

ความรู้คุณธรรม ตื่นนำ สู่มาตรฐานสากล

2.4.2.3 พันธกิจ

1. พัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพตามมาตรฐานอาชีวศึกษาที่กำหนด
2. พัฒนาระบบการบริการสถานศึกษา โดยใช้โรงเรียนเป็นศูนย์กลางมุ่งประสานความร่วมมือจากสถานประกอบการ ชุมชน และท้องถิ่น
3. ส่งเสริมการทำวิจัย และสร้างสรรค์งานที่มีคุณภาพ
4. จัดระบบการตรวจสอบภายในและการประเมินคุณภาพการศึกษา
5. ส่งเสริม พัฒนา อนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น ประเพณี ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม

2.4.2.4 เป้าหมายในการพัฒนาโรงเรียน

1. พัฒนาให้ผู้เรียนสำเร็จการศึกษา มีความรู้เชิงวิชาการ มีทักษะในวิชาชีพ และทักษะชีวิตอันส่งผลต่อการประกอบอาชีพ
2. ให้ผู้เรียนมีการพัฒนาความรู้ในด้านทักษะพื้นฐาน ทักษะในการปฏิบัติงาน และพัฒนาตนเองในด้านวิชาชีพ ได้อย่างเหมาะสม
3. พัฒนาให้ผู้เรียนมีคุณธรรม จริยธรรม ค่านิยม และมีความรักในอาชีพ
4. โรงเรียนได้รับความรับรอง จัดระบบเครือข่ายในการจัดการอาชีวศึกษา รวมทั้งส่งเสริมความร่วมมือกับสถานประกอบการ ชุมชน และแหล่งการเรียนรู้ต่างๆ เพื่อการสนับสนุนการจัดการอาชีวศึกษาให้มีประสิทธิภาพ
5. พัฒนาโรงเรียนให้มีการจัดการเรียนรู้ที่หลากหลาย เน้นการฝึกการปฏิบัติจริง เรียนรู้จากประสบการณ์จริง และประเมินผลตามสภาพจริง
6. พัฒนาโรงเรียนให้มีระบบบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพ สามารถตรวจสอบได้ และเน้นการมีส่วนร่วม

7. พัฒนาโรงเรียนให้มีการส่งเสริมการทำวิจัย และสร้างสรรค์งานที่มีคุณภาพ เพียงแค่สู่สาธารณะ เพื่อนำไปพัฒนาชุมชน ห้องถัน และประเทศชาติต่อไป

8. พัฒนาโรงเรียนให้มีการบริการทางวิชาชีพ ที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนา
ชุมชน ท้องถิ่น เพื่อให้สังคมไทยเป็นสังคมแห่งกุญแจปัญญา และมีการเรียนรู้ตลอดชีวิต

9. พัฒนาโรงเรียนให้มีการจัดการสภาพแวดล้อม สิ่งอำนวยความสะดวกที่เอื้อต่อการเรียนรู้ และการฝึกปฏิบัติ รวมถึงความปลอดภัยของผู้เรียน

10. พัฒนาผู้สอน และบุคลากรของโรงเรียนให้มีความรู้ มีความสามารถและประสบการณ์ในวิชาที่สอน ปฏิบัติหน้าที่ และพัฒนาตนเองให้ทันต่อเทคโนโลยีที่เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา

11. พัฒนาโรงเรียนให้มีหลักสูตรที่เหมาะสมกับผู้เรียน มีการพัฒนาหลักสูตรให้สอดคล้องกับเทคโนโลยีงานอาชีพของชุมชน และท้องถิ่น

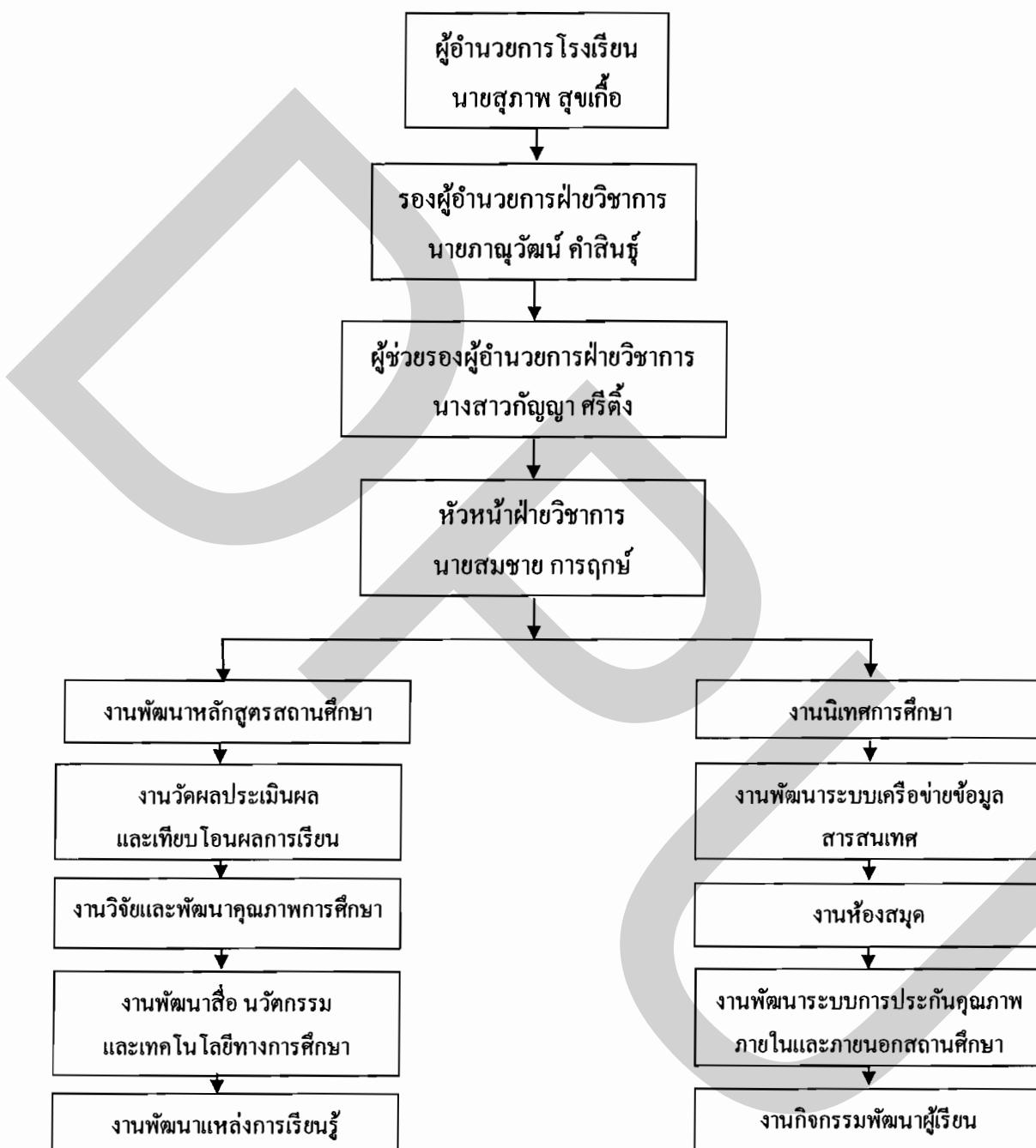
12. พัฒนาโรงเรียนให้มีการจัดระบบการประกันคุณภาพภายในโดยเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการบริหารการศึกษา และสามารถรองรับการประกันคุณภาพภายนอกเพื่อนำไปสู่การประกันคุณภาพ และมาตรฐานการอาชีวศึกษา

2.4.3 สภาพการณ์ทางงานวิชาการของโรงเรียนกิตติบุรีหารธริกิจ

2.4.3.1 โครงสร้างการบริหารงานวิชาการ โรงเรียนกิตติมศักดิ์บริหารธุรกิจ

การบริหารงานวิชาการของโรงเรียนกิตติบริหารธุรกิจ ได้แต่งตั้งรองผู้อำนวยการจำนวน 1 คน ผู้ช่วยรองผู้อำนวยการจำนวน 1 คน และหัวหน้าฝ่ายวิชาการจำนวน 1 คน เป็นผู้กำกับดูแลงานวิชาการซึ่งมีทั้งหมด 10 งาน และมีการแต่งตั้งคณะกรรมการบริหารวิชาการซึ่งประกอบด้วยหัวหน้างานทุกงานเป็นกรรมการ โดยมีรองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการเป็นประธาน ซึ่งมีการประชุมเดือนละ 1 ครั้ง เพื่อกำกับ ติดตาม และเพิ่มประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานของฝ่ายวิชาการให้เป็นไปตามภาระหน้าที่ที่กำหนดไว้ในการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนกิตติบริหารธุรกิจ

แผนภูมิโครงสร้างการบริหารวิชาการ โรงเรียนกิตติบริหารธุรกิจ

ภาพที่ 2.2 โครงสร้างการบริหารงานวิชาการ โรงเรียนกิตติบริหารธุรกิจ

ที่มา : คู่มือนักเรียนนักศึกษาโรงเรียนกิตติบริหารธุรกิจ (2552, น. 12)

2.4.3.2 ขอบข่ายของงานวิชาการ

โรงเรียนกิตติบริหารธุรกิจ ได้กำหนดขอบข่ายของงานวิชาการไว้ดังนี้

- 1) การวางแผนงานทางวิชาการ
- 2) งานหลักสูตร และเอกสารประกอบหลักสูตร
- 3) งานการจัดการเรียนการสอน
- 4) งานนิเทศการสอน
- 5) งานค้านกิจกรรมเสริมหลักสูตร
- 6) งานวัสดุอุปกรณ์ และสื่อการเรียนการสอน
- 7) งานห้องสมุด
- 8) งานการวัดผลและประเมินผล
- 9) งานคุณธรรมและจริยธรรม
- 10) งานคุณธรรมและจริยธรรมในสถานศึกษา
- 11) ปฏิบัติหน้าที่อื่นๆ ตามที่ได้รับมอบหมาย

2.4.3.3 หน้าที่ความรับผิดชอบของฝ่ายวิชาการ

งานค้านวิชาการของโรงเรียนกิตติบริหารธุรกิจเป็นตัวจกรหนึ่งที่สำคัญในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการสอนของครู ซึ่งจะส่งผลให้การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนมีประสิทธิภาพในการจัดการศึกษาทุกระดับ และเป็นงานหลักของโรงเรียนที่หัวหน้าสถานศึกษาต้องรับผิดชอบเอาไว้ได้เป็นพิเศษ มีการจัดกิจกรรมทุกชนิดในสถานศึกษาซึ่งเกี่ยวกับการปรับปรุงพัฒนาการเรียนการสอนให้ได้ผลดีและมีประสิทธิภาพสูงสุด ไม่ว่าจะเป็นงานที่เกี่ยวข้องกับครุหรือนักเรียนก็ตามซึ่งถือว่าเป็นงานหลักที่สำคัญมากที่สุดในการบริหารงานของโรงเรียน ฝ่ายวิชาการ จึงมีหน้าที่ความรับผิดชอบดังนี้

- 1) กำกับดูแลการเรียนการสอนให้เป็นไปตามเป้าหมายของหลักสูตรในการพัฒนางานวิชาการของโรงเรียน การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการสอนของครู เน้นให้ผู้สอนตระหนักรับทราบและถือปฏิบัติอย่างเคร่งครัด
- 2) กำกับดูแลให้ความสำคัญต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน
- 3) กำกับดูแลการจัดทำสื่อ วัสดุอุปกรณ์ให้เพียงพอ และส่งเสริมการใช้สื่ออุปกรณ์ให้มีประสิทธิภาพ มีการติดตามประเมินผล และรายงานตามสายบังคับบัญชาอย่างเป็นระบบ
- 4) กำกับดูแลงานนิเทศการสอน เพื่อร่วมกับครุผู้สอนในการแก้ไขปัญหา และอุปสรรคพร้อมทั้งติดตามให้คำปรึกษา

- 5) กำกับดูแลและติดตามความก้าวหน้าผลการเรียนของนักเรียน การวัดผลและประเมินผลพร้อมทั้งผลการปฏิบัติงานของครุทั้งเป็นทางการและไม่เป็นทางการ
- 6) กำกับดูแลรายงานผลการปฏิบัติงานของครุ ให้ผู้บังคับบัญชาปรับรูปแบบ
ต่อเนื่องทุกๆ ขั้นตอน
- 7) กำกับดูแลผลการจัดการศึกษาของโรงเรียนให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์
- 8) ประสานกับทุกหน่วยงาน และปฏิบัติหน้าที่อื่นๆ ตามที่ได้รับมอบหมาย

2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.5.1 งานวิจัยในประเทศไทย

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการบริหารวิชาการ มีผู้ทำการศึกษาวิจัยไว้ดังนี้ ทวี สุนทรవัฒน์ (2550, น. บทคดย่อ) ได้ศึกษาปัญหาและแนวทางการพัฒนาการบริหารวิชาการโรงเรียนวัดปักน้ำวิทยาคม เขตคลองชาน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากrüงเทพมหานคร เขต 3 ผลการวิจัยพบว่า 1) ปัญหาการบริหารวิชาการของโรงเรียนวัดปักน้ำวิทยาคม ด้านการบริหารหลักสูตรด้านการจัดการเรียนการสอน ด้านการใช้สื่อ นวัตกรรมและเทคโนโลยีทางการศึกษา และด้านการวัดและประเมินผล ทั้ง 4 ด้านมีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีระดับของปัญหาที่มีความสำคัญมากทางด้านการใช้สื่อ นวัตกรรมและเทคโนโลยีทางการศึกษา 2) สาเหตุของปัญหาการบริหารวิชาการของโรงเรียนวัดปักน้ำวิทยาคม ทั้ง 4 ด้าน มีสาเหตุอันเนื่องมาจากการให้คำแนะนำแก่ครุเกี่ยวกับหลักสูตรและเอกสารการใช้หลักสูตรครุ ไม่นำนวัตกรรมการสอน และเทคโนโลยีใหม่ๆ มาใช้ในการเรียนการสอนอย่างเหมาะสม ขาดงบประมาณในการจัดหาสื่อ นวัตกรรมและเทคโนโลยี ประกอบการสอน รวมทั้งโรงเรียนไม่มีการนิเทศให้ครุมีความเข้าใจในขอบข่าย และแนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลตามสภาพจริง ตามลำดับ 3) แนวทางการพัฒนาการบริหารวิชาการของโรงเรียนวัดปักน้ำวิทยาคม ทั้ง 4 ด้าน คือ ผู้บริหารควรคัดเลือกบุคคลหรือคณะกรรมการเพื่อพัฒนาหลักสูตร จัดครุเข้าสอนตามความรู้ความสามารถและความต้นด้วยเสริมการจัดแหล่งเรียนรู้และสร้างบรรยากาศการเรียนในห้องเรียนส่งเสริมสนับสนุนครุเข้ารับการอบรมเชิงปฏิบัติการในการพัฒนาทักษะการสร้างสื่อ และการใช้สื่อเทคโนโลยีใหม่ๆ รวมทั้งการจัดให้มีการนิเทศครุผู้สอนเพื่อการวัดผลและประเมินผลผู้เรียนให้สอดคล้องตามเป้าหมายของหลักสูตร ตามลำดับ

ปัญจพร วิมลพันธ์ (2550, น. บทคดย่อ) ได้ศึกษาการบริหารวิชาการของกลุ่มโรงเรียนพระสมุทรเจดีย์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา สมุทรปราการ เขต 1 ผลการวิจัยพบว่า สภาพการปฏิบัติงานวิชาการของกลุ่มโรงเรียนพระสมุทรเจดีย์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสมุทรปราการ เขต 1 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า มีการปฏิบัติงานอยู่ในระดับมากทุกด้าน โดยด้านการจัดการเรียน

การสอนมีค่าเฉลี่ยมากที่สุด รองลงมาคือด้านการประชุมอบรมทางวิชาการ ด้านนิเทศการสอน ด้านหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้ ด้านการวัดผลและประเมินผล ด้านห้องสมุด ส่วนด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุดคือ ด้านวัสดุอุปกรณ์สื่อการสอน

ประเด็น คงทอง (2550, น. บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง ความพึงพอใจของครูต่อการบริหาร วิชาการของโรงเรียนธนบุรีวิทยาพัฒนา ก็ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากrüงเทพมหานคร เขต 3 ผลการวิจัยพบว่า ความพึงพอใจของครูต่อการบริหารวิชาการของโรงเรียนธนบุรีวิทยาพัฒนา ก็ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากrüงเทพมหานคร เขต 3 โดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบร่วม ความพึงพอใจด้านการประกันคุณภาพภายในและมาตรฐานการศึกษา และการพัฒนาและการใช้สื่อและเทคโนโลยีทางการศึกษามีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ส่วนด้านการ พัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา การพัฒนาระบบการเรียนรู้ การวัดผลประเมินผลและเทียบโอน ผลการเรียนรู้ การพัฒนาและส่งเสริมให้มีแหล่งการเรียนรู้ การวิจัยเพื่อพัฒนาคุณภาพการศึกษา และการส่งเสริมชุมชนให้มีความเป็นเป็นทางวิชาการ มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง

ประภาพร ณีรัตน์ ใจจันทร์ (2550, น. บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาความพึงพอใจของครูใน การบริหารวิชาการ โรงเรียนวัดไตรสามัคคี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา สมุทรปราการ เขต 1 ผลการวิจัยพบว่า ครู โรงเรียนวัดไตรสามัคคีมีความพึงพอใจต่อการบริหารวิชาการโรงเรียน 9 ด้าน โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า มี 3 ด้าน ที่มีความพึงพอใจอยู่ในระดับ มากคือ ด้านการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา ส่วนอีก 6 ด้าน มีความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง คือด้านการแนะนำแนวทางการศึกษา ด้านการพัฒนาระบบประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา ด้านการพัฒนา แหล่งการเรียนรู้ ด้านการพัฒนาสื่อ นวัตกรรมและเทคโนโลยีทางการศึกษา ด้านการวิจัยเพื่อพัฒนา คุณภาพการศึกษา และด้านการนิเทศการศึกษา

พุทธิยา พื้นพร (2550, น. บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาสภาพการบริหารวิชาการใน โรงเรียนกุศลศึกษา เขตลังชัน กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า ความคิดเห็นของครูผู้สอนที่มีต่อ การบริหารวิชาการในโรงเรียนกุศลศึกษา เขตลังชัน กรุงเทพมหานคร โดยรวมและรายด้านอยู่ใน ระดับมาก เรียงลำดับจากมากไปหาน้อยได้แก่ งานด้านจัดการเรียนการสอน งานด้านนิเทศการศึกษา งานด้านการวัดผลและประเมินผล งานด้านวัสดุอุปกรณ์และสื่อการสอนตามลำดับ ครู โรงเรียน กุศลศึกษา ได้เสนอแนะให้มีการพัฒนาตนเองด้านความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำหลักสูตรศึกษา ขั้นพื้นฐานไปใช้ รวมไปถึงการวัดผลประเมินผล แนวทางการผลิตสนับสนุนสื่อการสอนใหม่ๆ การจัดทำหนังสือในห้องสมุดให้มีจำนวนเพียงพอ กับจำนวนนักเรียน ตลอดจนกระบวนการนิเทศ ภาษาใน ควรจัดทำง่ายๆ ให้สามารถสื่อสารและทำความเข้าใจได้ดี ด้านนี้ ควรจัดทำง่ายๆ เพื่อให้สามารถ

จัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับเป้าหมายของหลักสูตร และเป้าหมายของการจัดการศึกษาของชาติ

มนู อินทร์วิเชียร (2550, น. บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาสภาพการบริหารวิชาการในโรงเรียนทิวไผ่งาม เขตบางพลัด กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า งานด้านนิเทศการศึกษายอยู่ในระดับมาก งานด้านการจัดการเรียนรู้อยู่ในระดับมาก ด้านการวัดและประเมินผลอยู่ในระดับมาก งานด้านการประชุมอบรมทางวิชาการอยู่ในระดับมาก งานด้านห้องสมุดอยู่ในระดับปานกลาง และงานด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุดคือ งานด้านวัสดุอุปกรณ์ และสื่อการเรียนรู้อยู่ในระดับปานกลาง

มนตรี นายสินธุ์ (2550, น. บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาสภาพการบริหารวิชาการของโรงเรียนกลุ่มเพชรนรนทร์เขื่อนขันธ์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุพรรณหงส์ เขต 1 ผลการวิจัยพบว่า โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าอยู่ในระดับมากทุกด้าน สามารถเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยได้ดังนี้ ด้านการจัดการเรียนการสอน รองลงมาคือด้านการประชุมอบรมทางวิชาการ ด้านการวัดผลและประเมินผล ด้านห้องสมุด และด้านวัสดุอุปกรณ์ สื่อการเรียนการสอน

จันทร์เพ็ญ อสรุตย์ (2551, น. บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาสภาพและปัญหาการบริหารวิชาการในโรงเรียนอยู่เย็นวิทยา สังกัดสำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน ผลการวิจัยพบว่า 1) สภาพการบริหารวิชาการใน 9 ด้าน มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากทุกด้าน ได้แก่ ด้านการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา ด้านการบริหารกลุ่มสาระการเรียนรู้ด้านการวัดผลและประเมินผล ด้านวัสดุอุปกรณ์ ประกอบหลักสูตรและสื่อการเรียนการสอน ด้านการเรียนการสอนด้าน การส่งเสริมประสานงาน และสนับสนุนงานวิชาการแก่ชุมชน ด้านการพัฒนาบุคลากร ด้านการนิเทศ การศึกษายกเว้นด้านการจัดบริการเพื่อสนับสนุนการเรียนการสอน มีการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง 2) ปัญหาในการบริหารวิชาการ ได้แก่ การขาดการประชาสัมพันธ์ ครุขาดความรู้ความเข้าใจในนโยบายระดับต่างๆ และไม่ควรรับนักเรียนมากเกินไป เนื่องจากอาคารและขนาดของห้องเรียนแออัดและไม่เพียงพอในบางห้องเรียน

ธนวรรณ หมูเพชร (2551, น. บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาสภาพการบริหารวิชาการ โรงเรียนอันนาลัย สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุพรรณหงส์ ผลการวิจัยพบว่า สภาพการบริหารวิชาการของโรงเรียนอันนาลัย โดยรวมอยู่ในระดับมาก โดยมี 3 ด้านที่อยู่ในระดับมาก คือ ด้านการวางแผน งานวิชาการ การบริหารวิชาการ การวัดและประเมินผล ส่วนด้านการจัดการเรียนการสอน อยู่ในระดับปานกลาง

นงลักษณ์ จำปากอ (2551, น. บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาความพึงพอใจของครูต่อการบริหารวิชาการโรงเรียน ก.ป.ร.ราชวิทยาลัยในพระบรมราชูปถัมภ์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครปฐม เขต 2 ผลการวิจัยพบว่า ความพึงพอใจของครูต่อการบริหารวิชาการโรงเรียน ก.ป.ร.ราชวิทยาลัยในพระบรมราชูปถัมภ์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครปฐม เขต 2 โดยภาพรวม ครูมีความพึงพอใจต่อการบริหารวิชาการ อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ครูมีความพึงพอใจต่อการบริหารวิชาการโรงเรียนด้านหลักสูตรและการบริหารหลักสูตรอยู่ในระดับมากที่สุด และด้านการนิเทศภายใน ครูมีความพึงพอใจ อยู่ในระดับน้อย

วรารณ์ นิลน่วง (2551, น. บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาปัญหาการบริหารวิชาการโรงเรียน ศึกษานารีศึกษาวิทยา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กรุงเทพมหานคร เขต 3 ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาการบริหารงานการวิชาการโรงเรียนศึกษานารีวิทยา เขตพื้นที่การศึกษากrüngเทพมหานคร 3 ทั้ง 12 ด้าน ในภาพรวมอยู่ในระดับน้อย เมื่อพิจารณารายด้านพบว่ามีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง 3 ด้าน คือ ด้านการส่งเสริมความรู้ทางวิชาการแก่ชุมชน ด้านการส่งเสริมและสนับสนุนทางวิชาการแก่นักศึกษา ครอบคลัว องค์กร หน่วยงาน และสถาบันอื่นที่ขัดการศึกษา และด้านประสานความร่วมมือในการพัฒนาวิชาการกับสถานศึกษาและองค์กรอื่นๆ ส่วนด้านการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา ด้านการพัฒนาระบวนการเรียนรู้ ด้านการวัดผลประเมินผล และเทียบโอนผลการเรียน ด้านการวิจัยเพื่อพัฒนาแหล่งการเรียนรู้ ด้านการนิเทศการศึกษา ด้านการแนะนำการศึกษาและด้านการพัฒนาระบบการประกันคุณภาพในสถานศึกษา อยู่ในระดับน้อย

สารรยา อุทัยวัฒน์ (2551, น. บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง ความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับปัญหาการบริหารวิชาการโรงเรียนชิโนรสวิทยาลัย สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากrüngเทพมหานคร เขต 3 ผลการวิจัยพบว่า ความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับปัญหาการบริหารวิชาการโดยรวมทั้ง 9 ด้าน อยู่ในระดับปานกลาง ด้านการวิจัยเพื่อพัฒนาคุณภาพการศึกษามีปัญหาในระดับมากส่วนด้านที่มีปัญหาในระดับปานกลางได้แก่ ด้านการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา ด้านการพัฒนาระบวนการเรียนรู้ ด้านการวัดผลประเมินผล และเทียบโอนผลการเรียน ด้านการพัฒนาสื่อนวัตกรรมและเทคโนโลยีเพื่อการศึกษา ด้านการพัฒนาระบบประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา ด้านการส่งเสริมการประสานงาน และสนับสนุนงานวิชาการแก่ชุมชน

ฤทธิ์ วรรคมาร์ (2551, น. บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาปัญหาและแนวทางการพัฒนาการบริหารวิชาการของโรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 20 จังหวัดชุมพร ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาการบริหารวิชาการของโรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 20 จังหวัดชุมพร มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยระดับปัญามากที่สุด คือ ปัญหาด้านห้องสมุด

รองลงมาคือ ปัญหาด้านการประชุมอบรมทางวิชาการ และปัญหาด้านวัสดุอุปกรณ์ประกอบหลักสูตร และสื่อการเรียนการสอน ด้านที่มีค่าเฉลี่ยระดับปัญหาน้อยที่สุด คือ ปัญหาด้านการเรียนการสอน

แนวทางการพัฒนาการบริหารวิชาการของโรงเรียนราชประชาธนเคราะห์ 20 จังหวัด ชุมพร สรุปได้ดังนี้ แนวทางการพัฒนาการบริหารวิชาการ ด้านหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้ควรมีการ อนุมานให้มีผู้รับผิดชอบในการพัฒนาหลักสูตร ด้านการเรียนการสอน ความมีการจัดซื้อไม่สอนให้ เหนาแน่น ด้านวัสดุอุปกรณ์ประกอบหลักสูตรและสื่อการเรียนการสอน ความมีการผลิตและจัดหาสื่อ การเรียนการสอนให้เพียงพอ ด้านการวัดผลและประเมินผล ความมีการจัดทำข้อมูลสารสนเทศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทุกกลุ่ม ทุกวิชา ด้านห้องสมุดความมีการจัดห้องสมุดให้เป็นศูนย์กลางของการ เรียนรู้ ด้านการนิเทศภายในความมีการสนับสนุนให้ครุนิเทศภายในกันเองด้วยการช่วยเหลือซึ่งกันและ กันแบบกัลยาณมิตร และด้านการประชุมอบรมทางวิชาการ ความมีการให้ครุเสนอปัญหาและความ ต้องการของครูเพื่อปรับปรุงมาตรฐานงานวิชาการ

2.5.2 งานวิจัยต่างประเทศ

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการบริหารวิชาการ ได้มีผู้ทำการศึกษาวิจัยไว้ ดังนี้

Agthe (1980) (อ้างถึงใน ประดับ คงทอง 2550, น. 36) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการรับรู้ บทบาทหน้าที่ของครูใหญ่และครูในงานวิชาการ ผลการวิจัยพบว่า 1) ครูใหญ่และครูยอมรับว่า งานปรับปรุงการเรียนการสอนต้องทำเป็นคณะ 2) ครูใหญ่ทำหน้าที่ในการบริหารงานด้านอื่นๆ มากเกินไป ควรให้ความสำคัญในการนิเทศการศึกษามากยิ่งขึ้น 3) ครูใหญ่มีความคิดเห็นว่า โครงการ สอนมืออาชีพต้องการใช้หลักสูตรในโรงเรียน 4) นวัตกรรมและเทคโนโลยีทางการศึกษามืออาชีพ ในการเปลี่ยนแปลงบทบาทของครูใหญ่จากผู้สั่งการมาเป็นผู้ประสานงาน และมีการทำงาน เป็นหมู่คณะมากยิ่งขึ้น

McCarthy (1971) อ้างถึงใน ประภาพร ณัตต์ตัน โรงน์, 2550, น. 47) ได้ทำการศึกษาวิจัย เกี่ยวกับบทบาทการบริหารวิชาการของผู้บริหารงานโรงเรียนมัธยมศึกษาในรัฐนิวเจอร์ซี จากการสุ่ม ตัวอย่าง ได้แก่ ผู้บริหาร โรงเรียน ผู้ช่วยผู้บริหาร หัวหน้าหมวดวิชาการและครู ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มครูมีความคิดเห็นไม่สอดคล้องกับผู้บริหารและครูผู้ช่วยฝ่ายวิชาการเกี่ยวกับบทบาทในการ ปฏิบัติงานด้านวิชาการ เรื่องการสังเกตการณ์สอน การวัดผลและการประเมินผลการศึกษา การจัดตั้ง คณะกรรมการบริหารงานด้านวิชาการและความรับผิดชอบในการตัดสินใจของคณะกรรมการ นอกจากนี้ กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดมีความเห็นตรงกันกับผู้บริหาร โรงเรียนว่า ควรจะมีบทบาท หน้าที่ ความรับผิดชอบ และบริหารวิชาการให้มีประสิทธิภาพมากที่สุด นอกเหนือจากการบริหารงาน ด้านอื่นๆ

Noite (1966) (อ้างถึงใน มนู อินทร์วิเชียร, 2550, น. 57) ได้ศึกษาพฤติกรรมการบริหารวิชาการ โดยสอบถามผู้บริหารการศึกษาทั่วประเทศในสหราชอาณาจักร ผลการวิจัยพบว่า พฤติกรรมที่ทำให้การบริหารวิชาการมีสมรรถภาพสูง เนื่องจากการส่งเสริมให้ครูมีความสามารถเพิ่มขึ้น ได้แก่ ส่งเสริมให้ครูใช้เทคนิคการสอนหลากหลายวิธี ให้คณฑ์ครูมีส่วนร่วมในการวางแผนการจัดการอบรม สาธิต วิธีการสอน การอภิปรายปัญหาการสอนในที่ประชุมให้ครูในโรงเรียนสับเปลี่ยนกันเยี่ยมชั้นเรียน และสังเกตการสอน จัดทำวิทยากรณ์ช่วยในการประชุมเชิงปฏิบัติการและการประชุมเกี่ยวกับปัญหาการสอน การประเมินผลและการติดตามผลการประชุมเชิงปฏิบัติการ การประชุมปรีกษา และสาธิตการสอน การจัดปฐมนิเทศครูใหม่ วิธีวิจารณ์งานของครูแบบตีเพื่อก่อ โดยไม่ให้เสียกำลังใจให้ครูมีเวลาเพียงพอสำหรับการเข้าร่วมประชุมอภิปรายปัญหาการสอน ให้ครูมีส่วนร่วมในการเลือกโสตทศนวัสดุและอุปกรณ์การสอน จัดให้ครูได้รับการอบรมความรู้เกี่ยวกับงานวิชาการ ส่งเสริมให้ครูอ่านหนังสือและบทความเพื่อปรับปรุงเทคนิคการสอน ส่งเสริมให้ครูใช้โครงการสอน ประชุมครุเพื่อประเมินผลการเยี่ยมห้องเรียน การจ่ายค่าเบี้ยเดินทาง ค่าพาหนะและค่าที่พักให้แก่ครูที่ไปประชุมอบรมทางวิชาการ

Minudin (1987) (อ้างถึงใน มนตรี พายสินธุ์, 2550, น. 50) ได้ทำการวิจัยบทบาททางวิชาการของผู้บริหาร โรงเรียนรัฐบาลฯ ในมาเลเซีย ผลการวิจัยพบว่า ส่วนใหญ่ผู้บริหารเป็นหลักในการประเมินผลโครงการ โรงเรียนสนับสนุนให้ผู้ร่วมงานมีการศึกษาและประสบการณ์เพิ่มขึ้น กำหนดคุณภาพประสิทธิภาพของ โรงเรียนอย่างชัดเจน ควบคุมโครงการและกิจกรรมอื่นๆ ทั้งหมด ของโรงเรียน สอนในระดับขั้นรู้และเข้าใจกฎข้อบังคับในการเรียนรายวิชาต่างๆ

Goodhart (1991) (อ้างถึงใน จันทร์เพ็ญ อศรุต์, 2551, น. 42) ได้ทำการศึกษาลักษณะของ โรงเรียนในระดับมัธยมศึกษาของรัฐที่มีประสิทธิภาพในด้านวิชาการ ซึ่งทำการวิเคราะห์โดยศึกษาผลผลิตทางการศึกษาของ โรงเรียนมัธยมศึกษาในผลสัมฤทธิ์ด้านวิชาการ ความสำเร็จ ในโรงเรียนและประสิทธิภาพของการวัดผล จากผลการวิจัยพบว่า ความเป็นผู้นำในการจัดองค์กร ของผู้บริหาร ความมีคุณธรรม จริยธรรมของครูปฏิบัติการสอนและความเป็นหนึ่งเดียวของสถานศึกษา มีความสัมพันธ์ต่อกลไน์มีประสิทธิภาพของ โรงเรียน และส่งผลต่อกลไน์มีประสิทธิภาพซึ่งกันและกัน

Martellaro (1984) (อ้างถึงใน หญทัย วรรณมาตรฐาน, 2551, น. 35) ได้ทำการศึกษา ความสัมพันธ์ระหว่างขนาดของ โรงเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในรัฐเม็กซิโก ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนขึ้นอยู่กับองค์ประกอบต่างๆ ในการควบคุม การจัดการศึกษาไม่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างขนาดของ โรงเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียน

Mattox (1978) (อ้างถึงใน มนัสันนท์ ค้าชูสิติธิผล, 2552, น. 32) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับเรื่องความต้องการในการปฏิบัติงานวิชาการของผู้บริหาร โรงเรียนในรัฐอิลลินอยส์ ประเทศสหรัฐอเมริกา ผลการวิจัยพบว่า ความต้องการของผู้บริหาร โรงเรียนอยู่ในระดับสูง ผู้ช่วยผู้บริหาร ฝ่ายวิชาการมีความต้องการที่จะมีความรู้ความสามารถในการปฏิบัติงานด้านงานนิเทศ การประเมินผล การปรับปรุงการเรียนการสอน และการพัฒนาหลักสูตร

Chester (1996) (อ้างถึงใน วรรษนภา สีเมฆ, 2552, น. 56) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับเรื่องพฤติกรรมการบริหารวิชาการของผู้บริหารการศึกษาในประเทศไทย ผลการวิจัยพบว่า พฤติกรรมที่ทำให้การบริหารวิชาการของผู้บริหารมีสมรรถภาพสูง เนื่องมาจากการส่งเสริมให้ครุ มีความรู้ความสามารถเพิ่มขึ้น โดยการส่งเสริมให้ครุใช้เทคนิคการสอนหลายๆ วิธี มีการอภิปราย ปัญหาในการปรับปรุงการสอน จัดประชุมและปฐมนิเทศเพื่อช่วยเหลือครุใหม่ วิจารณ์งานของครุ แบบติดเพื่อก่อ朵 ไม่ให้เสียเวลา กำลังใจ จัดให้มีการอบรมความรู้เกี่ยวกับวิชาการเพิ่มเติมแก่ครุ เพื่อปรับปรุงเทคนิคการสอน จ่ายเงินค่าเบี้ยเดยง ค่าใช้จ่ายพาหนะ และค่าที่พัก ให้แก่ครุที่อบรมทางวิชาการ

Becker (1971) (อ้างถึงใน วรรษนภา สีเมฆ, 2552, น. 57) ได้ทำการศึกษาปัญหา ของการบริหารวิชาการ ในโรงเรียนประถมศึกษา ผลการวิจัยพบว่า การบริหารวิชาการนั้นควรให้ผู้จะมี ปัญหาในเรื่อง การจัดบุคลากรสำหรับเข้าทำงานในด้านต่างๆ มากที่สุด รองลงมาคือการนิเทศ การศึกษา และปัญหาที่หนักที่สุดคือ การวัดผลและประเมินผล

UNESCO (1992) (อ้างถึงใน วรรษนภา สีเมฆ, 2552, น. 56) ได้ทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับ การบริหารวิชาการในระดับมัธยมศึกษา ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาการใช้หลักสูตรของประเทศไทยในทวีปเอเชีย ซึ่งได้แก่ ประเทศไทยฟกานิสถาน บังคลาเทศ อินเดีย มาเลเซีย พลีบปินส์ และศรีลังกา เป็นปัญหา กีบกับการขาดแคลนเอกสารหลักสูตรของครุและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงหลักสูตรขาด ประสิทธิภาพ เอกสารหลักสูตร คำารีียน ไม่ทันสมัย ขาดแคลนหนังสืออ่านประกอบ และประการ สุดท้ายคือ ศูนย์พัฒนาหลักสูตรขาดการวางแผนที่ดีในการนำหลักสูตรไปใช้

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศไทย และต่างประเทศ สรุปได้ว่า การบริหารวิชาการโดยเฉพาะงานใน 4 ด้าน คือ ด้านหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้ ด้านการจัดการเรียนการสอน ด้านการใช้สื่อ นวัตกรรม และเทคโนโลยีทางการศึกษา ด้านการวัด และประเมินผล เบริบเนมื่อนเป็นงานหลักของโรงเรียน คุณภาพของโรงเรียนจะดีเพียงใดขึ้นอยู่กับ การบริหารวิชาการของโรงเรียน หากครุมีคุณภาพและมีการบริหารจัดการ การดำเนินงานทางวิชาการ ที่ดี คุณภาพของการศึกษาก็ย่อมจะเกิดขึ้นแก่นักเรียน โดยตรง การที่ครุจะดำเนินงานทางด้านวิชาการ ให้เป็นไปด้วยความราบรื่น มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลนั้น จะต้องได้รับความร่วมมือ สนับสนุน

ร่วมคิด ร่วมทำ จากคณะครุและผู้บริหาร อันเป็นการเสริมสร้างกำลังใจ และความมั่นใจใน การปฏิบัติงานของฝ่ายวิชาการให้เป็นไปด้วยดี

ดังนั้น เพื่อให้การบริหารวิชาการของโรงเรียนกิตติบริหารธุรกิจมีประสิทธิภาพสูงสุด ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาความคิดเห็นของครุต่อสภาพการบริหารวิชาการ โรงเรียน กิตติบริหารธุรกิจ สังกัดสำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน เพื่อจะได้นำ ผลการวิจัยในครั้งนี้มาใช้เป็นแนวทางสำหรับวางแผนการบริหารวิชาการให้มีประสิทธิภาพ และ ประสิทธิผลยิ่งขึ้น ตลอดจนอาจจะใช้เป็นเครื่องมือพื้นฐานสำหรับผู้บริหารโรงเรียน ที่จะนำไป พิจารณาในการส่งเสริมการบริหารวิชาการของโรงเรียนให้เจริญก้าวหน้ายิ่งๆ ขึ้นไป

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง สภาพและปัญหาการบริหารงานวิชาการตามความคิดเห็นของครูโรงเรียน กิตติบริหารธุรกิจ สังกัดสำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน ผู้วิจัยได้ ดำเนินการตามลำดับขั้นตอน ดังต่อไปนี้

- 3.1 ประชากร
- 3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.4 การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

3.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ครูโรงเรียนกิตติบริหารธุรกิจ สังกัดสำนัก บริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน ปีการศึกษา 2552 จำนวน 25 คน

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามซึ่ง ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามของพุทธิยา พื้นพร (2550, น. 89-93) มาปรับปรุง และแก้ไขเพิ่มใหม่ ลักษณะของแบบสอบถามแบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ ตำแหน่งหน้าที่ วุฒิการศึกษา และประสบการณ์ในการทำงาน โดยมีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check List)

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับสภาพการบริหารวิชาการ โรงเรียนกิตติบริหารธุรกิจ โดยแบ่งออกเป็น 4 ด้าน รวมทั้งหมด จำนวน 37 ข้อ มีรายละเอียด ดังนี้

ด้านที่ 1 หลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้ จำนวน 9 ข้อ

ด้านที่ 2 การจัดการเรียนการสอน จำนวน 12 ข้อ

ด้านที่ 3 การใช้สื่อนวัตกรรม และเทคโนโลยีทางการศึกษา จำนวน 7 ข้อ

ด้านที่ 4 การวัดและประเมินผล จำนวน 9 ข้อ

ลักษณะของการแสดงความคิดเห็น เป็นมาตราประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของ ลิเคอร์ท (Likert) แบ่งออกเป็น 5 ระดับ (ระวีวรรณ ชินนะตระกูล, 2540 น. 123) โดยกำหนดเกณฑ์ในการตอบแบบสอบถาม ความคิดเห็นของครูต่อสภาพการบริหารวิชาการ ดังนี้

ระดับ 5 หมายถึง ระดับปัญญาตมากที่สุด

ระดับ 4 หมายถึง ระดับปัญญาตมาก

ระดับ 3 หมายถึง ระดับปัญญาตปานกลาง

ระดับ 2 หมายถึง ระดับปัญญาตน้อย

ระดับ 1 หมายถึง ระดับปัญญาตน้อยที่สุด

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามข้อเสนอแนะของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ การใช้ความคิดเห็นของครูในแต่ละคน โดยมีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check List)

3.2.1 ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถาม ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำข้อมูลมาเป็นแนวทางในการกำหนดกรอบ โครงสร้างของแบบสอบถาม

2. นำข้อมูลมาวิเคราะห์เนื้อหา เพื่อกำหนดรอบแนวคิดของแบบสอบถาม

3. สร้างแบบสอบถามโดยนำแบบสอบถามของพุทธิยา พื้นพรน (2550, น. 89-93) มาปรับปรุงแก้ไขใหม่เพื่อให้ตรงกับเนื้อหาที่ต้องการ แล้วนำฉบับร่างเสนอต่อกรรมการควบคุมสารนิพนธ์ เพื่อพิจารณา ตรวจสอบ แก้ไข และปรับปรุงให้ถูกต้องเหมาะสม ตรงตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย

3.2.2 วิธีหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. นำแบบสอบถามที่ได้ปรับปรุงแก้ไขใหม่ไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน เพื่อพิจารณาตรวจสอบความถูกต้องและความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของแต่ละข้อคำถาม ได้ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC น. Index of Objective Congruence พิชิต ฤทธิ์ธรุณ 2547, น. 242) มีค่าระหว่าง .67 ถึง 1.00

2. ทำการปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถามตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ แล้วนำแบบสอบถามที่มีการปรับปรุง แก้ไขสมบูรณ์แล้ว ไปทดลองใช้ (Try Out) กับครูโรงเรียนราชบูรณะ บริหารธุรกิจ สังกัดสำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน จำนวน 20 คน เพื่อหาความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถาม โดยวิธีหาค่าความเชื่อมั่นสัมประสิทธิ์แอลfa (Alpha Coefficient) ของครอนบาก (Cronbach 1970, น. 161 อ้างถึงใน พิชิต ฤทธิ์ธรุณ 2547, น. 249) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับ เท่ากับ .97

3. นำแบบสอบถามที่ผ่านการตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ไปใช้จริงกับครูโรงเรียนกิตติบริหารธุรกิจ สังกัดสำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน

3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอน ดังนี้

1. นำหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ไปขอความร่วมมือจากผู้อำนวยการ โรงเรียนกิตติบริหารธุรกิจ สังกัดสำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน เพื่อขออนุญาตแจกแบบสอบถามให้กับครู จำนวน 25 คน เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูล

2. ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลโดยการแจกแบบสอบถามด้วยตนเอง จำนวน 25 ฉบับ และเก็บด้วยตนเอง

3. ตรวจสอบความครบถ้วน และความสมบูรณ์ของแบบสอบถาม เพื่อนำไปวิเคราะห์ข้อมูล

3.4 การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

3.4.1 การวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อมูลที่ได้จากการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยนำมายังเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS ดังนี้

3.4.1.1 ข้อมูลที่ได้รับจากตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลโดยการแจกแจงค่าความถี่ และหาค่าร้อยละ

3.4.1.2 ข้อมูลที่ได้รับจากตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับสภาพการบริหารวิชาการ โรงเรียนกิตติบริหารธุรกิจ สังกัดสำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ย (μ) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ)

3.4.2 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.4.2.1 การแจกแจงความถี่ (Frequency)

3.4.2.2 ค่าร้อยละ (Percentage)

3.4.2.3 ค่าเฉลี่ย (Mean)

3.4.2.4 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

3.4.3 การแปลความหมายข้อมูล ใช้เกณฑ์ค่าเฉลี่ยของ ประคง กรรมสูตร (2542 น. 204)

ค่านี้	ค่าเฉลี่ย	ระดับปฏิบัติมากที่สุด
	4.50 – 5.00	ระดับปฏิบัติมาก
	3.50 – 4.49	ระดับปฏิบัติปานกลาง
	2.50 – 3.49	ระดับปฏิบัติน้อย
	1.50 – 2.49	ระดับปฏิบัติน้อยที่สุด
	1.00 – 1.49	

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง สภาพและข้อเสนอแนะการบริหารงานวิชาการตามความคิดเห็นของครูโรงเรียนกิตติบริหารธุรกิจ สังกัดสำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน ผู้วิจัยได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อนำมาวิเคราะห์ และนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับดังต่อไปนี้

4.1 สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ตรงกันในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้ใช้สัญลักษณ์ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังต่อไปนี้

N หมายถึง จำนวนประชากร

μ หมายถึง ค่าเฉลี่ย

σ หมายถึง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

4.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลรังนี้ ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูล โดยแบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นของครูที่มีต่อสภาพการบริหารวิชาการโรงเรียนกิตติบริหารธุรกิจ สังกัดสำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน ใน 4 ด้าน กือ 1) ด้านหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้ 2) ด้านการจัดการเรียนการสอน 3) ด้านการใช้สื่อ นวัตกรรม และเทคโนโลยีทางการศึกษา 4) ด้านการวัดและประเมินผล

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับข้อเสนอแนะของครูในแต่ละความคิดของแต่ละคน

ตอนที่ 1 แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูล เกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตาม เพศ อายุ ตำแหน่งหน้าที่ วุฒิการศึกษา ประสบการณ์ในการทำงาน โดยมีรายละเอียด ดังตารางที่

4.1

ตารางที่ 4.1 จำนวนและร้อยละของครู จำแนกตามเพศ อายุ ตำแหน่งหน้าที่ วุฒิการศึกษา ประสบการณ์ในการทำงาน

สถานภาพของครู	จำนวน	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	12	48.00
หญิง	13	52.00
รวม	25	100.00
อายุ		
ต่ำกว่า 30 ปี	4	16.00
30 – 50 ปี	16	64.00
50 ปีขึ้นไป	5	20.00
รวม	25	100.00
ประเภทของครู		
ครูประจำ	21	84.00
ครูพิเศษ	4	16.00
รวม	25	100.00

จากตารางที่ 4.1 พบร่วมกันว่า ครูส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 52.00 มีอายุอยู่ระหว่าง 30 - 50 ปี คิดเป็นร้อยละ 64.00 ปฏิบัติงานในตำแหน่งครู คิดเป็นร้อยละ 64.00 มีวุฒิการศึกษา ในระดับปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 72.00 และมีประสบการณ์ในการทำงาน 10 - 20 ปี คิดเป็นร้อยละ 48.00

ตอนที่ 2 แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นของครูต่อสภาพการบริหาร วิชาการ โรงเรียนกิตติบริหารธุรกิจ สังกัดสำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน ซึ่งวิเคราะห์ข้อมูลจากการหาค่าเฉลี่ย (μ) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) โดยรวมและรายค้าน ดังตารางที่ 4.2 – 4.6

ตารางที่ 4.2 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับความคิดเห็นต่อสภาพการบริหาร
วิชาการของโรงเรียนกิตติบริหารธุรกิจ สังกัดสำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริม
การศึกษา เอกชน โดยรวม

สภาพการบริหารวิชาการ	μ	σ	ระดับ	อันดับ
1. ด้านหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้	4.34	.58	มาก	1
2. ด้านการจัดการเรียนการสอน	4.26	.63	มาก	2
3. ด้านการใช้สื่อนวัตกรรม และเทคโนโลยีทางการศึกษา	4.18	.67	มาก	4
4. ด้านการวัดและประเมินผล	4.22	.63	มาก	3
รวมเฉลี่ย	4.25	.63	มาก	

จากตารางที่ 4.2 พบว่า ความคิดเห็นของครูต่อสภาพการบริหารวิชาการ โดยรวม ครูมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.25 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ทุกด้าน ครูมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย คือ ด้านหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.34 ด้านการจัดการเรียนการสอน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.26 ด้านการวัดและประเมินผล มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.22 ด้านการใช้สื่อนวัตกรรม และเทคโนโลยีทางการศึกษา มีค่าเฉลี่ย 4.18 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.3 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับความคิดเห็นต่อสภาพการบริหารวิชาการของโรงเรียนกิตติบริหารธุรกิจ สังกัดสำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชนด้าน หลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้

ด้านหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้	μ	σ	ระดับ	อันดับ
1. สร้างความเข้าใจให้แก่ครู และผู้ที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตร	4.48	.58	มาก	1
2. ประชุมชี้แจง ให้ข้อมูลแก่ครูเกี่ยวกับ หลักสูตรการอาชีวศึกษา และหลักสูตรสถานศึกษา	4.32	.55	มาก	5
3. ประชาสัมพันธ์ให้แก่ครู และผู้ที่เกี่ยวข้องได้รับรู้หลักสูตรสถานศึกษาก่อน นำไปใช้	4.36	.56	มาก	4
4. ให้แนวทางแก่คณะกรรมการจัดทำ สาระการเรียนรู้รายปี และรายภาค ให้สอดคล้องกับ มาตรฐานการเรียนรู้	4.32	.62	มาก	5
5. เปิดโอกาสให้ครูได้พัฒนาตนเอง เกี่ยวกับการใช้หลักสูตร เช่น การเข้าร่วมประชุม อบรม และสัมมนา	4.44	.58	มาก	2
6. การมีส่วนร่วมของครู และผู้ที่เกี่ยวข้อง ในการจัดทำ ปรับปรุง และพัฒนา หลักสูตรสถานศึกษา	4.28	.61	มาก	6
7. ส่งเสริมให้มีกิจกรรมเสริมหลักสูตร	4.28	.54	มาก	6
8. ผู้บริหารมีการกำกับติดตามผลการจัด การศึกษาให้เป็นไปตามหลักสูตรของ สถานศึกษา	4.40	.57	มาก	3
9. การแก้ไขปัญหาที่เกิดจากการใช้ หลักสูตรทั้งในส่วนของครู และบังบังเอิญฯ	4.24	.59	มาก	7
รวมเฉลี่ย	4.34	.58	มาก	

จากตารางที่ 4.3 พบว่า ความคิดเห็นของครูต่อสภาพการบริหารวิชาการ ด้านหลักสูตร และการนำหลักสูตรไปใช้ ภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อศึกษาเป็นรายข้อ ข้อที่อยู่ในระดับสูงสุด คือ การสร้างความเข้าใจให้แก่ครู และผู้ที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตร มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.48 รองลงมา คือ เปิดโอกาสให้แก่ครูได้พัฒนาตนเองเกี่ยวกับ การใช้หลักสูตร เช่น การเข้าร่วมประชุม อบรมและสัมมนา มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.44 และข้อสุดท้าย คือ การแก้ไขปัญหาที่เกิดจากการใช้หลักสูตรทั้งในส่วนของครู และปัจจัยอื่นๆ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.24

ตารางที่ 4.4 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับความคิดเห็นต่อสภาพการบริหารวิชาการ โรงเรียนกิตติบริหารธุรกิจ สังกัดสำนักบริหารงาน คณะกรรมการส่งเสริมการศึกษา

ด้านการจัดการเรียนการสอน	μ	σ	ระดับ	อันดับ
1. การจัดบรรยายภาคในสถานศึกษาที่เอื้อต่อ กิจกรรมการเรียนการสอน	4.40	.57	มาก	2
2. การจัดครุเข้าสอนในแต่ละรายวิชา จะ คำนึงถึง ความรู้ ความสามารถ ประสบการณ์และความสนใจ	4.20	.64	มาก	6
3. การช่วยเหลือครูในการแก้ไขปัญหาส่วน ที่ เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน	4.36	.49	มาก	3
4. การส่งเสริมให้ครูเข้ารับการอบรมเทคนิค วิชีสอน ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ	4.32	.74	มาก	4
5. การให้คำแนะนำแก่ครูเกี่ยวกับวิธีการ จัดทำแผนการสอน	4.32	.69	มาก	4
6. การจัดหาสื่อ อุปกรณ์การเรียนการสอน ตามหมวดวิชา ให้แก่ครู	4.20	.70	มาก	7
7. การตรวจ แนะนำครูเกี่ยวกับแผนการสอน และ ติดตามผลการจัดการเรียนการสอน ของครูตาม แผนการสอน	4.28	.61	มาก	5
8. การจัดสอนช่องเรียนให้แก่ผู้เรียน	4.24	.72	มาก	6

ตารางที่ 4.4 (ต่อ)

ด้านการจัดการเรียนการสอน	μ	σ	ระดับ	อันดับ
9. การส่งเสริมให้ครุทำวิจัยในชั้นเรียน และนำผลการวิจัยมาพัฒนาการจัดการเรียนรู้	4.40	.57	มาก	2
10. การส่งเสริมให้ครุจัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการ	4.44	.58	มาก	1
11. การส่งเสริมให้ครุจัดการเรียนการสอนที่เน้นให้นักเรียนนักศึกษามีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ ตามมาตรฐานการอาชีวศึกษา	4.12	.60	มาก	8
12. การวิเคราะห์สภาพผู้เรียนเป็นรายบุคคล	4.28	.61	มาก	5
รวมเฉลี่ย	4.29	.62	มาก	

จากตารางที่ 4.4 พบว่า ความคิดเห็นของครุต่อสภาพการบริหารวิชาการ ด้านการจัดการเรียนการสอนภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อศึกษาเป็นรายข้อ ข้อที่อยู่ในระดับสูงสุด คือ การส่งเสริมให้ครุจัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.44 รองลงมา คือ การจัดบรรยากาศในสถานศึกษาที่เอื้อต่อกิจกรรมการเรียนการสอนและการส่งเสริมให้ครุทำวิจัยในชั้นเรียน และนำผลการวิจัยมาพัฒนาการจัดการเรียนรู้ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.40 และข้อสุดท้าย คือ การส่งเสริมให้ครุจัดการเรียนการสอนที่เน้นให้นักเรียนนักศึกษามีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ตามมาตรฐานการอาชีวศึกษามีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.12

ตารางที่ 4.5 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับความคิดเห็นต่อสภาพการบริหาร
วิชาการของโรงเรียนกิตติบริหารธุรกิจ สังกัดสำนักบริหารงานคณะกรรมการ
ส่งเสริมการศึกษาเอกชน ด้านการใช้สื่อ นวัตกรรม และเทคโนโลยีทางการศึกษา

ด้านการใช้สื่อ นวัตกรรม และเทคโนโลยีทางการ ศึกษา	μ	σ	ระดับ	อันดับ
1. การวางแผนในการพัฒนาสื่อ นวัตกรรม และ เทคโนโลยีทางการศึกษา	4.32	.62	มาก	1
2. การจัดทำสื่อ นวัตกรรม และเทคโนโลยีทางการ ศึกษา ที่จำเป็นมาใช้ในการเรียนการสอน	4.28	.67	มาก	2
3. การจัดให้มีทะเบียนควบคุมสื่อ นวัตกรรม และ เทคโนโลยีทางการศึกษาไว้ในปัจจุบัน	4.08	.70	มาก	7
4. การส่งเสริมให้ครุคิดสร้างสรรค์สื่อ นวัตกรรม และเทคโนโลยีทางการศึกษาใหม่ ๆ	4.24	.72	มาก	3
5. การประเมินผลการใช้สื่อ นวัตกรรม และ เทคโนโลยีทางการศึกษาอย่างต่อเนื่อง	4.20	.64	มาก	4
6. การบำรุงรักษา การเก็บสื่อ นวัตกรรม และ เทคโนโลยีทางการศึกษาอย่างเป็นระบบ	4.16	.68	มาก	5
7. การจัดให้มีห้องสื่อ นวัตกรรม และเทคโนโลยี ทางการศึกษาอย่างเหมาะสม	4.12	.72	มาก	6
รวมเฉลี่ย	4.18	.67	มาก	

จากตารางที่ 4.5 พบว่า ความคิดเห็นของครูต่อสภาพการบริหารวิชาการ ด้านการใช้สื่อ นวัตกรรม และเทคโนโลยีทางการศึกษาภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อศึกษาเป็นรายข้อ ข้อที่อยู่ในระดับสูงสุด คือ การวางแผนในการพัฒนาสื่อ นวัตกรรม และเทคโนโลยีทางการศึกษา มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.32 รองลงมา คือ การจัดทำสื่อ นวัตกรรม และเทคโนโลยีทางการศึกษา ที่จำเป็นมาใช้ในการเรียนการสอน มีค่าเฉลี่ย 4.28 และข้อสุดท้าย คือการจัดให้มีทะเบียนควบคุมสื่อ นวัตกรรม และเทคโนโลยีทางการศึกษาไว้ในปัจจุบัน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.08

ตารางที่ 4.6 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับความคิดเห็นต่อสภาพการบริหารวิชาการของโรงเรียนกิตติบริหารธุรกิจ สังกัดสำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน ด้านการวัดและประเมินผล

ด้านการวัดและประเมินผล	μ	σ	ระดับ	อันดับ
1. การจัดบุคลากรตรงกับความรู้ความสามารถในด้าน การวัดและประเมินผลอย่างเหมาะสม	4.12	.72	มาก	7
2. การจัดทำคู่มือการวัดและประเมินผลไว้เป็นแนวทางในการปฏิบัติ	4.16	.68	มาก	6
3. การชี้แจงให้ครูเข้าใจถึงวัตถุประสงค์ในการวัดและประเมินผลอย่างชัดเจน	4.24	.52	มาก	4
4. การวางแผนสร้างเครื่องมือในการวัดและประเมินผล	4.16	.74	มาก	6
5. การให้ครูมีส่วนร่วมในการกำหนดค่าวัดและประเมินผล	4.08	.75	มาก	8
6. การวัดและประเมินผลตามสภาพจริงคัวย วิธีการ ที่หลากหลาย	4.40	.50	มาก	1
7. การวัดผลก่อนเรียนและหลังเรียน	4.36	.49	มาก	2
8. การติดตามผลการประเมินงานการวัดและประเมินผลอย่างต่อเนื่อง	4.20	.76	มาก	5
9. การนำผลการวัดและประเมินผลของนักเรียน นักศึกษา มาใช้ในการปรับปรุงการจัดการเรียน การสอน	4.32	.55	มาก	3
รวมเฉลี่ย	4.22	.63	มาก	

จากตารางที่ 4.6 พนวจ ความคิดเห็นของครูต่อสภาพการบริหารวิชาการ ด้านการวัดและประเมินผลภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อศึกษาเป็นรายข้อ ข้อที่อยู่ในระดับสูงสุด คือ การวัดและประเมินผลตามสภาพจริงคัวย วิธีการ ที่หลากหลาย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.40 รองลงมาคือ การวัดผลก่อนเรียนและหลังเรียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.36 และข้อสุดท้าย คือการให้ครูมีส่วนร่วมในการกำหนดค่าวัดและประเมินผล มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.08 ข้อเสนอแนะ ครูแสดงความคิดเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับสภาพการ

บริหารงานวิชาการของโรงเรียนกิตติบริการธุรกิจ 1. ด้านพัฒนาหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้ 2. ค้านการจัดการเรียนการสอน 3. ค้านการใช้สื่อนวัตกรรมและเทคโนโลยีทางการศึกษา 4. ด้านการวัดและประเมินผล รวมถึงการส่งเสริมอย่างต่อเนื่องใน 4 ด้านนี้และการพัฒนาองค์ความรู้ใหม่กับครุณำสี่ที่มีอยู่น่าไปประยุกต์ใช้มุ่งหวังความสำเร็จต่อไปสู่อนาคตในสมาคมอาเซียนเพื่อมีแนวทางการพัฒนาการศึกษาประเทศไทย

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพและข้อเสนอแนะการบริหารวิชาการตามความคิดเห็นของครูโรงเรียนกิตติบริหารธุรกิจ ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ครูโรงเรียนกิตติปีการศึกษา 2552 จำนวน 25 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถาม

5.1 สรุปผลการวิจัย

ความคิดเห็นของครูต่อสภาพการบริหารวิชาการ โดยรวมครูมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.25 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ทุกด้านครูมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย คือ ด้านหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.34 ด้านการจัดการเรียนการสอน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.26 ด้านการวัดและประเมินผล มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.22 ด้านการใช้สื่อนวัตกรรม และเทคโนโลยีทางการศึกษา มีค่าเฉลี่ย 4.18 ตามลำดับ

ข้อเสนอแนะครูแสดงความคิดเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับสภาพการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนกิตติบริหารธุรกิจ 1. ด้านพัฒนาหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้ 2. ด้านการจัดการเรียนการสอน 3. ด้านการใช้สื่อนวัตกรรมและเทคโนโลยีทางการศึกษา 4. ด้านการวัดและประเมินผล ควรมีการส่งเสริมอย่างต่อเนื่องใน 4 ด้านนี้และการพัฒนาองค์ความรู้ใหม่กับครูนำเสนอสิ่งที่มีอยู่นำไปประยุกต์ใช้มุ่งหวังความสำเร็จต่อไปสู่อนาคต ในสมาคมอาเซียนเพื่อมนวททางการพัฒนาการศึกษาประเทศไทย

5.2 อภิปรายผล

การวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของครูต่อสภาพการบริหารวิชาการ โรงเรียนกิตติบริหารธุรกิจ สังกัดสำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน โดยรวมครูมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ทุกด้านครูมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย คือ ด้านหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้ ด้านการจัดการเรียนการสอน ด้านการวัดและประเมินผล ตามลำดับ ทั้งนี้เป็นเพราะว่า คณะกรรมการผู้บริหาร หัวหน้าฝ่ายวิชาการ และครู เล็งเห็นถึงความสำคัญของการบริหารวิชาการว่า เป็นสิ่งสำคัญ เพราะการบริหารวิชาการเปรียบเสมือนเป็นหัวใจสำคัญของการศึกษาซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของ อัมภา บุญช่วย (2537, น. 2) ได้

กล่าวถึงความสำคัญของงานวิชาการ ไว้ว่า โดยทั่วไปการกิจกรรมในสถานศึกษาโดยเฉพาะในโรงเรียนนักจะแยกออกเป็น 4 งาน ในบางสถานศึกษาอาจจะแยกย่อยมากหรือน้อยกว่านี้ก็ขึ้นอยู่กับปริมาณของนักเรียน แต่จะไม่มีสถานศึกษาหรือโรงเรียนใดไม่ได้จัดให้มีงานด้านวิชาการ เปรียบเสมือนเป็นหัวใจสำคัญหรือเริ่กได้ว่าเป็นงานหลักของสถานศึกษาหรือโรงเรียน ส่วนงานด้านอื่นๆ เป็นงานที่มาสนับสนุนงานวิชาการให้มีคุณภาพ ดังนั้น งานวิชาการจึงไม่ใช่เพียงให้นักเรียนอ่านออกเสียงได้เท่านั้น แต่ยังรวมถึง การคำนงชีวิตในสังคมร่วมกับผู้อื่นอย่างมีความสุข รวมทั้งยังเน้นถึง การออกแบบองค์ประกอบอาชีพได้ และเป็นงานที่รับผิดชอบต่อคุณภาพของผลเมืองที่จะออกไปช่วยพัฒนาประเทศในอนาคตอีกด้วย และยังมีความสอดคล้องกับแนวความคิดของ อุทัย บุญประเสริฐ (2540, n. 34) ได้กล่าวไว้ว่า การบริหารวิชาการเป็นงานหลักของโรงเรียน มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งต่อการจัดการศึกษาให้บรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ มาตรฐานคุณภาพของการศึกษาจะปรากฏเด่นชัดก็ต่อเมื่อ การบริหารวิชาการประสบกับผลสำเร็จ ดังนั้น ผู้วิจัย จึงได้นำผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่มีประเด็นสำคัญ และสามารถนำอภิปรายแยกเป็นรายด้านได้ ดังนี้

1. ด้านหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้ โดยรวมคุณมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พนวณ ทุกข้อครุมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย คือ การสร้างความเข้าใจให้แก่ครูและผู้ที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตร การเปิดโอกาสให้ครูได้พัฒนาตนเองเกี่ยวกับการใช้หลักสูตร เช่น การเข้าร่วมประชุม อบรม สัมมนา และผู้บริหาร มีการกำกับติดตามผลการจัดการศึกษา ให้เป็นไปตามหลักสูตรของสถานศึกษา ตามลำดับ ทั้งนี้ เป็นเพราะว่าผู้บริหาร โรงเรียน ได้คำนึงถึงบทบาทหน้าที่ของตนที่จะบริหารงานด้านการศึกษา ในโรงเรียนให้เหมาะสมกับสภาพเศรษฐกิจและสังคม ตลอดจนความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี ที่เปลี่ยนแปลงไป โดยได้จัดการศึกษาด้านหลักสูตรการเรียนการสอนให้มีความสอดคล้องและ มีคุณภาพ ซึ่งมีความสอดคล้องกับผลงานการวิจัยของมนตรี นายสินธุ์ (2550) ที่ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาสภาพการบริหารวิชาการของโรงเรียนก่อนหน้า เพชรนครเขื่อนขันธ์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสมุทรปราการ เขต 1 ผลการวิจัย พนวณ ว่า ด้านหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้ โดยรวมและแยกเป็นรายข้อ มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ดังที่ ปรียาพร วงศ์อนุตร รายงาน (2542, n. 72 - 74) ได้กล่าวถึงบทบาทที่สำคัญของผู้บริหาร โรงเรียน ไว้ว่า ผู้บริหาร จะต้องมีบทบาทในด้านการจัดการเรียนการสอน เป็นผู้นำทางด้านวิชาการ ด้านการจัดการเรียนการสอน และด้านการบริหารหลักสูตรในสถานศึกษา สามารถนำเทคนิคต่างๆ มาใช้ในการปรับปรุงการทำงานให้ทันสมัยกับการเปลี่ยนแปลง และความเจริญก้าวหน้าทางสังคม การบริหารหลักสูตรจึงเป็นหัวใจสำคัญในการจัดการศึกษาโดยตรง เพราะถ้าหากว่าการจัดหลักสูตรการเรียนการสอนไม่ตรงกับบริบทของโรงเรียนแล้วนั้น นักเรียนนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาออกไปก็จะไม่มีคุณภาพ โรงเรียน

ก็จะขาดศักยภาพ ดังนั้น โรงเรียนกิตติบริหารธุรกิจ จึงได้มีการประชุมชี้แจง และวางแผนในการจัดทำ หลักสูตรสถานศึกษา และการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรต่างๆ ที่จะช่วยให้นักเรียนนักศึกษา ได้แสดงออกถึงความสามารถของตนเอง เพื่อพัฒนาบุคลิกภาพ ได้อย่างเหมาะสม นอกจากนั้นแล้ว อาจจะเนื่องมาจากการที่โรงเรียนจะต้องจัดกิจกรรมตามนโยบายของผู้บริหาร โดยจะต้องสอดคล้อง กับความต้องการของผู้เรียน และความต้องการของห้องถันเป็นสำคัญ และยังต้องดำเนินถึง สภาพแวดล้อมความเป็นอยู่ของชุมชนอย่างต่อเนื่อง จึงได้มีการประชุมเพื่อชี้แจงทำความเข้าใจ เกี่ยวกับหลักการและกระบวนการในการจัดกิจกรรม รวมทั้งการจัดทำแผนงานและปฏิทินการจัด กิจกรรมอย่างสม่ำเสมอ ซึ่งมีความสอดคล้องกับผลงานการวิจัยของ ขนิชฐาน อำนวย (2547) ที่ได้ทำการวิจัยเรื่อง การบริหารวิชาการที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ระดับชั้นประถมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ กระปุน โดยรวม มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก และ เมื่อแยกเป็นรายค้าน คือ ค้านหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้ ค้านการจัดการเรียน การสอน ค้านการนิเทศ ค้านการวัดและประเมินผล มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ดังนั้น จะเห็น ได้ว่าหลักสูตรเปรียบเสมือนเป็นหัวใจหลัก และหัวใจสำคัญที่จะเป็นตัวกำหนดทิศทางของคุณภาพ การจัดการศึกษาในโรงเรียนให้ประสบกับความสำเร็จและเป็นที่ยอมรับของทุกฝ่าย ผู้บริหารจึงต้องมี การบริหารจัดการให้เกิดประสิทธิภาพกับงานที่จะทำให้มากที่สุด

2. ค้านการจัดการเรียนการสอน โดยรวมครุภูมิความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณา เป็นรายข้อ พบว่า ทุกข้อครุภูมิความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย คือ การส่งเสริมให้ครุฑัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการ การจัดบรรยายศาสตร์ในสถานศึกษาที่เอื้อต่อ กิจกรรมการเรียนการสอน และการส่งเสริมให้ครุฑทำวิจัยในชั้นเรียน และนำผลการวิจัยมาพัฒนาการ จัดการเรียนรู้ ตามลำดับ ทั้งนี้เป็นเพราะว่าโรงเรียนกิตติบริหารธุรกิจนมีการส่งเสริมให้ครุฑทำ แผนการสอนในแต่ละหมวดวิชาในทุกๆ สัปดาห์ มีการเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยมีการจัดการเรียน การสอนให้นักเรียนนักศึกษาคิดเป็น ทำเป็น และมีการใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัยเข้ามาช่วย นอกจากนี้ ทางโรงเรียนยังมีการติดตั้งระบบอินเตอร์เน็ตภายในห้องสมุด เพื่อเป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียน นักศึกษาค้นคว้าและเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยมีความเหมาะสมกับความต้องการของนักเรียนนักศึกษา ในยุคปัจจุบัน และที่สำคัญการจัดการศึกษาในปัจจุบันควรจะมีความสอดคล้องและเป็นไปตาม พระราชบัญญัติทางการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 ในเรื่องของการจัดการศึกษาโดยให้เป็นแบบเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ด้วยการให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ และพัฒนาตนเอง ได้เดิมตามศักยภาพ ซึ่งมีความสอดคล้องกับผลงานการวิจัยของ จันทร์เพ็ญ อสรย์ (2551) ที่ได้ทำการวิจัยเรื่อง สภาพและปัญหาการบริหารวิชาการ ในโรงเรียนอยู่เย็นวิทยา สังกัดสำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน ผลการวิจัย

พบว่ามีการบริหารวิชาการด้านการจัดการเรียนการสอนโดยรวมและรายด้าน มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากทั้งนี้ ซึ่งมีความสอดคล้องกับผลงานการวิจัยของ ศิริพรวณี จินดาทอง (2540) ที่ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างการบริหารวิชาการของผู้บริหารโรงเรียน ประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดกาญจนบุรี ตามความคิดเห็นของผู้บริหารโรงเรียนและครู ผลการวิจัย พบว่า ผู้บริหารโรงเรียนและครูมีความคิดเห็นในด้านการบริหาร การจัดการเรียนการสอน ด้านการดัดแปลงและประเมินผลการเรียนการสอน มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก

3. ด้านการใช้สื่อ นวัตกรรม และเทคโนโลยีทางการศึกษา โดยรวมครูมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ทุกข้อ ครูมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย คือ การวางแผนในการพัฒนาสื่อ นวัตกรรม และเทคโนโลยีทางการศึกษา การจัดทำสื่อ นวัตกรรม และเทคโนโลยีทางการศึกษา ที่จำเป็นมาใช้ในการจัดการเรียนการสอน และการส่งเสริมให้ครู คิดสร้างสรรค์สื่อ นวัตกรรม และเทคโนโลยีทางการศึกษาใหม่ ๆ ตามลำดับ ทั้งนี้เป็นเพราะว่า ครูส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่า สื่อ นวัตกรรม และเทคโนโลยีทางการศึกษา เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับโรงเรียนที่ผู้บริหารต้องจัดหา และบริการอย่างเพียงพอสำหรับการส่งเสริมสนับสนุนให้ครู ได้ผลิต ใช้ และบำรุงรักษาได้อย่างเหมาะสมและคุ้นค่าที่สุด มีการแสวงหาวิทยากรในชุมชน และห้องถูน ตลอดจนการคิดค้นสร้างสรรค์ทางการสอนมาใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอน และจะต้องมีการติดตามประเมินผลเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ซึ่งมีความสอดคล้องกับผลงานการวิจัยของ พุทธิยา พื้นพรหม (2550) ที่ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาสภาพการบริหารวิชาการ ในโรงเรียนกุศลศึกษา เขตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัย พบว่า ด้านสื่อ นวัตกรรม และเทคโนโลยีทางการศึกษา โดยรวมและแยกเป็นรายข้อ มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ซึ่งมีความสอดคล้องกับแนวความคิดของ จำกานุญชัย (2537, น. 99 – 100) ที่ได้ให้ความหมายของสื่อการสอนไว้ว่า “สื่อ” (media) หมายถึง ตัวกลาง ที่ถ่ายทอดเรื่องราว ข่าวสาร ความรู้ เหตุการณ์ แนวความคิด สถานการณ์ ฯลฯ ที่ผู้ส่งสารต้องการส่งไปยังผู้รับ ส่วนสื่อการเรียนการสอน หมายถึง การนำวัสดุอุปกรณ์ และวิธีการมาเป็นตัวกลาง ในการศึกษาให้ความรู้แก่นักเรียน และการจัดทำสื่อการเรียนการสอนจะต้องมีการประเมินผลของ การใช้สื่อด้วย เพื่อเป็นการพัฒนาสื่อให้มีความเหมาะสมกับเนื้อหา และสนับสนุนให้ครู ได้มีการสร้างสื่อที่ทันสมัย เพื่อใช้ประกอบการเรียนการสอน ซึ่งมีความสอดคล้องกับแนวความคิดของ กรมวิชาการ (2545, น. 95) โดยได้ระบุถึงการเลือกใช้สื่อการสอนไว้ว่า มีองค์ประกอบที่สำคัญอยู่ 3 ประการ คือ 1) ผู้สอน 2) ผู้เรียน และ 3) สื่อการเรียนการสอน ในปัจุบันมักจะ พบว่า สื่อการเรียนการสอนมีมากน้อยหนาแน่น เพราะเป็นที่ยอมรับในคุณค่าที่จะช่วยให้ครูสอนได้สนุกและมีประสิทธิภาพ เนื่องจากสื่อการเรียนการสอนทำหน้าที่เป็นตัวกลางช่วยในการให้ข้อมูล ข่าวสาร

หรือสิ่งที่บอกกล่าวแก่ผู้เรียน การใช้สื่อการเรียนการสอนให้ได้ผลครูจะต้องเลือกให้สอดคล้องกับ จุดประสงค์ เนื้อหา และกิจกรรมของบทเรียน อีกทั้งยังต้องใช้ อย่างประยุกต์และศูนค่าอีกด้วย

4. ด้านการวัดและประเมินผล โดยรวมครูมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณา เป็นรายข้อ พนว่า ทุกข้อครูมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก โดยเริ่งลำดับจากมากไปหาน้อย คือ การวัดและประเมินผลตามสภาพจริง ด้วยวิธีการที่หลากหลาย การวัดผลก่อนเรียนและหลังเรียน การนำผลการวัดและประเมินผล ของนักเรียนนักศึกษา มาใช้ในการปรับปรุงการจัดการเรียน การสอน ตามลำดับ ทั้งนี้ เพราะว่า โรงเรียนกิตติบริหารธุรกิจ ได้มีการจัดอบรม ประชุมชี้แจงให้ครู ได้รับความรู้ และเข้าใจเกี่ยวกับระเบียบวิธีการวัดและประเมินผล มีการส่งเสริมให้ครู ได้ดำเนินการวัด และประเมินผลการเรียน เพื่อพัฒนาความรู้ความสามารถของผู้เรียน มีการสนับสนุนให้ครูวิเคราะห์ เนื้อหาวิชา แบบทดสอบ เพื่อนำมาจัดทำเป็นแบบทดสอบมาตรฐาน มีการทำหน้าที่แต่ละหมวดวิชา ได้สรุปผลการเรียน บอกถึงสาเหตุ ปัญหา และอุปสรรคในการจัดการเรียนการสอน เพื่อทำการ วิเคราะห์เนื้อหาวิชาและนำแบบทดสอบมาตรฐานที่สร้างไว้ส่งฝ่ายวิชาการ เมื่อสื้นสุดปีการศึกษาครูที่ ปรึกษาจะสรุปผลการเรียนของทุก ๆ ภาคเรียน ซึ่งมีความสอดคล้องกับผลงานการวิจัยของ ปัญจพร วิมลพันธ์ (2550) ที่ได้ทำการวิจัยเรื่อง การบริหารวิชาการของกลุ่มโรงเรียนพระสมุทรเจดีย์ สังกัด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามุทบุรีปราการ เขต 1 ผลการวิจัย พนว่า ด้านการวัดและประเมินผล โดยรวมและแยกเป็นรายด้าน มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก และมีความสอดคล้องกับผลงานการวิจัย ของคงนึงพร ภูภักดี (2539) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาการบริหารวิชาการของโรงเรียนขยายโอกาส ทางการศึกษา ในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดกาฬสินธุ์ ผลการวิจัย พนว่า การปฏิบัติงานด้านการวัดและประเมินผล โดยรวมและแยกเป็นรายด้าน มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก เนื่องมาจากกระแสแห่งการปฏิรูปการศึกษา ถือว่า การเปลี่ยนแปลงแนวทางในการจัดการเรียน การสอน โดยมีพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 กอบกวนคุณ คุณลักษณะ กำกับ ซึ่งเป็นเรื่อง ที่ผู้บริหารโรงเรียนนิอาจหลีกเลี่ยง ได้ จะต้องคงอยเอาไว้ส่ งเสริม สนับสนุนครูให้ดำเนินการ ด้านการวัดและประเมินผลอย่างถูกต้องและจริงจัง มีการสนับสนุนให้ครูสร้างเครื่องมือ การวัดและประเมินผลที่มีคุณภาพ มีการพัฒนาระบบการนิเทศ กำกับ คุณลักษณะ ตาม และประเมินผล ให้เป็นไปตามมาตรฐานและตัวบ่งชี้

5.3 ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยเรื่องสภาพและข้อเสนอแนะการบริหารวิชาการของครูโรงเรียน กิตติบริหารธุรกิจ สังกัดสำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ที่จะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาการบริหารวิชาการของโรงเรียนกิตติบริหารธุรกิจ ให้มีประสิทธิภาพ และเกิดประสิทธิผลยิ่งๆ ขึ้นไปดังนี้

5.3.1 ข้อเสนอแนะเพื่อการปฏิบัติ

5.3.1.1 ด้านหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้ ผู้บริหารควรแก้ไขปัญหาที่เกิดจากการใช้หลักสูตร ทั้งในส่วนของครูและปัจจัยอื่นๆ โดยให้มีการติดตามและประเมินผลการใช้หลักสูตรอย่างต่อเนื่อง

5.3.1.2 ด้านการจัดการเรียนการสอน ผู้บริหารควรส่งเสริมให้ครุภัณฑ์การเรียนการสอนที่เน้นให้นักเรียนนักศึกษามีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ที่ให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ความตั้งใจและประสบการณ์ที่ได้วางไว้อย่างมีประสิทธิภาพ และประสิทธิผล

5.3.1.3 ด้านการใช้สื่อนวัตกรรม และเทคโนโลยีทางการศึกษา ผู้บริหารควรจัดให้มี ห้องเรียนนักศึกษามีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้อย่างสะดวก และรวดเร็วมากยิ่งขึ้น

5.3.1.4 ด้านการวัดและประเมินผล ผู้บริหารควรให้ครูมีส่วนร่วมในการกำหนดค่าวิธีวัด และประเมินผล เพื่อให้ครูสามารถนำข้อมูลสารสนเทศผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนนักศึกษา ไปเป็นข้อมูลในการพัฒนาผู้เรียนต่อไป

5.3.2 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

5.3.2.1 ควรมีการศึกษาถึงสภาพปัจจุบัน ปัญหา ความต้องการของครู และผู้ปกครอง นักเรียนนักศึกษาในด้านการบริหารวิชาการของโรงเรียนกิตติบริหารธุรกิจ สังกัดสำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน

5.3.2.2 ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาระบวนการบริหารวิชาการ โดยใช้วงจรเดมเมิง (Deming's Circle) ของโรงเรียนกิตติบริหารธุรกิจ สังกัดสำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน

ภาคผนวก

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง สภาพและข้อเสนอแนะการบริหารวิชาการตามความคิดเห็นของครูโรงเรียนกิตติบริหารธุรกิจ สังกัดสำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามฉบับนี้มีวัตถุประสงค์สภาพและข้อเสนอแนะการบริหารวิชาการตามความคิดเห็นของครูโรงเรียนกิตติบริหารธุรกิจ สังกัดสำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน

2. แบบสอบถามฉบับนี้แบ่งออกเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นของครูต่อสภาพการบริหารวิชาการ ใน 4 ด้าน คือ 1) หลักสูตร และการนำหลักสูตรไปใช้ 2) การจัดการเรียนการสอน 3) การใช้สื่อนวัตกรรม และเทคโนโลยีทางการศึกษา 4) การวัดและประเมินผล

3. โปรดตอบแบบสอบถามให้ครบถ้วนทุกข้อ ตามความคิดเห็นของท่าน ผู้วิจัยจะนำข้อมูลจากการตอบแบบสอบถามมาใช้ในการทำวิจัยท่านนั้น ผลจากการตอบแบบสอบถามในครั้งนี้จะไม่มีผลกระทบต่อตัวท่านแต่ประการใด

4. ข้อมูลจากการตอบแบบสอบถามในครั้งนี้ จะเป็นประโยชน์ต่อผู้บริหารโรงเรียน ครูอาจารย์ ในการที่จะนำไปเป็นแนวทางสำหรับวางแผนการบริหารวิชาการให้มีประสิทธิภาพ และประสิทธิผลยิ่งขึ้น ตลอดจนอาจนำมาใช้เป็นเครื่องมือพื้นฐานสำหรับผู้บริหารโรงเรียน ที่จะนำไปพิจารณาเพื่อการส่งเสริมการบริหารวิชาการของโรงเรียน ให้มีความเจริญก้าวหน้ายิ่งๆ ขึ้นไป

ขอขอบพระคุณทุกท่านที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามครั้งนี้

ว่าที่ร.ต.สมชาย การฤกษ์

นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาการบริหารการศึกษา

มหาวิทยาลัยมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

แบบสอบถาม

เรื่อง สภาพและข้อเสนอแนะการบริหารงานวิชาการตามความคิดเห็นของครุโรงเรียนกิตติบริหารธุรกิจ
สังกัดสำนักบริหารงานคณะกรรมการการส่งเสริมการศึกษาเอกชน

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของครุ

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ลงใน ซึ่งตรงกับข้อมูลของครุ

1. เพศ

- ชาย
- หญิง

2. อายุ

- ต่ำกว่า 30 ปี
- 30 - 50 ปี
- 50 ปีขึ้นไป

3. ประเภทของครุ

- ครุประจำ
- ครุพิเศษ

ตอนที่ 2 สภาพและข้อเสนอแนะการบริหารงานวิชาการตามความคิดเห็นของครูโรงเรียนกิตติ

บริหารธุรกิจสังกัดสำนักบริหารงานคณะกรรมการการส่งเสริมการศึกษาเอกชน

คำชี้แจง ข้อความต่อไปนี้เป็นความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารงานกิจการนักเรียนโรงเรียนกิตติ บริหารธุรกิจในด้านต่างๆ ดังนี้

1. ด้านหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้
2. ด้านการจัดการเรียนการสอน
3. ด้านการใช้สื่อนวัตกรรมและเทคโนโลยีทางการศึกษา
4. ด้านการวัดและประเมินผล

ขอให้ครูแสดงความคิดเห็นว่าเห็นด้วยกับการบริหารงานวิชาการด้านต่างๆ ในแต่ละข้อมานักน้อย เพียงใด โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของครู

ข้อที่	รายการ	ระดับการปฏิบัติ				
		มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด
1	ด้านการใช้สื่อนวัตกรรมและเทคโนโลยีทางการศึกษา					
2	ผู้บริหารสนับสนุนการจัดทำผลิตภัณฑ์และสอดคล้องกับเนื้อหา					
3	ผู้บริหารส่งเสริมประสิทธิภาพและประเมินการใช้งานของสื่อการสอน					
4	ผู้บริหารส่งเสริมและสนับสนุนการจัดทำสื่อสำเร็จรูปอย่างเหมาะสม					
5	ผู้บริหารส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการใช้เทคโนโลยีใหม่มากขึ้น					
	ผู้บริหารส่งเสริมและสนับสนุนให้ครุพัฒนาด้านนวัตกรรม					

ข้อที่	รายการ	ระดับการปฏิบัติ				
		มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด
	ค้านการจัดการเรียนการสอน					
1	ผู้บริหารมีการส่งเสริมกระบวนการเรียนการสอนอย่าง เหมาะสม					
2	ผู้บริหารมีการสนับสนุนกระบวนการสอนให้ สอดคล้องกับหลักสูตรปวช.และปวส.					
3	ผู้บริหารสนับสนุนให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางใน การศึกษา					
4	ผู้บริหารสนับสนุนกระบวนการฝึกปฏิบัติของนักศึกษา ตามหลักสูตรปวช.และปวส.					
5	ผู้บริหารสนับสนุนกระบวนการทำงานและทักษะการ จัดกระบวนการแก้ปัญหา					
	ค้านหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้					
1	ผู้บริหารส่งเสริมการมีส่วนร่วมในการกำหนด หลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้					
2	ผู้บริหารส่งเสริมการสนับสนุนการนำหลักสูตรไป พัฒนา					
3	ผู้บริหารส่งเสริมข่าวดีและให้กำลังใจผู้ปฏิบัติงาน					
4	ผู้บริหารส่งเสริมและสนับสนุนค้านบริการให้หลักสูตร แก่บุคลากรในโรงเรียน					
5	ผู้บริหารส่งเสริมให้มีการจัดประชุมชี้แจงกันเพื่อจัด ประชุมชี้แจงร่วมกัน					

ข้อที่	รายการ	ระดับการปฏิบัติ				
		มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด
	ค้านการวัดและประเมินผล					
1	ผู้บริหารส่งเสริมและสนับสนุนมีการวิเคราะห์ มาตรฐานการเรียนรู้ของหน่วยการเรียนรู้รายวิชาและ กิจกรรมการเรียนการสอนร่วมกัน					
2	ผู้บริหารให้แนวทางการกำหนดวิธีการและเครื่องมือที่ ใช้ในการวัดและประเมินผลการเรียนรู้					
3	ผู้บริหารส่งเสริมและสนับสนุนมีการควบคุมคุณภาพและ ส่งเสริมให้มีการประเมินผลการเรียนตามวิธีการและ เครื่องมือ					
4	ผู้บริหารส่งเสริมและสนับสนุนมีการกำหนดหลักสูตร การศึกษาตามที่กระทรวงกำหนดให้					
5	ผู้บริหารมีกำหนดการประเมินไปใช้ในการแก้ไข ข้อบกพร่องของนักเรียน					

ตอนที่ 3 ความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ
ของโรงเรียนกิตติบริหารธุรกิจ สังกัดสำนักบริหารงานคณบดีกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน
คำชี้แจง ให้ครูแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อเสนอแนะในการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนกิตติ
บริหารธุรกิจ

1. ด้านพัฒนาหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้

.....
.....
.....
.....
.....

2. ด้านการจัดการเรียนการสอน

.....
.....
.....
.....
.....

3. ด้านการใช้สื่อนวัตกรรมและเทคโนโลยีทางการศึกษา-ICT

.....
.....
.....
.....
.....

4. ด้านการวัดและประเมินผล

.....
.....
.....
.....

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ-นามสกุล
ประวัติการศึกษา

ว่าที่ ร.ต.สมชาย การฤกษ์
ปริญญาตรี
บริหารธุรกิจบัณฑิต (สาขาวิชาจัดการทั่วไป)
มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอุธรรม
ปีการศึกษา 2546
ประกาศนียบัตรวิชาชีพครู
มหาวิทยาลัยชนบุรี
ปีการศึกษา 2547
ประกาศนียบัตรบริหารการศึกษา¹
มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
ปีการศึกษา 2553
ผู้กำกับนักศึกษาวิชาทหาร
อาจารย์ผู้สอน
โรงเรียนกิตติบริหารธุรกิจ เขตสาทร
กรุงเทพมหานคร

ตำแหน่งและสถานที่ทำงานปัจจุบัน